

EVELYN MARSH

SZICÍLIAI
HARANGSZÓ

Evelyn Marsh

Szicíliai harangszó

*„A balsors sosem elégedik meg azzal,
hogy bárkire is csak egyszer sújtson le.”*
(Publius Syrius)

Vincenzo doktor elgondolkozva ült a szobájában. Amikor ideges volt, ujjaival dobolt az asztalon. Ezt a rossz szokást még az egyetemi éveit alatt vette fel. Most pedig az átlagosnál is feszültebb volt. Visszacsengett fülében a főnök utasítása: *Barelli Calót úgy kell megölni, hogy nyoma se maradjon, de még a gyanú árnyéka se merüljön fel arra nézve, hogy nem természetes halállal halt meg!*

Barelli Calót két hete hozta be a mentő egy éjszaka a Szent Antal Kórház belgyógyászati osztályára igen erős görcsökkel. A vizsgálatok során néhány nap alatt kiderült, hogy az epevezeték kő zárja el, eltávolítása csak sebészeti úton lehetséges. A műtétet a fiatal gyakorló orvos – aki mindössze fél éve dolgozott a kórházban – javasolta főnökének. A főorvos egyetértett a diagnózissal, s a beavatkozást is szükségesnek tartotta. Semmiféle belgyógyászati ok nem szólt az operáció ellen, így az indikációt a sebészet vezetője szintén elfogadta, és a műtétet előjegyezték.

Barelli Calo fájdalmát elnyomták félelmei és rémálmai. Éjszakánként felébredt, s állandóan hallotta a hatvanas éveit taposó Vito Galuppi fenyegetését: – *Már négyszer figyelmeztettelek, hogy a bárod működését nekem köszönheted! Ezért pedig fizetned kell! A bevétel tíz százaléka az enyém!*

Barelli hiába bizonygatta a könyveléssel, hogy a bevételeiből éppen csak a kölcsönöket tudja a banknak törleszteni, miután alig egy éve nyitotta meg kis bárját a Via Montén. Csak később teljesítheti don Vito követeléseit. Galuppi azonban hajthatatlannak mutatkozott. Ekkor lett rosszul a férfi, és hozták be a kórházba. Felesége naponta meglátogatta, s vezette a bárt helyette, amely a turistaszezon alatt szépen hozott ugyan a konyhára, de az óriási bankkölcsön valóban mindent elemésztt!

A férfi még itt, a betegágyán sem tudott aggodalmától és félelmétől megszabadulni, mert tisztában volt azzal, hogy don Vito Palermo korlátlan ura. Lehunyta szemét, és az éjszakai csöndben végiggondolta, hogy ha feleségének nem lettek volna nagyra törő álmai, akkor ő most is szerényen és kényelmesen élhetne, mint pincér. Közben érezte az altató hatását, és lekattintotta az éjjeliszekrényen álló lámpát.

Még félálomban hallotta, amint kinyílik az ajtó, látta a kellemes modorú, fiatal Vincenzo Tomasini doktort belépni. Az ügyeletes megfogta a pulzusát, s halkan biztatta.

– Ne féljen, rövidesen túl lesz a műtéten, a görcsei megszűnnek! Most aludjon szépen – azzal kiment a szobából.

A belgyógyásznak éppen az jelentette a problémát, hogy a harminckét éves Barelli Calo az epe vezetékét elzáró kövön kívül makkegészséges volt! Így nagyon nehezen tudott Vincenzo olyan halálokat kitalálni, amely nem kelt gyanút... Már ügyelete harmadik óráját töltötte, sokadik kávéját kortyolgatta, végére járt egy doboz cigarettának is, de elfogadható gondolat nem jutott eszébe.

Egy újabb csésze kávé akart tölteni magának a termoszból, mikor félénk, halk kopogás hallatszott az ajtaján.

– Tessék! – szólt ki kicsit ingerülten.

Melania Fabrizi doktornő állt az ajtóban. A fiatal kolléganő mindössze három napja dolgozott a kórházban. A lány meglehetősen zavartnak tűnt.

– Bocsásson meg, doktor úr, egy komatózus állapotban lévő nőt hoztak a mentők. A kép igen jellegzetes, foszfátészter-típusú növényvédőszer-mérgezés. Nem tudom eldönteni, hogy adjak-e neki valamilyen reaktívátort vagy csak atropint? Ne haragudjon, hogy magát zavarom, de szégyellem megkérdezni az idősebb kollégától, Giuseppe Grignolo adjunktus úrtól.

Vincenzo hiúságának jólesett a hozzá forduló fiatal kolléganő bizalma. Egy pillanatnyi szünet után megkérdezte: – Van valami adat arról, hogy mikor került mérge a szervezetbe?

– Nem, sajnos nincs. De a körülményekből ítélve az is lehet, hogy több mint egy napja! A beteget eszméletlenül találták otthon, senki nem volt vele, csak a kutyája. Az állat annyira vonított, hogy a szomszédok felfigyeltek.

– Nos, ez esetben én csak atropint adnék. Ha ehhez reaktívátort is tesz és az expozíció több mint 15 órája történt, úgy toxikusabb termékek keletkezhetnek, mint maga a vegyület volt! Maradjon a nagy adag és sűrűn ismételt atropin mellett! Ahogy az arc pirossága csökken, vagy a pupilla szűkül, jöhet a következő adag. Ebből baj nem lehet, és némi esélyt a

szervezetnek is hagyni kell – mosolyodott el Tomasini doktor, s biztatóan nézett a csúnyácska lányra.

– Nem is tudom, hogy köszönjem meg – motyogta zavartan az orvosnő, és sietősen indult az intenzív osztály felé.

Vincenzo becsukta az ajtót. Ahogy leült a fotelba, hirtelen megdermedt a felismeréstől, amelyet az előbbi látogatás sugallt neki tudat alatt.

A kolinészteráz! Ez az! Megvan! – Idegességében ismét rágyújtott egy cigarettára, majd folytatta a töprengést. – Barellit az epeműtét alatt biztosan intubálni fogják! Ennek alapvető feltétele izomrelaxáns adása, amire – ismerve a sebészeti osztály gyakorlatát – Celocurint fognak alkalmazni. Ez a vegyület az acetilcholin hatásának második stádiumát okozza. Nemcsak a véglemezt, hanem annak környékét is depolarizálja, így meggátolja az ingerület átvitelét. Ennek következtében hatásszélessége nagy, különösen alkalmassá teszi hosszabb ideig tartó izomelernyedés előidézésére. A vegyületet – ezt Vincenzo jól tudta – a kolinészteráz az acetilcholinhoz hasonlóan bontja. Ez a hatás ugyan Neostigminnel vagy Tensilonnal antagonizálható, de ugyan kinek jut majd eszébe a pseudo-kolinészteráz-aktivitás külön ellenőrzése? – idézte magában a tanultakat Vincenzo. – Egyetlen teendőm marad tehát: egy kis adag kolinészteráz-gátló anyag bejuttatása a szervezetbe! A többit rábízhatom az így lecsökkent enzimműködésre! Hogy meglepődnek majd a sebészek a légzés váratlan leállításától! Kíváncsi vagyok, melyik kórboncnok jönne erre rá? Ez lesz Galuppi kívánságának legtökéletesebb teljesítése!

Ursula Tomasini még egyszer benézett az intenzív osztályra. Látta, hogy a frissen operált betegek alszanak. Megkereste az őt leváltó éjszakás nővért, és átadta neki az orvosi utasításokat. Aztán rohant az öltözőbe, mert ijedten vette észre, hogy eljárt az idő. Tudta, hogy sietnie kell, Vito Galuppi várja. Gyorsan levette fehér köpenyét, átöltözött, magára kapta fekete-piros mintákkal átszőtt szoknyáját, hófehér blúzáát, fekete saruját. Leengedte hosszú, fekete haját, s már indult kifelé az ajtón, mikor az idős sebész főorvos belépett.

– Jó estét, Ursula! Tudom, nem ügyeletes, de a mentők éppen most hozták be a nagynénjét! Azonnali műtetre van szüksége...

– Úristen! – kiáltott fel a lány. – Mi baja?

– Ne ijedjen meg, csak egy vakbélműtétről van szó! Már az előkészítőben fekszik, máris hozzákezek! Nem akarja megnézni a nénikéjét?

Ursula egy másodpercig habozott, majd pirulva halkán megszólalt.

– Főorvos úr, ne haragudjon, de mennem kell! A bátyám ügyeletes a belgyógyászaton, megkérem, értesítse őt! Én még éjszaka benézek hozzá!

– Ugyan, ugyan kedveském – fordult felé barátságosan a főorvos. – Semmi értelme, hogy éjszaka visszajöjjön! Reggel majd találkozik vele. A testvérének természetesen szólok. Gondolom, hova siet... – fűzte hozzá kissé ironikusan.

Ursula jobbnak látta, ha nem válaszol, mert tisztában volt vele, sokan tudják, hogy a nővérképző tandíját Vito Galuppi, a város leggazdagabb üzletembere fizette ki. A nővér elköszönt a főnökétől és rohant a kapu felé. A palermói Szent Domenico-templom öblös, mély harangja tíz órát ütött. A Szent Antal Kórház néhány percnyire volt a templomtól. Ursula megszorította lépteit, s a rövidebb utat választotta. Gyorsan kiért a Piazza Olivellára, innen már szinte futva eljutott a Vittorio Emanuele útkereszteződéshez. Néhány pillanatra megállt, mert alig kapott levegőt. Kifújta magát és sietett a Piazza Pretoria irányába.

Ebben a csendes, előkelő környezetben bérelt egy házat Vito. Mikor kedve tartotta, ide rendelte magához a fiatal, nyúlánk, feltűnő szépségű Ursulát. Az idősödő, ám még jó kondícióban lévő Vito erős vágyat érzett a lány iránt, aki már tizenhat éves kora óta a szeretője volt. Rosa Tomasinival abban állapodott meg annak idején, hogy taníttatja a lányt, ha az a szeretője lesz. Az anyja először sápítozott – már az illendőség kedvéért is –, de jól tudta, hogy nagy kegy Ursulának, ha a férfi kedvese lehet, nem szólva a remélt anyagi haszonról, amelyben nem bővelkedett a Tomasini család. A három gyerek nevelése Rosára maradt, miután férjét már több mint tizenöt éve lelőtték. A rendőrség látszólag ugyan nyomozott az ügyben, de igen rövid idő alatt lezárták az aktát. A tettes és az indíték ismeretlen maradt. Így aztán Rosa örömmel vette Galuppi támogatását, bár azt is sejtette, hogy don Vitónak valamilyen módon köze lehet a férje halálához. Az okokat soha nem kutatta, hiszen Szicíliában a hallgatás az életet jelentette. A férje egyszerű földműves volt. Rosa soha nem tudta

meg, milyen szolgálatot tett vagy éppen nem tett meg valamelyik palermói maffiának.

Ursulát senki nem kérdezte, hogy tizenhat évesen akar-e egy öregedő férfi szeretője lenni. A lány természetesnek fogadta el anyja döntését. Így került Palermóba, maga mögött hagyva az Alcamo városától három kilométerre lévő vityillójukat, ahol a hegyoldalon juhtenyésztésből tengették életüket egészen addig, amíg újból meg nem jelent a család életében...

A lány megnyomta a földszintes ház csengőjét. A barna, rézveretes kaput és a fehér, ívelt falakat sűrűn benőtték a leanderek és a vastag levelű zöld bokrok. Néhány pillanat múlva az öreg cseléd, Carmela kinyitotta az ajtót, s kicsit rosszallóan közölte: – Don Vito már dühös rád! Sokat késtél! Szedd a lábadat!

Ezzel becsukta az ajtót, és elcsoszogott a kerten át a saját házacskájához.

A hosszú, boltívekkel díszített fehér folyosón egyhangúan kopogtak Ursula apró léptei. Tudta, hogy sokáig kell majd időznie a férfinál... Először megbékíteni a zsörtölődőt, aztán... a gondolatra is összerázkódott. Egyre nehezebbnek érezte a rá háruló terhes és megalázó kötelezettséget! Azzal is tisztában volt azonban, hogy amíg don Vito meg nem unja, nem tud mit tenni! Megállt az ajtó előtt és kopogott.

– Gyere már, mit ácsorogsz kint! – hallatszott a férfi ingerült, kicsit rekedtes hangja.

– Jó estét, don Vito! – hajolt meg illendően Ursula.

– Nekem már lassan éjszaka van! Hol a fenében kódorogtál? Megüzentem neked, hogy legkésőbb tíz órára legyél itt!

– Elnézést, nem tudtam a kórházból időben szabadulni. Meg kellett várnom az éjszakás nővért, aztán a nénikémet is behozták vakbélműtéttel, meg...

– Nem érdekelnek a kifogásaid! – csattant a férfi hangja, s hatvankét évét meghazudtoló fürgeséggel felállt és Ursulához lépett. Vaskos kezét rátette a vékony lányra, aki az érintésétől önkéntelenül összerázkódott. A férfi ezt megérezte, s dühe még nagyobb méreteket öltött.

– Visszazavarlak a faludba! Elegem van belőled! Anyádnak megüzenem holnap, hogy nem tartod az egyezséget! Megnézheted majd

magad!

Hirtelen a sötét, dióbarna szekrényhez lépett. A zsebéből elővett kulccsal kinyitotta az ajtaját, és egy üveg Lacrima Cristit bontott fel. Előbb magának töltött, megkóstolta, aztán Ursulához fordult.

– Igyál te is! Ez a borok királya! Bár nem érdemled meg, hogy ennyire elkényeztesselek. A jó szívem visz majd egyszer a sírba! Ne állj ott ilyen szerencsétlenül! – emelte fel ismét a hangját. – Gyere ide! – A kisasztalon lévő csengő után nyúlt. Határozottan megrázta, mint aki minden dühét ebbe akarta volna belefojtani. Néhány pillanatig várt, majd újból csengetett. A becsoszogó Carmelára dörgő hangon üvöltött. – Hol a fenében vagy? Azonnal hozz nekünk egy tál brodetto di pescét, meg gombás pizzát! Remélem, elkészültél vele?! Lassan olyan lesz, mint a tetű! Egy szép napon kihajítalak! Enni akarok végre! – Mikor kettesben maradtak Ursulával, enyhébb hangon folytatta. – Jól van, na! Ne vágj már ilyen fancsali képet! Nem eszlek meg... Gyere, igyál még egy kis bort!

A lány testét felmelegítette a vérvörös nedű. A második pohár után már oldódott benne a feszültség, amely eddig a hatalmában tartotta.

Vacsora után Vito – mit sem törődve a lány arcára kiülő félelemmel és viszolygással – erőszakosan birtokba vette. A férfi vágyát ingerelte Ursula passzivitása, így aztán csak hajnali négy órakor engedte el. Magához rendelte bizalmas testőrét, Franchi Lucianót, utasította, hogy Ursulát vigye haza kocsijával a Cascino menedékház közelében lévő lakásába.

– A környéket rövidesen beépítem modern házakkal – hangoztatta gyakran Vito. – Akkor majd te is kapsz egy szép lakást tőlem! Addig elégedj meg ezzel, hiszen jobb, mint ahol anyád lakik.

Másnap reggel Tomasini doktor a műtő előkészítőjébe kísérte betegét. Elégedetten látta, hogy az aneszteziológus az előgyógyszerezést elvégezve beadja a Celocurint, pontosan úgy, ahogy Vincenzo gondolta, és gyakorlott mozdulatokkal levezeti Barelli gégéjén a tubust.

Miután rákapcsolták a lélegeztetőgépre, Tomasini doktor megkönnyebbülten távozott. Biztos lehetett benne, hogy míg a beteg gépen van, senki nem jöhet rá semmire!

A műtét másfél óráig tartott. A sebész megnyugodva látta, hogy az utolsó varrat behelyezése után a monitoron a szívműködés, a légzés, a vérnyomás mind normál értékeket mutat.

– Kaphatja a Tensilont – mondta az aneszteziológusnak –, készen vagyok.

Az altatóorvos beadta az injekciót, és hozzákezdett a tubus eltávolításához. Kikapcsolta a sűrített levegőt, és rutinszerű pillantást vetett a monitorra. Nem akart hinni a szemének! A betegnek nem volt spontán légzése.

Gyorsan újból ráadta a még bent lévő tubuson keresztül a levegőt, néhányszor felfújta a tüdőt, majd újból kikapcsolta a készüléket. A monitor most már nemcsak a légzés, de a szívműködés teljes leállításáról is tanúskodott. Valamennyi EKG-görbe az izoelektromos vonalban futott.

– Úristen! Míg mi itt ketten dolgoztunk, ez szép csöndben meghalt! – kiáltotta sápadtan.

A sebész már ledobta gumikesztyűjét és maszkját, de az ijedt kiáltásra a műtőasztal mellé lépett, ő is a monitorra meredt, és megdöbbsent a vízszintesen futó vonalaktól. Két kezét a beteg mellkasára helyezte, és teljes súlyával ránehezedett. A mozdulatot ritmikusan ismételte. Mindkettőjük számára ismerős, halk recsegés hallatszott, ahogy a mesterségesen lélegeztetett beteg bordái eltörtek.

Szívműködést vagy légzést azonban változatlanul nem jelzett a képernyő.

– Hosszú tűvel Adrenalint kérek! – üvöltötte a sebész. Egy másodperc sem telt bele, és már a kezében volt a fecskendő. Gondosan kitapintotta a bordaközt, és biztos mozdulattal vitte a hosszú tűt a szívbe. Benyomta az Adrenalint, majd pár pillanat múlva megismételte az injekciót. Mindketten a monitorra meredtek, de semmi változás nem következett be...

– Exitus lethalis – mormogta a sebész és földhöz vágta a fecskendőt.

Ursula kopogás nélkül robbant be testvére, Vincenzo szobájába.

– Képzeld! Most hallottam, hogy Barelli Calo, aki a te beteged volt, meghalt a műtőasztalon! Az operáló sebész azonnali boncolást kért. Csak ezt akartam elmondani – hadarta egy szuszra a lány, majd lerogyott az

egyik székbe. – Szegény Barelli! Mi történhetett? A sebészen mindenki erről beszél. Azt mondják az orvosok, boncolás után kiderül az igazság!

Vincenzo meglehetősen gúnyos hangon szólalt meg.

– Mondd, mióta foglalkozol te az én betegeimmel?

– De Vincenzo! Hiszen olyan sokszor voltam Barelli bárjában pizzát enni! Ismerem a feleségét és a kicsi gyerekét. Annyira sajnálom szegényt! Valami epeműtétet emlegettek az osztályunkon. Tőled hallottam a múlt héten, hogy nálad feküdt... Nem értelek! Kőszívű vagy!

Tomasini nem hagyta folytatni.

– Jegyezd meg, egy orvos nem sírhat minden betege felett, aki meghal! Egyébként is nem nálunk, a belgyógyászaton történt. Gondolom, a sebész követett el valami orvosi műhibát. Majd felel érte! Ursula, nem akarlak még egyszer figyelmeztetni, de azért, mert a húgom vagy és egy kórházban dolgozunk, nem tartozom neked beszámolni a betegek állapotáról. Te csak egy nővér lettél! Miért nem kéred meg Galuppit, hogy fizesse neked az egyetemet? – vált egyre élesebbé Vincenzo hangja.

Ursula megdöbbsent testvére kitörésétől és tekintetétől. Mintha kicserélték volna a fivérét. A lány még soha nem látta ilyen cinikusnak, ridegnek, szinte már embertelennek. Lehajtotta a fejét, felállt.

– Délután átmegyek anyánkhoz. Arra gondoltam, ha van időd, te is eljöhetnél. Két napja üzent, hogy öcsénkkel, Marióval valami baj van. Amióta nagy keservesen leérettségizett, semmit nem csinál. Egész nap csak lődörög, a környező kocsmákat járja. Csak tudnám, hogy miből van pénze?! – sóhajtotta Ursula.

– Ugyan, ne játszd meg magad! Te is tudod, a pénz honnan ered! Egyébként nem látogathatom meg anyát, ügyeletes vagyok! – ezzel Vincenzo belemélyedt az előtte fekvő kórlapok tanulmányozásába.

Ursula csöndesen becsukta maga után az ajtót és visszasietett a sebészetre. Egyre azon gondolkozott, mi ütött Vincenzóba? *A fejébe szállt a dicsőség? De miért?* Hiszen Barelli bárjában ő is sokszor megfordult. Sőt egyszer mondta, hogy sajnálja a feleségét, azt a szép vörös hajú, kedves, fiatal teremést, nem érdemli meg őt Barelli. Azt is hozzáfűzte, hogy Angelica nem szerelemből ment hozzá feleségül.

A kora délutáni nap még erős meleget árasztott. Ursula kis Pandájának mindkét ablakát leengedte, hogy valamennyire elviselhető legyen a hőség. Élvezte a kirándulást, a csodálatosan szép narancsligeteket, a citromfákat, az út mentén húzódó rododendronok látványát. Elhatározta, hogy a hegy aljában, a házuktól közel egy kilométerre hagyja a kocsiját és sétál egy kicsit.

Szerette az anyját, mindig örült, ha eljöhetett hozzá Palermóból. Láta, hogy Rosa asszony a hatalmas diófa alatt ül. Ölében egy tál borsót fejtett. Amikor a fekete kendős nő meghallotta a közeledő lépéseket, felpillantott. Megfontolt mozdulattal fölállt, letette a lócára az edényt, és a lánya elé ment.

– Isten hozott, gyermekem! – Kétfelől megcsókolta Ursula arcát, átölelte a vállát, és betessékelte a szegényes szobába. – Pizza sül a kemencében, az előbb csináltam egy kis juhsajtot, eszel valamit?

– Anya, üljünk le kint a kertben, beszéljünk! Nem azért jöttem haza, hogy etess!

– Jegyezd meg, lányom, hogy csak azt eteti az ember, akit szeret. Az ételben a szívünk is benne van, ahogy a szicíliaiak mondják. No jó, rendben, menjünk ki a kertbe! Mesélj!

Ursula először Emília néni sikeres vakbélműtétjét mesélte el, azután Barelli haláláról számolt be. Megemlítette, hogy Vincenzo milyen közömbösen, sőt furcsán viselkedett, mikor megtudta, hogy a betege meghalt a műtőasztalon...

Rosa asszony szegény családból származott. A kenyeret mindig a föld adta neki. Józan paraszti esze soha nem is hagyta cserben! Azonnal érezte, hogy Vincenzo valamiért vagy valakiért fogadta ilyen közönyösen a hírt! Ismerte a fiát és nagyra törő álmait.

Ez még nem jelent gonoszságot – tette hozzá gondolatban. – Istenem! – sóhajtott Rosa asszony. – Ilyen a világ! Én már nem érem meg, de biztos vagyok benne, hogy Vincenzo még professzor lesz! Saját erejéből, Isten segítségével, meg Vito támogatásával... – Galuppi megmondta az asszonynak is: – A fiad elvégezheti az orvosi egyetemet, a számlát majd később nyújtom be! – csengett vissza az asszony fülében a mondat. – Fizetni fogtok!

Rosa tudta, hogy Vincenzo tehetséges, de soha nem lehetett volna belőle orvos, ha Palermo első embere nem támogatja. A gondolatot tovább fűzve eszébe jutott Mario, és összeszorult a szíve. Ha a legkisebb, 18 éves fiára gondolt, mindig az az emlékezetes éjszaka villant elő, amikor Vito lefektette az erdő szélén. Később, amikor elmondta neki, hogy gyereke lesz tőle, a férfi csak ennyit felelt: – *No és aztán? Majd felneveled, a Tomasini névvel fog élni...*

Galuppi addig már három feleséget temetett el, de gyereke egyik asszonytól sem volt. Így, mikor Mario megszületett, Vito örült a fiának, és azóta kényeztette.

Talán túlságosan is – töprengett Rosa. – Állandóan pénzt ad neki, Mario pedig csak a kocsmákban tölti az időt. Igaz, az érettségije megvan, de én tudom, hogy Galuppi intézte el a gimnázium igazgatójával, hogy Mario megkapta a papírt. A fiú semmirekellő, egyszer még nagy baj lehet ebből!

Ursula is a saját gondolataival volt elfoglalva. A kettőjük közé beállt csend nem zavarta merengéseiket. Messziről felhallatszott a juhok bégetése, a faluba hazatérő tehéncsorda bőgése.

Rosa kiment a konyhába, egy tálcán mozzarella és pizzát hozott Ursulának.

– Anyám, üzentél, hogy beszélni akarsz velem Marióról. Valójában ezért is jöttem haza, no meg látni akartalak – mosolygott kedvesen.

– Megkérlek, hogy beszélj don Vitóval, és mondd meg neki, jöjjön fel hozzám, szeretnék dönteni a fiú sorsáról, és a tanácsát akarom kérni. Előfordult már, hogy Mario két-három napig sem jött haza! Ha pedig megérkezik, bemegy a szobájába, és alszik... Még a ház körüli teendőkbe sem segít. Hiába könyörgök neki! Alig bírom a munkát... Meg félek is, Ursula. Te és Vincenzo megálljátok a helyeteket az életben, de Mario más. Könnyű vér fut az ereiben! Mindig hajlott a rosszra. Vito hallgat rád, beszélj vele! Ez a gyerek a fekete göndör hajával és égszínkék szemeivel külsőre valóban olyan, mint egy angyal, a természete azonban az ördögtől származik!

– Anya, ne mondj már ilyet – vágott közbe Ursula. – Egyébként don Vito rám sem hallgat, csak akkor, ha éppen jókedvében van. Mostanában sokszor ideges. Állítólag valami vizsgálatot rendelt el az államügyész a

Monreale útépitése miatt. Azt suttogják az emberek, hogy büntény történt. Az útépitést Galuppi egyik cége végezte, és egy szimatoló rendőrt betemettek a betonba. Most – felsőbb utasításra – fel akarják túrni a húsz kilométeres útszakaszt. Vito őrjöng a gondolattól. Azt hiszem, a döntés ellen ő sem tehet semmit. A kórházban azt hallottam, hogy a rendőr Nápolyból jött ide Palermóba, rendet akart csinálni, és felszámolni a maffia üzemeit. De ki tudja, mi az igazság? – szelt egy darab sajtot a lány. – Én nem kívánok tudni semmiről!

– Ursula, azt hiszem, Vito Galuppi, ha akarnád, elvenne feleségül. Most, hogy nemrég megözvegyült...

– Ugyan! Esze ágában sincs! Nem olyan nősülős fajta! Nem is mennék hozzá! Remélem, egyszer majd rám un, s végre a magam életét élhetem!

– De lányom, hogy mondatsz ilyet! Hiszen soha nem lettél volna nővér a Szent Antal Kórházban, ha...

– Jó, jó, tisztában vagyok ezzel én is! Mit gondolsz, különben kibírnám ennek az erőszakos vénembernek a szeretkezéseit?

Az asszony megigazította fején a kendőt. Nem akart ránézni. Tudta, hogy Ursulának igaza van, de a férfi nélkül a lány ma is juhokat legeltetne a hegyoldalon, nem lenne jövője...

Ő is látástól vakulásig dolgozhatna, mint én – gondolta Rosa asszony. – Szegény kicsi lányom! Még olyan fiatal! Nincs tisztában a kemény szicíliai élettel.

– Hozok neked egy kis bodzavirágszörpöt – állt fel Rosa, kinyújtóztatva elfáradt derekát.

A boncjegyzőkönyvet már harmadszor olvasta el Vincenzo.

Igazam volt! Igazam volt! A boncolóorvos spontán légzésbénulást állapított meg a halál okaként! Felhívom Galuppit, s közlöm vele, hogy mindez az én zseniális ötletem eredménye. Ezért nagy jutalom jár!

A telefon után nyúlt és tárcsázott. A harmadik csengetésre vették fel a kagylót.

– Itt Vincenzo Tomasini beszél. Don Vítóval akarok... – de egy női hang félbeszakította.

– Galuppi úr este tíz órakor várja önt – kattant a készülék.

Vincenzo dühös lett.

– Hogy bánhatnak így velem! Nem biztos, hogy ráérek este! Egyébként is...

Felállt, s dühében káromkodni kezdett.

Az egyik nővér bedugta a fejét az ajtón.

– Tomasini doktor, a professzor úr azonnal kezdi a nagyvizitet, jöjjön!

Már a negyedik kórteremben tartózkodott a nyolc orvosból és három nővérből álló csoport, amikor a professzor megállt az ő betegének ágyánál, s hozzá intézte kérdéseit.

– Kolléga úr, referáljon, mi a diagnózis, hogyan kezdi a kezelést?

Az ágyon egy harminc év körüli nő feküdt, igen sápadt volt, és jobb orcáján mély sebhely húzódott. Ettől a vonásai mintha furcsa fintoiba torzultak volna, pedig csak a fájdalomtól rándult össze időnként. A beteget előző éjszaka hozták be, az ügyelet felvette, és közölték Vincenzóval, hogy valószínűleg heveny koronária-történés, esetleg infarktus állhat fenn. Jelezték, hogy további sürgős vizsgálatok szükségesek, annak ellenére, hogy az éjszaka készített EKG-n még nem látszott az infarktus manifesztálódása. Tomasini azonban megfélekedezett a dolgról, és reggel nem nézte meg az asszonyt. Felkészült a szemrehányások özönére, amit főnökétől kapni fog, s kollégái is dermedten várták a kitörést, ismerve a professzor hallatlan precizitását és szangvinikus természetét.

A néhány pillanatig tartó csendet Melania Fabrizi doktornő vékony hangja törte meg. Bátortalanul fordult a főorvoshoz.

– Elnézést, professzor úr, de Tomasini doktor engem kért meg, hogy vizsgáljam meg a beteget, majd referáljak, miután rengeteg egyéb teendője akadt, és a tegnapi haláleset nagyon megviselte. Én vagyok a mellé beosztott gyakornok.

A főnök végigmérte a filigrán, madárcú kis orvosnőt, és enyhe rosszállással ugyan, de megbocsátóan így szólt: – Rendben, de a jövőben együtt nézzék meg a betegeiket, hiszen maga még egészen kezdő. Nem? Halljuk, mit diagnosztizált!

Melania kivette a beteg kórlapjához fűzött leleteket, de alig pillantott bele. Láthatólag előzetesen alaposan tanulmányozta azokat.

– Az eddigi vizsgálatok alapján heveny stenocardiás panaszokat okozó koronária-szűkültre gondolunk. A rohamok terhelés nélkül, nyugalmi

állapotban is gyakran ismétlődnek, nitroglicerinnel jól reagál. Valószínűsíthető a Prinz-Metall típusú angina. A rohamok alatt a szív ischaemiás, de az EKG alapján az infarktus kizárható. Ezt támasztja alá az enzimvizsgálatok eredménye: az SGOT- és az SGPT-értékek teljesen normálisak, süllyedése 5 milliméter. Tomasini doktor felveti az esetleges katéteres angiográfia lehetőségét, illetve szükségességét, ezt azonban természetesen a professzor úr döntésétől tesszük függővé.

A professzor tőle szokatlan módon kissé elmosolyodott, majd elismerően bólintott a fiatal orvosnő felé.

– Gratulálok, kolléganő, és magának is, Tomasini! A kis doktornő még sokra viheti nálunk. Az angiográfiával kapcsolatban holnap döntünk. Ma legalább háromszor csináljanak hosszú EKG-kat, lehetőleg a rohamok időpontjában, és gondosan ellenőrizzék a vérnyomást.

Mario széles mozdulatokkal magyarázott néhány semmirekellőnek a Zöld Szamár nevű hírhedt kocsmában. Az asztalra hajított egy vastag köteg pénzt, s hányaveti módon odaszólt Gerininek, a kocsmárosnak.

– Mindenkinek fizetek egy Chiantit, de szedd a lábad, mert még a prefektúrára is be akarok menni! – hunyorgott a szemével. Majd rájött, hogy elszólta magát, s a spicces emberek erőszakosságával folytatta. – Nehogy rosszat gondolj rólam... Ha-ha-ha! – nevetett fel. – Nem árulok én el senkit és semmit a vizsgálóbizottságnak, amely ma kezdi a munkáját. A „híres” útépitést nézik meg! Kinek lehetett ebből haszna? Ki építtette az utat? Hova tűnt el az ide küldött rendőr? – fordult a tálcát cipelő Gerinihez.

A kocsmáros érezte, hogy baj lesz, ha a fiú sokat fecseg, ezért – mikor lerakta az asztalra az italokat – halkan Mario fülébe súgta: – Gyere velem ki a kertbe egy kicsit, fontos mondanivalóm van számodra!

– Hagyjál! Egy kocsmárossal nincs mit beszélnem!

– De Mario – próbált szelídebb hangot megütni Gerini –, a te érdekedben mondom... Beszéljünk!

A fiatalember meggondolta magát, felállt, s meglehetősen botladozó járással Gerini után indult. A lugasban leült az egyik ütött-kopott faszékre, s a testes, malacszemű férfira nézett.

– No! Ki vele, mit akarsz!

– Mario! Figyelmeztetek, ne beszélj a többieknek az útépitésről! Egyébként is: mit tudsz te róla? Don Vito egyik vállalata építette az utat, majd ő elintézte mindent... Ahhoz az eltűnt rendőrhöz pedig mi közöd? Hallgass rám! Fogd be a szád, mert egyszer bajt hoz rád a sok üres fecsegés! Hiába vagy a fia! Hisz mindenki tudja, hogy ő az apád!

– Megörültél?! – józanodott ki Mario, aki először azt hitte, a sok ital az agyára ment. – Mit mondtál?! – ugrott a testes férfihoz. Megráncigálta a kabátját, már a kezét emelte, hogy fejbe kólintsa.

Gerini – meghazudtolva alakját – félreugrott, s felkiáltott: – Mario, szemét alak vagy! Az érettségidet don Vitának köszönheted, mégis áskálódsz ellene! Dolgoznod kéne! Szerencsétlen anyád a hegyen mindent egyedül végez, mert te aztán csak a hasadat vakargatod! De engem az egész nem érdekel! Ide ne gyere többet, nem akarom, hogy don Vito fülébe jusson, miket fecsegtél itt összevissza, mert akkor még engem is megbüntet. Ráadásul tartozom neki... – vakargatta meg feje búbját, de a mondatot nem fejezte be.

Mario közben teljesen megváltozott, szelíd hangon folytatta.

– Ne haragudj, Gerini, hülyeségeket beszéltem... Felvágtam az emberek előtt... Nem akarok én a prefektúrára bemenni, hiszen fogalmam sincs semmiről! Az útépitési botrányt is itt hallottam, még hozzá téled. Emlékszel, egyik este a pultnál mesélted az öreg Guidónak. De ne félj, nem mondom el senkinek, hogy te beszéltél erről.

Ezzel fogta magát, s imbolyogva megindult a kertkapu felé. Ahogy az 1000-es Yamaha motorjához lépett, megingott, majd ráült, és beindította.

Nem vagyok én olyan részeg! Most hazamegyek, és számolok anyámmal! Meg kell tudnom, ki az apám! Kiszedem belőle, még akkor is, ha...

Mire a tengerpart fölé magasodó kolosszális Szent Rozália-szoborhoz ért, kicsit lehiggadt. De elhatározása szilárd maradt: felelősségre vonja az anyját.

– Az igazat akarom hallani! – morogta magában. A hátralevő nyolc kilométernyi utat szélvészfényként tette meg, s szokásával ellentétben motorjával felszánguldott a hegyi ösvényen, mint egy arkangyal, aki igazságot akar osztani.

Rosa asszony a kis kukoricásban dolgozott és a motor hangjára figyelt fel. Tudta, hogy ilyen örült módon csak Mario vezethet.

Minek is vett neki Vito az érettségijére motort?! Egyszer még kitöri a nyakát...

Az asszony letette a földre a kapát, megigazította a kötényét, s a fia elé ment a kapuhoz.

Mario köszönés nélkül, éles hangon támadott.

– Mondd meg az igazat! Tudni akarom! Rólam ne pletykáljanak az emberek! – s félelmesen eltorzult arccal közeledett anyja felé.

– Megörültél?! Miről beszélsz? Mit akarsz megtudni?

– Az apám nevét! Hazudtál nekem, mikor azt mondtad...

Rosa látta, hogy a fiú teljesen kivetkőzött magából, s hirtelen félelem kúszott a torka felé... Rugós kés csattant a fiú kezében, s az asszony elhaló hangon suttozta: – Jó. Rendben! Vito Galuppi az apád! Most már boldog vagy? Nem én akartam hazudni neked, ő nem engedte soha, hogy megmondjam az igazat. Azt ígérte, majd ha felnőtt férfi leszel, ő beszél veled...

– Ursula és Vincenzo sem Tomasini? – vált most már érdekessé a hang.

– Dehogynem! Mit képzelsz rólam?!

– Nem hiszek neked! Az anyám egy kurva! – kacagott bele Mario kísértetiesen a hegyoldalba, s egyre fenyegetőbben közeledett Rosához.

Vincenzo életében először készült Vito Galuppi lakására. A címet tudta, így a Porta Felicénél, ahol a város keletnyugati főútvonala kezdődik, még ment egy darabig, majd jobbra fordult, s elérte a Chiaramonti palotát. Egy pillanatra megállt, és a tengerparti Foro Italicóról a párhuzamosan húzódó Via Alloróra fordult. Már csak egy kilométert kellett megtennie, és rátért a Via Bambinaira, ahol a második csodálatos barokk épület Galuppi háza volt. Leállította kocsiját, s macskaszerű lépéseivel a főkapuhoz indult. A hatalmas, pálmákkal, orchideákkal és tarka virágokkal körülölelt kertben a fák fölött színes égők jelezték az utca emberének, hogy nem akárki lakik itt. Vincenzo meglehetősen erélyesen nyomta a csengőt. A másodperc töredéke alatt egy jóvágású, fiatal férfi jelent meg, kitarta előtte az ajtót. Mindebből arra következtetett az orvos, hogy Vito várja. A kísérő a háta

mögött lépkedett, vigyázva a vendégre és a ház urára. A hallon keresztül még három helyiségen át vezetett az út a dolgozószobáig. Vincenzo körülpillantott, s meglepve látta, hogy az asztalokon mindenhol friss virág díszel. Apró égők ragyogtak a szobákban. Luciano kopogtatott az ajtón, majd beszólt: – A vendég megérkezett! – Ezzel kitérte Vincenzo előtt az ajtót.

A fiatalember belépett a szobába. Egy pillanat alatt felmérte, milyen óriási értékeket hordott össze Galuppi. A kristálycsillárok megvilágították a 16. századbeli bútorokat. A festmények garmadája elnémította az orvost, aki eddig csak múzeumokban látott ilyen gyűjteményt. Eszébe jutott, amikor egyetemistaként szabad idejében gyakran pihent meg Donna Regina kedves barokk templomában. Nem tudott betelni Árpád-házi Mária királynő csodálatos síremlékével, s a szentély feletti apátság mennyezetének freskóival. Egyetemi évei alatt Nápoly összes múzeumát, dómját és templomát bejárta. Újra és újra megragadták az itáliai reneszánsz remekei. Most is csak állt a szobában, a látvány lenyűgözte. Vito hangja ragadta ki az áhítatból.

– Jó estét, Vincenzo! Örülök, hogy az otthonomban köszönhetlek – fordult szertartásosan a fiatalember felé, majd szicíliai szokás szerint kétszer arcon csókolták egymást. – Gyere, ülj le! Kérsz valamit inni?

Vincenzo elfogódottan válaszolt.

– Egy pohár bort, ha te is iszol.

Vito összecsapta a kezét, s Luciano hatalmas ezüst tálcán vörösbort és sajtot hozott.

– Isten, Isten! – emelte fel a poharát Galuppi, s egy hajtásra kiitta a csodálatos zamatú dél-olasz vörösbort. Vincenzo ízlelgette, majd lassan iszogatni kezdte.

A beálló csöndben Vito lopva figyelte a fiatalembert, akit gyerekkora óta ismert. Szeme előtt nőtt fel, s tisztában volt vele, hogy a makacs Tomasini-természetet az apjától kapta örökségként. – De emellett céltudatos, nagyra törő, éppen megfelel az igényeimnek – zárta le magában a gondolatsort. Felállt, egy szivart vett elő, rágyújtott.

– Te csak cigarettázol? – kérdezte, s választ sem várva kék füstkarikákat fújt, majd zöldköves, óriási gyűrűjét kezdte forgatni. Ezt a szokását gyerekkorából hozta magával, amikor ő is szegény volt, s anyja

egy ezüstgyűrűt vett neki a bérálására. Ezt ugyan már nem hordta, de a szekrényében őrizte az anyja iránti tiszteletből. Nagyon szerette és féltette apja durva kegyetlenkedéseitől. Ő maga lépésről lépésre küzdötte fel magát, míg Palermo leggazdagabb embere lett. Most már súlyos aranygyűrűjét forgatta, mint általában, amikor fontos mondanivalója volt.

Vincenzo várta az elismerést és a jutalmat. Ám helyett Vito csak ült, és eregette a füstöt. Amikor már szinte kellemetlenné vált a hallgatás, az orvos nem bírta tovább.

– Remélem, megfelelő a munkám? A boncjegyzőkönyv szerint...

– Ne folytasd! Ismerem a jegyzőkönyvet. Elégedett vagyok veled. De jusson eszedbe a megállapodásunk: én taníttattalak, te pedig ezt apróbb szívességekkel viszonzod.

– De don Vito! Neked apró szívesség egy ember megölése?

– Fiatal vagy te még, Vincenzo! Nem értesz semmit. Lehet, hogy még a jövőben is fizetned kell! Most egyébként tanácsot akarok kérni tőled.

– Ez is visszafizetés?

– Vedd, aminek akarod! Ajánlj nekem egy olyan szert, amelyről – ha beadjuk valakinek – nem mutatható ki, hogy mérge...

– Nem ismerek ilyet! Az orvostudomány a boncolás után ma már minden mérget ki tud mutatni!

– Csak törd a fejed! Barelli esetében is okosan megtaláltad a megfelelőt!

Vincenzo gyorsan végiggondolta magában az ismert mérgeket.

– Nem, igazán nem tudok ilyet! A ciánt, az arzént, az új vegyületeket mind-mind kiderítik a boncolóorvosok.

– Nekem pedig azonnal szükségem van egy megoldásra! – A testes férfi lassan felállt, ismét töltött mindkettőjüknek egy-egy pohár bort. – Erőltess meg az agyad! Vagy talán nem akarsz segíteni? – vált kissé ironikussá a hangja.

– Egy lehetőséget tudok – válaszolta tagoltan a belgyógyász. – Ha az illetőnek – nem is akarom tudni, kiről van szó – egy evőkanálnyi Gramoxone gyomirtót adnak. A mezőgazdaságban széleskörűen használják, könnyen beszerezhető. Sok bajunk van vele, mert véletlenül összetévesztik valamivel és megisszák... Ez halálos. Sötétbarna színű, szaga nincs, vízzel keveredik, s bármilyen italba bele lehet önteni.

- Mikor jelentkezik a hatása?
- Hát... körülbelül három-négy napig tünetmentes az illető.
- És aztán?
- Kicsit elkezd köhögni, majd enyhe meghűlésre vagy influenzára utaló tünetek jelentkeznek. Ha ilyenkor az orvos megvizsgálja a beteget, mindenképpen influenzát állapít meg. A továbbiakban a tünetek súlyosbodnak, a légzés egyre nehezedik, tüdőgyulladás alakul ki, amely antibiotikum-rezisztens. Ezután egy-két nap múlva az illető meghal.
- Mit rögzít ilyenkor a boncjegyzőkönyv?
- A-típusos tüdőgyulladást. Gyulladt légutakat és garatnyálkahártyát, tüdővizenyőt. Esetleg tüdőfibrózis is elképzelhető. Ezek alapján pedig – külön célzott laboratóriumi vizsgálat nélkül – a mérgezésnek még a gyanúja sem merül fel!
- Biztos vagy benne?
- Teljesen.
- Köszönöm, Vincenzo, hogy meglátogattál! A közeljövőben lesz egy tüdőgyulladásos beteged. Ugye a belgyógyászatra viszik az ilyen esetet?
- Igen – halkult el Vincenzo hangja, aki tudta, hogy a Gramoxone-mérgezést Galuppi valakivel végrehajtatja majd. De hogy ki lesz az áldozat, és ki a végrehajtó, arról mit sem sejtett.

A Zöld Szamár kocsmá haláleset miatt egy napig zárva volt. A szerencsétlen Gerini – ahogy a vendégei mondták – megfázott és tüdőgyulladást kapott. Temetésén nemcsak az ivócimborák jelentek meg, hanem legalább százan kísérték utolsó útjára. Vincenzo Tomasini gyomra émelygett, különösen, mikor Galuppit is meglátta a gyászolók között. A halotti torra az özvegy csak a szűk baráti kört hívta meg, kivéve don Vítót, aki tárgyalni akart az asszonnyal, ezért elfogadta a meghívást. Amikor már mindenki elment, Palermo korlátlan ura megkérdezte a nehézkesen mozgó Ninától, mit kezd a kocsmával.

Az asszony, aki mindössze harmincöt éves volt, de hatvanévesnek látszott, elmondta, hogy egy unokaöccse jönne át a Zöld Szamárba. Bérbe venné tőle a kocsmát, és havonta pénzt kapna érte.

- Honnan jön a rokonod?

– Szardíniáról, Cagliariból.

– Megbízol abban az emberben?

– Hát... Nem nagyon... De nem tudok jobb megoldást. Eladni sem akarom a kocsmát, mert akkor öreg napjaimban miből élek majd meg? Tudja, don Vito – hajolt meg a férfi felé –, ide hozzánk állandó vendégek járnak. Elsősorban italoznak, hozzá egy kis sajtot, pizzát esznek. Szegény emberek laknak erre. De én nem tudom egyedül ellátni a teendőket, beteg vagyok – mutatott visszeres lábaira.

Vito várt egy kis ideig, majd meglehetősen együtt érzően, de határozottan megszólalt: – Nézd, Nina! Én kedveltem a te férjed, ezért most rajtad is segítek. Egyik emberem átveszi a kocsmá vezetését, neked nem kell semmit tenned, csak ellenőrizned a konyhát. Minden hónapban kapsz tőlem – a forgalomtól függetlenül – egymillió lírát!

– Te jó ég! – kiáltott fel az asszony, s lehajolt, hogy a férfinak kezét csókoljon. – Az Isten áldja meg magát, don Vito! Ennél jobb üzletet nem is köthetnék!

– Rendben van, akkor megegyeztünk. Holnap idejön egy emberem, neki mindent megmutatsz, s megkapod az előleget is.

Galuppi, mikor elhagyta a kocsmát, elégedett volt. Mindenáron meg akarta szerezni ezt az üzletet, mert a helybeliek esténként idejártak beszélgetni, s nagyszabású vállalkozásához szüksége volt arra, hogy ismerje a pletykákat, híreket. Mindent tudni akart, ami a környéken történik!

Most már nemcsak bankár és üzletember vagyok, hanem kocsmáros is!
– nevetett fel magában jókedvűen. Majd eszébe jutott Ursula, akinek megígérte, hogy rövidesen meglátogatja Rosa Tomasinit.

– Franchi – lépett a sötétszürke Mercedeshez –, vigyél el Rosa Tomasinihez! Az útelágazástól gyalog megyünk.

Vito az első száz méter után kicsit megpihent. Látta hogy Franchi Luciano megfelelő távolságban követi. Fújta a levegőt, nehéznek érezte a kapaszkodót.

Mi a fene, csak nem öregszem? Azelőtt öt perc alatt felértem Rosához. Ma pedig... – majd néhány méter után ismét megállt.

Amikor a kertkapuhoz ért, látta, hogy az nyitva van.

– Nocsak, hol lehet Rosa?

Amint az udvarba lépett, a barna szőrű, kócos kutya hozzádörgölődött, a macska elfutott a lábai között. A kép, amely elé tárult, szokatlannak tűnt, mert Rosa még a szegénység közepette is mindig rendet, tisztaságot tartott, s az állatoknak bőségesen szerzett ennivalót. Most pedig bőgött a tehén, a tyúkok az udvaron összevissza kapirgáltak.

Vitót megmagyarázhatatlan rossz érzés kerítette hatalmába. Benyitott a konyhába. Az asztalon száraz kenyér, sajt, nyitott borosüveg, minden szanaszét szórva... Beljebb ment a szobába, s ott találta Rosa Tomasinit. Szívéből egy rugós kés állt ki. Megfogta a halott kezét. Merev és hideg volt. Az asszony már napok óta itt feketett.

Éleset füttyentett, mire megjelent Franchi. Ő is megdöbbsent a látványtól.

– Azonnal menj be Palermóba, hívd a csendőrséget! Én itt maradok. Szerencsétlen Rosa! – suttozta a férfi, akit a halál általában nem hatott meg, most mégis fiának anyját látta a már kékesszürkévé vált holttestben. Ekkor nézte meg közelebbről a rugós kést. Rájött! Ő vette valamikor régen Mariónak, a fiának!

Nem, nem lehet, hogy a saját anyját megölte! Ez képtelenség! Nyilván elvesztette a kését valahol – nyugtatta meg magát. Kiment a kertbe, leült a diófa alá és várta a csendőröket.

Az infúzió egyenletesen csepegett. Az öregember arca viaszsárga volt, légzése nehéz, szívműködése egyenetlen. A halászt az éjszaka fogták ki a tengerből. Az óriási vihar felborította csónakját. Szerencsére néhány perc múlva a part mentén cirkáló őrhajó észrevette a férfit és felvette. Azonnal a kórház intenzív osztályára hozták.

– Ha jobban lesz, reggel meg kell operálnunk. Valószínűleg egy sziklához csaphatták a hullámok, mert medence- és combnyaktörése van – fordult a főorvos Ursulához. – Kérem, éjszaka cseréljen infúziót, s ha szükséges, adjanak neki Carditoxint is!

Ursula Milanuzzi apó ágyánál állt, és nézte az öregembert, akit gyermekkor óta ismert. Milanuzzi sokszor kivitte a tengerre Ursulát. Szerette a kislányt, és mindig sajnálattal töltötte el, hogy apját, Tomasinit, aki a legjobb barátja volt, megölték.

A nővér megigazította az infúziót, ellenőrizte a monitort. Észrevette, hogy az öreg kinyitja a szemét. Közelebb lépett, megfogta a kezét, s halkan nyugtatta: – Ne féljen, Milanuzzi apó, jó kezekben van! Meglátja, meggyógyul!

Az öreg felismerte Ursulát. Néhány pillanatra eszméletre tért, s mintha intett volna a lánynak. A nővér még közelebb hajolt, mert csak azt látta, hogy a beteg ajka mozog, de nem értette, mit mond.

– Nyugodjon meg, apóka! Aludjon! Ilyenkor az a legjobb.

Majd kedvesen megsimogatta az ismert, ráncos arcot.

– Ursula! Érzem, meghalok. Megkérlek, teljesítsd utolsó kívánságomat!

– Ne mondjon ilyet! Meglátja, reggelre jobban lesz!

– Nem, nem, kislányom! Hallgass rám! Menj el a viskóba, tudod, hol áll a tengerparton. – Kis szünetet tartott, mint aki erőt gyűjt a szavak megformálására. – Az ágyamban, a szalmamatracban találsz pénzt. Csináltass nekem egy kis sírkövet, a többi legyen a tied. Egész életemben a tengert jártam. Most a tenger visz el! Legyél boldog a pénzzel, kislányom! Nem sok, de mégis... – a suttogó hang elhalkult, s a monitoron a hullámok egyre ritkábbak és laposabbak lettek.

Ursula elrohant az ügyeletes orvosért. Hiába! A halál már ott osont a szobában... A légzés leállt, a szív még egy-két erőtlen kísérletet tett.

– Nincs remény – sóhajtott lemondóan az ügyeletes, aki szintén gyerekkora óta ismerte Milanuzzi apót.

Másnap reggel, amikor Ursula befejezte szolgálatát, nem hazament, hanem Milanuzzi apó vityillójába.

Szerencsétlen öregember! Ha nincs vihar, s nem borul fel a csónakja, még most is élhetne! Csak legalább annyi pénzt találjak nála, hogy tisztességesen eltemethessem!

A házikóban rend és tisztaság fogadta. Az asztalon haltisztító kések sorakoztak, a sarokban egy háló állt. Ursula az ágyhoz lépett, és egy késsel felhasította a matracot. Ahogy mélyen belenyúlt a szalmazsákba, egy törülköző akadt a kezébe. Kivette, szétnyitotta, s szólni sem tudott a meglepetéstől. Az összecsavart durva anyagban becslése szerint több millió líra lehetett.

Úristen! Micsoda szerencse! Gyönyörű temetést rendezek az öregnek! De még akkor is marad. Nem leszek többet kiszolgáltatva Vitónak!

Ursula táskájába gyömöszölte a pénzt, becsukta a kunyhó ajtaját és beült a kocsijába.

Elmegyek anyámhoz, hiszen szabadnapos vagyok, s elmesélem neki Milanuzzi apó történetét. Aztán az asztalra borítom a pénzt! Biztosan ő is meg fog lepődni! Megkérem, segítsen nekem. Szép temetést szeretnék rendezni a kedves kisöregnek.

A hegyi útkereszteződésnél látta, hogy két rendőrautó és Vito kocsija áll az emelkedő előtt. Hirtelen balsejtelem kerítette hatalmába. Kiszállt a Pandájából, s gyalog indult a hegyre. Ahogy közeledett, egyre gyorsabb menetet diktált magának. Rossz érzései erősödtek. A végén már futva tette meg a kapuig az utat.

A szobába lépve meglátta anyját a földön. Körülötte csendőrök, Galuppi meg Luciano... Elsötétült előtte a világ, minden fordult egyet, s ő a semmibe zuhant.

Rosa Tomasini temetése után Vito magához hívatta a három testvért. Ursula és Vincenzo – bár a rendőrség lezárta az ügyet azzal, hogy a tettes ismeretlen – nem tudtak megnyugodni. Mindketten érezték, hogy valami másról van szó! Anyjuknak nem volt pénze és vagyona, a gyilkos semmit nem vitt el. A szívében talált kés pedig... A rendőrség nem tulajdonított fontosságot neki, mert a szicíliai fiatalok többségének van rugós bicskája. A temetést a rendőrség engedélyezte, az ügyet ad acta tette. Ursula és Vincenzo azonban elhatározták, hogy megpróbálják kideríteni anyjuk gyilkosát.

Vito Galuppi nyugtatta a két testvért, de Mario hányaveti viselkedése csak tovább fokozta a hármuk között meglévő ellentétet.

A fiú fel-alá járkált a szobában, s ez Ursulát és Vincenzót annyira idegesítette, hogy egyszerre kiáltottak rá: – Ül le már végre!

– A nyugtalanságod talán valami mást takar? – kérdezte Ursula meglehetősen gúnyos hangon. Nem tudta, milyen közel jár az igazsághoz.

– Figyeljetek ide! – mondta kicsit ünnepélyes hangon Vito. – Elhatároztam, hogy Mario nem maradhat fenn egyedül a hegyen. Valami foglalkozás után kell néznie, s megbeszéltem vele, hogy Rómában

vásárolok neki egy divatáruüzletet. Ehhez nagy kedve lenne – lépett a fiúhoz, s megsimogatta a fejét, ami tőle teljesen szokatlan gesztus volt.

– De én Szicíliában akarok maradni! – csattant ingerülten Mario hangja. – Nem engedem, hogy elküldj innen! Vegyél nekem itt, Palermóban egy üzletet... Van pénzed elég... Sok is...

– Most már elég, Mario! Ne hozz ki a béketúrésból! Elmégy Rómába, döntöttem! Ha ez sem tetszik, elküldelek Amerikába... De itt nem maradhatsz!

Vincenzo felkapta a fejét, s kérdően nézett Galuppira.

– Miért nem maradhat itt az öcsém? Leköltözik a városba, akár nálam is lakhat, aztán majd az üzletből összeszedi magát. Mi az oka, hogy olyan messzire kell mennie, főként ha nem akar?

– Mert így döntöttem! Vagy akarsz, Mario, hogy elmondjam a testvéreidnek, miért kell elhagynod Palermót?

A jóvágású fiatalember megszeppent. Nem akarta a húrt tovább feszíteni, hiszen tisztában volt vele, hogy ha lelepleződik, a szigorú szicíliai törvények életfogytiglani börtönbüntetésre ítélik! Ebből senki sem tudja kihúzni. Bár apja sokat segített, valószínűleg neki köszönheti, hogy a rendőrség nem gyanakodott rá, sőt lezárta az ügyet.

– Jó, rendben van, elmegyek Rómába – sóhajtott Mario olyan keserűen, mintha a világ végére számúznék.

Georgina Salas kinyitotta az ágya melletti éjjeliszekrényt. Kis kezitükrében megnézte magát, pirosítót vett elő. Nagyon vékonyan orcájára kent a festékből, s a sárga, beteges szint enyhe pír váltotta fel. Megfésülte a haját, hátratűzte.

Most már jobb lesz – nézte meg művét a tükörben. – Nem akarom, hogy az ügyvédem így lásson. Milyen szerencse, hogy Anerio ma elutazott egy napra Casablancába! Biztos vagyok benne, hogy nem helyeselné a végrendelet elkészíttetését. De én azt akarom, hogy a drága kislányomé, Victoria Maynóé legyen az óriási vagyon, ha meghalok! Bizom Anerióban – morfondírozott magában Georgina –, de a pénz sok embert megszédít. Nem akármennyiről van szó! Megboldogult apám rám hagyta a textilgyárat, a cipőfeldolgozót, az ezüstműhelyt és az óriási fémfeldolgozót.

Nem is tudom, mennyi az értékük a részvényekkel együtt – tűnődött az asszony. – De az ügyvédem megígérte, hogy mindent előkészít, csak alá kell írnom.

Georgina Salas harmincas évei végén járt. Első házasságából egy kislányt hozott magával. Anerio Salas megismerkedésükkor a belgyógyászat vezető főorvosa volt, s a kedves modorú, művelt férfi nagy hatást gyakorolt az asszonyra. Az orvos akkor már öt éve egyedül élt. A férfi szicíliai, Georgina spanyol származású volt. Rabatban a kereskedelemben és az iparban, valamint a művészetben elsősorban a francia hatás érvényesült, de a spanyolok a 17. században előzönlöttek Marokkót, így az ő szokásaik is gyökeret vertek az országban. Georgina ükapja a fővárosban telepedett le, mint kereskedő, s a család vagyonát az utódok mind-mind gyarapították. Ma a város délnyugati részén egyre több gyár kapuján világít a felirat: Cebollero Művek. Amikor Georgina férjhez ment, sem első, sem második házassága után sem változtatta meg a már bevezetett gyárak nevét, őrizte a családi hagyományt.

Éppen visszarakta szekrényébe a pipereholmikat, amikor kopogtak az ajtón. Kövér, lassú mozgású, hetvenes éveit taposó, idősebb úr, Niceta ügyvéd lépett a szobába. Az asszonyt még gyerekkorából ismerte, apjával gyakran találkoztak. Annak idején az öregúr a végrendeletet és az összes jogi teendőt rábízta. Georgina is feltétlenül bízott benne. Niceta ügyvéd az ágyhoz lépett, s Georgina homlokára egy leheletnyi csókot nyomott.

– Kedveském! – szólt az asszonyhoz. – Kívánságára elkészítettem a végrendeletét. Mindent felmértem, s megbeszélésünk szerint teljes vagyonát Victoria Mayno örökli. Egy bekezdésbe belefoglaltam, hogy férje, Anerio Salas megtarthatja magának a házukat, de a gyárakból, üzemekből, feldolgozókból származó jövedelem és a tulajdonjog a kislányáé! Azt hiszem, így akarta maga is. Mondja csak – tolt fel szemüvegét –, miért kellett most ez a végrendelet? No persze, én annak vagyok a híve, hogy mindenki – különösen, aki ilyen óriási vagyonnal rendelkezik – időben csináltasson végrendeletet. De maga szép, fiatal asszony. Jól tudom, harmincnyolc éves csupán!

Georgina kicsit feljebb ült az ágyban, maga elé tette a sűrűn teleírt oldalakat és olvasni kezdte. Rövid idő múlva abbahagyta, tollat kért, az eredeti szöveget és mindhárom másolatot aláírta.

– Látom, nem olvasta végig – szólalt meg az ügyvéd. – Ennyire megbízik bennem?

– Igen, hiszen kislánykorom óta ismerem, ügyvéd úr. Eddig is maga gondozta a család összes jogi ügyét. Ne haragudjon, de mostanában olyan gyorsan elfáradok. Inkább beszélgetni szeretnék egy kicsit önnel. Talán meglepi, hogy teljes vagyonomat Victoriára hagyom, de Aneriót soha nem érdekelte az üzlet, csak a hivatása. Úgy érzem, a vagyon pillanatok alatt elúszna, mert valami kutatásba ölné a férjem – vált kicsit kesernyésebbé az asszony hangja. – Kérem, ügyvéd úr, ne szóljon senkinek a végrendeletről, mert...

– De kedvesem, a titoktartás engem is köt! Nem beszélve arról, hogy ősidők óta ismerem a család pénzügyi helyzetét! Nem értem, miért készül a halálra? A férje mondta, hogy a műtétje sikerült, most itt a belgyógyászaton utókezelésen van, s rövidesen hazakerül.

Georgina szeméből lassan potyogni kezdtek a könnyek.

– Én érzem. Állandó fájdalmaim vannak. Tudom, hogy morfint is kapok már...

A Hasszán-mecset előtt, mint mindig, most is megállt Victoria Mayno. Érettségi tételein dolgozott, s kikapcsolódásként levegőzni indult. Mióta az anyja meghalt, mostohaapjával, Anerio Salasszal lakott. Néha napok teltek el, hogy nem is találkoztak, bár az utóbbi időben mintha enyhült volna a férfi mogorvasága, amely felesége halála után jellemezte.

A végrendelet felolvasásakor még fegyelmezte magát, de mikor a mostohalányával hazaértek, már nehezen türtőztette a haragját, dühöngött. – *Anyád jól kisémmizett a vagyomból! Most már dúsgazdag nő vagy! Könnyen találsz magadnak férjet, még a te külsőddel is!*

Victoria szívében mintha kést forgattak volna! Tudta, hogy csúnya. A szemüveg, a szeplős bőr, a görbe láb, a formátlan test, a vékony, ritkás haj, az előnytelen tartás tovább rontotta az összképet. Önbizalma az évek alatt teljesen eltűnt. Iskolatársai szerették, hisz éles esze, jó humora, kellemes modora és segítőkészsége feledtették előnytelen megjelenését.

Anyám talán azért hagyta rám ezt az óriási vagyont, hogy boldoguljak az életben – sétált tovább a Hasszán-mecset minaretjéhez. – Az érettségi

után a nyáron pihenek – határozta el –, aztán beiratkozom az orvosi egyetemre! Kutatóorvos leszek, megvan a pénzem rá, hogy fizessem majd a költségeket. Hiszen – gondolta legalább százszor végig – ez a munka sokba kerül... De elérem a célokat! Nem akarok Marokkóban maradni! Ha itt elvégzem az egyetemet, elmegyek délre, s a trópusi betegségek kutatásának szentelem az életemet...

Ránézett órájára, majd hazaindult. Negyedórai gyaloglás után elérte az előkelő villanegyedet. Anyja halála óta üresnek érezte a hatszobás házat, a hatalmas kertet, még akkor is, ha a megszokott szolgák vették körül.

Az előcsarnokban pillantása a hatalmas ezüstitálcára esett, amelyen egy világoskék boríték feküdt.

Ki ír manapság ilyen papíron? – emelte fel a levelet a lány. Láta, hogy nevelőapjának van címezve, s a bélyegző palermói. Visszatette a küldeményt s felment a szobájába.

Rabat új városrészében állt a híres Alauit-dinasztiáról elnevezett kórház, amelyet még a 19. században alapítottak. Anerio Salas igen népszerű volt a kórházban és a betegek körében. Szülei gyermekkorában jöttek át Palermóból, s csak nagy áldozatok árán tudták egyetlen gyermeküket iskoláztatni. Anerio maga küzdötte fel magát a főorvosi székhelyig.

Szülei a középkort idéző régi arab negyedben, a Medinában laktak, ahol alacsony, időmarta házak, boltok és mecsetek között görbe utcácskák kanyarogtak. Ezen a kis területen zsúfolódott össze a város lakóinak közel egyharmada. Itt éltek a kézművesek, a kiskereskedők, a munkások. Anerio apja annak idején itt vett egy vályogházat, amelyet szicíliai módra rendeztek be. A szegénység nyomai később is megmaradtak, noha Anerio sokat segített a szüleinek. Már többször fölajánlotta, hogy vesz nekik egy lakást, vagy egy kisebb házat az új negyedben, ők azonban hallani sem akartak róla. Azt is elleneztek, hogy a fiúk egy özvegyasszonyt vegyen feleségül. Csak akkor békültek meg, amikor látták, hogy boldogságban élnek együtt. Később Georginát és a kislányt, Victoriát igen megszerették.

Az évek során Georgina mindig meglepte az öregeket ajándékokkal, pénzzel, de ők valójában soha nem akartak a felső tízezerhez tartozni. –

Szicíliaiak maradtak... – Erre gondolt Anerio, amikor a 4-es kórteremben ismét megvizsgált egy messinai férfit, aki egy éve került Marokkóba. Már két hónapja feküdt a kórházban miliáris tbc-vel. Az igazgató már többször felszólította Aneriót, hogy ha a szicíliai férfi nem tud fizetni, dobják ki, de a belgyógyászat főorvosa soha nem engedett! – Majd én rendezem a számlát! – vágott vissza dühösen az igazgatónak utolsó beszélgetésük alkalmával.

Nézte az izmos, bozontos szemöldökű férfit, aki harminckét éve ellenére korosnak látszott. Bal tüdejében több tbc-s góc volt, mikor bekerült a kórházba. A belgyógyász tudta, hogy meg lehet gyógyítani a beteget, csak hosszú-hosszú idő kell hozzá és sok pénz. – Vajon állja-e majd a számlát Vito Galuppi, aki levelében jelezte, hogy erre az emberre szüksége van, mindenképpen gyógyítsam meg. Mit tudhat ez a szicíliai, akit ideküldtek Marokkóba? Foglalkozása szerint kereskedő. A kezei azonban másról árulkodnak. Finom, hosszú ujjak. Csak nem? A gondolat végére sem jutott, amikor sürgősen az intenzív osztályra hívták.

Este kilenckor végzett. Beült a kocsijába, s a rövid utat hazáig autóval tette meg. Nagyon fáradt volt. Sokszor előfordult, hogy Mazdáját a kórháznál hagyta és gyalog sétált haza.

Ma igazán rám fér egy nagy adag whisky – mondta magában, és már ízlelgette is az italt, amelytől azt remélte, hogy gyorsan elbágyasztja és oldja feszültségeit.

Amikor belépett, inasa felemelte az ezüstitálcát, s felé nyújtotta.

– Uram, ez a levél ma érkezett.

Anerio a világoskék boríték láttán tudta, ki a feladó.

– Rendben, köszönöm! Legyen szíves, hozzon jeget a dolgozószobámba.

Ezzel szapora léptekkel megindult az első emeletre. A bársekrényből kétujjnyi italt töltött, megvárta a jégkockát, abból jócskán belezúdított, majd leült, és kibontotta a levelet.

Kedves Anerio!

Nem akarlak sürgetni, de szegény megboldogult feleséged pénzére szükség van! Ebben állapotunk meg! Tudom, már nem jutott rá idő, hogy a vagyomból átutald a járandóságomat, s most sem teheted meg, mert

mindent Victoria Mayno örökölt. Figyelmeztetek, cselekedj! Ne várj sokat! Környékezd meg a mostohalányod, és vedd el feleségül! Ide utazzatok nászútra, a többit bízd ránk! Siess! Ne késlekedj! A szicíliai férfit pedig gyógyítsd meg!

Ölel: Vito

Az orvos kezében annyira remegett a levélpapír, hogy letette az asztalra. Tudta, Vito Galuppi szava parancs! Neki engedelmeskednie kell! De hogyan?

Éppen ezt a csúfságot vegyem feleségül? Te jó ég! Holnaptól megkezdem Victoria ostromát, magamba kell bolondítanom. Házasság... nászút... Palermo...

Újabb italt töltött, mert képtelenség volt elviselni a maga elé vázolt jövőt. A második pohár whisky hatni kezdett, s már nem találta megoldhatatlannak a feladatot.

A Szent Antal Kórház belgyógyászata szokatlanul csendes volt. Vincenzo az utóbbi napokban meglehetősen fáradtnak érezte magát. Anyja temetése rendkívül megviselte, még mindig nem tért magához. Ursulán is látta, hogy ő sem tud beletörődni a megváltoztathatatlanba. Mindkettőjüket foglalkoztatta: ki és miért gyilkolta meg az anyjukat?

Éjjel egy óra lehetett. Az ügyeletes szobában hallotta, hogy a 8-as kórteremből élesen szól a csengő. A szobák általában 6-8 ágyasak voltak, de néhány jómódú betegnek egyágyas szobát is biztosított a kórház vezetősége. A 8-as szoba is ilyen volt. Vincenzo ajtaja előtt elhaladtak az éjszakás nővér léptei, majd kis idő múlva halkán kopogtak.

– Doktor úr, jöjjön! Regina Dibiasi nyugtalan, a légzése szaggatott.

Vincenzo magára kapta köpenyét és sietett. Megállt a beteg ágyánál. Látta, hogy Regina erősen verejtékezik, ide-oda dobálja magát. Kitapintotta a pulzusát.

– Nővér, kérek egy hordozható EKG-t és vérnyomásmérőt!

Amíg Vincenzo a nővérre várt, végignézte a nő kórlapját, mert nem az ő betege volt, s nem akart hibázni. Regina Dibiasi már két hete feküdt az

osztályon, myxoedema diagnózissal. A leletekből világossá vált, hogy a betegség pajzsmirigy eredetű, és a kezelőorvos közeli műtétet javasolt.

A kis EKG elektródjait a betegre tette, látta, hogy szívnagyobbodása mellett enyhén bradycardiás is. Vérnyomása 100/70 volt. Az EKG alacsony T- és még alacsonyabb P-hullámokat mutatott. Vincenzo attól tartott, hogy esetleg kialakul egy gyors szívelégtelenség, ezért infúziós oldatot kért, melybe Strofantint és kevés nyugtatót adagoltatott. Amíg a nővér beállította a cseppszámot, Vincenzo tanulmányozta a délelőtti laboratóriumi leleteket: a vér koleszterinszintje megnövekedett, elérte a 700 mg százalékot. A vérsavóban az albumin csökkent, és a globulinérték alá süllyedt. A vér fehérjéhez kötött jódtartalma a normálisnak a felét mutatta csak!

Kíváncsi vagyok – gondolta Vincenzo –, ki javasolhatta a műtétet, miután ezt a betegséget gyógyszeresen meg lehet szüntetni, például tiszta Thyroxin rendszeres adagolásával. – Az orvos tisztában volt vele az EKG alapján, hogy a betegnek rövid idő alatt anginás rohamai lehetnek, ezért Nitroglicerint is hozatott a nővérrel és az éjjeliszekrényre készítette. – Reggel majd referálok az éjszakai rohamról a főorvosnak. – Még egyszer az asszonyra pillantott, akinek arcán megjelentek a lázrózsák. Tomasini doktor tudta, hogy ez a kórkép egyik tünete, így biztonságból a hőmérséklet ellenőrzése után lázcsillapítót is adatott neki.

Visszament a szobájába, de nem bírt aludni. A beteg diagnózisa és a műtéti javaslat körül jártak a gondolatai, s valahol a tudata mélyén elindult egy bizonytalan érzés. Mintha régről, nagyon régről ismerné ezt a nőt. De honnan? Nem tudott rájönni. Rágyújtott egy cigarettára, s próbált emlékeiben kutatni... Anyja arca villant fel, amikor Vincenzónak elmondta, hogy a kis Regina prostituált lett. A fiú akkor nemigen értette, miről van szó, de most, ennyi év távlatából, visszacsengtek a szavai: „Szerencsétlen lány! Mi lesz belőle? Az emberek azt beszélnek, Galuppi futtatja majd...”

Hirtelen elhatározással visszament a kórterembe. Megnyugodott, mert a nő légzése egyenletesebbé vált, arca visszanyerte színét. Az ágy végéhez lépett, s megnézte a kórlapot. Kíváncsi volt, milyen foglalkozás van feltüntetve Regina Dibiasinál. Megdöbbenve látta, hogy a rovat üres! Azonnal értett mindent!

Másnap reggel a nagyvizit előtt bement a főorvoshoz, hogy referáljon az éjszakai eseményekről.

– Gyakorlatilag nem történt semmi, csak Regina Dibiasi lett rosszul – kezdte Vincenzo az előre megfogalmazott mondanivalót. – Javasolnám – folytatta szerényen –, hogy a főorvos úr is nézze meg alaposabban a beteg leleteit. Valahogy nem tetszik nekem... – hallgatott el.

– De kolléga úr, fejezze be az elkezdett mondatot! Nyugodtan kifejtheti az aggályait, tudom, nem a maga betege.

– Regina Dibiasinak műtétet javasoltak itt a belgyógyászatban. Éjszaka, mielőtt az infúziót rákötöttem, s próbáltam megszüntetni a rosszullevést, átnéztem az összes leletét. Úgy gondolom – bizonytalanodott el egy kicsit a férfi hangja –, hogy ebben az esetben nem szükséges a műtét! Napi 2-6 mg Thyroxin adagolása néhány hét alatt jelentős javulást hozhat. Az adagot fokozatosan emelhetnénk a szükséglet szabta egyéni határig. Meggyőződésem, hogy rövid időn belül megszűnik a fáradékonyság, az aluszékonyság, gyorsabbá válik a beszéd, növekszik az alapanyagcsere és csökken a vér koleszterinszintje is. Az éjszakai roham szerintem annak tudható be, hogy csak diagnózist állapított meg a kolléga, de a kezelést nem kezdte el.

A főorvos barátilag tekintett a fiatal doktorra.

– Nézze, kolléga úr! A belgyógyászatban 250 ágy van, minden beteg részletes diagnózisát nem ismerem. De igen értékelem, amit elmondott, s a délelőtti vizitnél figyelemmel leszek erre. Köszönöm a beszámolót!

Vincenzo szabadnapos lett volna, de a nagyvizitet megvárta. A lelke mélyén érezte, hogy Regina körül nincs minden rendben, hallani akarta a kolléga beszámolóját. Ez nem okozott meglepetést, hiszen Vincenzo gyakorta nem vette ki a szabadnapját, a kórházban töltötte az idejét, mert megkezdte tanulmányait. Tudományos fokozatot akart szerezni a veseműködéssel kapcsolatos immunproblémákból, így senki sem csodálkozott, hogy Tomasini csatlakozott a vizitelő csoporthoz. Amikor a főorvos a nyolcas kórterem kilincsére tette a kezét, tekintetével Vincenzót kereste. Kinyitotta az ajtót, és az orvosokkal, nővérekkel belépett a szobába.

Regina Dibiasi szundikált, de a légzése ismét szabálytalan volt.

– Kérem, kolléga úr – fordult az adjunktushoz –, számoljon be az eddigi kezelésről. Úgy látom, a beteg állapota nem kielégítő.

Felvette a kórlapokat, és tanulmányozni kezdte.

Közben az adjunktus – mintha egyetemi vizsgatételt húzott volna – monoton hangon hozzákezdett: – A betegnél lényegében a Thyroxin-rendszer elégtelen. Valószínűleg már régen alakult ki, s ez a pajzsmirigy működésének rendellenességével függ össze. Műtétet javasoltam, miután megcsináltuk a Thorn-próbát is. Úgy hiszem, a diagnózisom egyértelművé teszi a sebészi beavatkozás szükségességét.

– Kolléga úr, nem gondolt még előtte Thyroxin adagolására? Nem hiszem, hogy ebben az esetben a beteget rögtön kés alá kell fektetnünk! Mérlegelje még egyszer a dolgot!

Ursula kifőzte a makarónit, elkészítette a finom szicíliai mártást, megreszelte a sajtot, és bement a szobába teríteni.

Még tíz perc, és mindennel kész vagyok! Örülök, hogy Vincenzo eljön hozzám vacsorára! Beszélni akar velem, mert ő ritka vendég nálam. Mióta itt lakom, talán kétszer kerestem fel. Igaz, a kórházban naponta találkozunk, de az más! Ott soha nincs egy pillanatnyi megállás, különösen nálunk, a sebészetben.

Boldogan ugrott Vincenzo nyakába.

– Gyere, gyere beljebb! Úgy örülök, hogy – mint gyerekkorunkban a hegyoldalon – most is beszélgethetünk. Emlékszel, mikor együtt őriztük a birkákat, mennyire szerettük az esti félhomályt, a csendet. No, de hagyjuk a múltat! Mit tölthetek neked? Én vacsora előtt iszom egy kis konyakot.

– Mi az, húgocskám, csak nem lettél alkoholista? Azelőtt még a bort is alig tudtad meginni! Nekem is tölts egy pohár konyakot, rám fér...

Ursula a pompás illatú, sáfrányos rizottót tálalta fel. Tudta, hogy ez testvére egyik kedvence. Aztán behozta a gombából, articsókából készült fritto sceltót, s vagdalthúst és mártást tálalt mellé. Utoljára a szicíliai makarónit tette az asztalra, amelyhez friss tőkehalat sütött.

Vincenzónak láthatólag nagyon ízlett a valóban lucullusi vacsora. Végül megkérdezte: – Húgocskám, miből futja ilyen fejedelmi vacsorákra? Ugye, Vito?

– Nem, nem Vincenzo! Amióta dolgozom, Galuppi nem ad pénzt, de nem is kellene! Tudod – halkult el a hangja –, úgy szeretnék megszabadulni tőle, de nem bírok! Ha időben nem vagyok ott a lakásán, amit külön ezért bérel, óriási patáliát csap! Mostanában, mióta folyik az útépités ügyének vizsgálata, és Rómából újabb nyomozó érkezett, egyre idegesebb és ingerlékenyebb. – Kis szünet után folytatta. – Vincenzo, mióta anyánkat megölték, úgy érzem, mi ketten közelebb kerültünk egymáshoz. Valóban testvérek vagyunk. Úgy, mint gyerekkorunkban! Képzeld, jelentős pénzhez jutottam! No nem egy vagyon, talán csak nekem tűnik soknak.

– De hát honnan? – szaladt fel Vincenzo szemöldöke, aki attól félt, hogy Ursula belekeveredett a maffia valamelyik kétes üzletébe.

Ursula elmesélte Milanuzzi apó halálának körülményeit, a szalmazsákban talált pénzt, s azt is, hogy akkor azért ment fel az anyjához. Neki akarta először elmesélni a nagy újságot, de addigra megölték.

– Most 900 millió lírám van. Az apó temetését kifizettem, egy szép sírkövet csináltattam neki, ahogy kérte. Így maradt 700 millióm, ehhez hozzátettem, amit egy év alatt megtakarítottam.

– Ursula – mosolygott rá a bátyja kedvesen –, mihez kezdesz a pénzzel? Csak nem hagyod ott a nővéri állásodat?

– Nem, nem, dehogy. Arra gondoltam, ebből a pénzből Nápolyban elvégezhetném a műtősnői iskolát.

– De hisz ez remek, nagyszerű gondolat!

– Az igaz. De félek, hogy don Vito nem enged el Nápolyba, s azt sem érti majd meg, hogy honnan szereztem a pénzt. Tudod, milyen gyanakvó! Én pedig nem akarom elárulni neki a titkot! Úgy gondolom, várok, hátha jön a következő szeretője. Engem akkor ejteni fog. Ismered, ő csak a tizenéveseket szereti – fanyalodott el Ursula, akinek eszébe jutott első találkozása Vitóval, amikor még csak tizenhat éves volt. – Kérlek, Vincenzo, te is gondolkozz, hogy juthatnék el Nápolyba anélkül, hogy bárki bármit megsejtene.

– Miért nem végezheted el itt, Palermóban az iskolát? Az nem tűnne fel senkinek! Majd azt mondjuk, hogy a tandíjat én fizetem! Igaz, az alorvosi fizetésem nem sok, de mégiscsak több mint a tied, így senki nem fog csodálkozni, hogy az édes húgomnak segítek. Ezt mondd mindenkinek!

Beszélned kellene a sebészeti főnökével. Jó, ha ő is támogatja, hogy műtősnő legyél! Ursula, úgy tudom, téged szeretnek az osztályon, ráadásul sokszor plusz ügyeletet vállalsz.

– Hát persze, inkább egy éjszakai ügyelet, mint Vito ölelő karja! Így sokszor nem kell elmennem hozzá, mert ügyeletes vagyok. Szerencsére, nem ismeri a kórházi rendet, s ha keres, mert előfordult már, hogy ellenőrzött, mindig megtalál a kórházban! De Vincenzo, eddig csak rólam beszéltünk! Gondolom, nem azért jöttél el... – Felállt és hozott a bátyjának egy hideg sört. – Tudom, vacsora után te már nem iszol konyakot. – Ezzel letette a dobozt a testvére elé. – Mesélj, hallgatlak.

– Ursula, valójában nincs mit mondanom. Az utóbbi időben egyre terhesebbnek érzem Galuppi parancsait...

– Mi a csoda?! – kapta fel a lány a fejét. – Hát neked is osztogat parancsokat? Megáll az eszem!

– De húgocskám, mit képzeltél? Miből fizette volna anyánk a nem kevés egyetemi tandíjat? Hogyan kaptam azonnal állást a belgyógyászatban?

Hirtelen csönd lett a szobában. Soha nem beszéltek egymással erről a témáról, de mindketten tudták, hogy a capo di tutti capi kezében tartja az egész vidéket, még a fővárost is. Nem lehet véletlen, hogy Vito Galuppi a leggazdagabb ember, s ha végigmegy az utcán, mindenki mélyen meghajol előtte. Vincenzo már-már azon volt, hogy elmondja Barelli és Gerini esetét, s azt, hogy Galuppi intéztette el mindkét embert, de meggondolta magát. – Van Ursulának éppen elég baja, minek terheljem a gondjaimmal!

Felállt, odalépett a lányhoz, megölelte.

– Ne haragudj, de mennem kell! Köszönöm a pompás vacsorát, amint tudok, megint feljövök! Addig gondolkozz az ötletemen, hogy Palermóban végezd el a műtősnői iskolát! – mondta, mielőtt kilépett az ajtón.

Regina Dibiasi hirtelen ébredt a mély alvásból. Váratlanul hatalmába kerítette a félelem. Sejtelve sem volt, mi ébresztette föl, de gyanította, hogy valami zörej vagy mocorgás. Visszatartotta a lélegzetét, maga elé meredt, hallgatózott. Néhány pillanat múlva megnyugodott, mert semmi nem mozdult körülötte.

Biztosan rosszat álmodtam! Az utóbbi időben szörnyű rémképeim vannak.

Behunyta a szemét, a zaj megisméltődött! Látta, amint egy fehér köpenyes férfi közeledik felé, s az infúziós oldathoz nyúl.

Ebben a pillanatban nyílt az ajtó, s Ursula nézett be.

– Jó estét, doktor úr! – köszönt a férfirra, aki ijedten kapta el a kezét a palack csövéből. – Én vagyok az ügyeletes nővér. Úgy tudtam, ön ma szabadnapos – fordult az idős orvoshoz.

– Igen, igen, így van, Ursula – hangzott a válasz –, de Regina Dibiasit én fogom reggel operálni, s megnéztem a beteget. Tudja, kedveském – folytatta az orvos –, ez lesz az utolsó műtétem a kórházban. A jövő héten nyugdíjba megyek.

– Ne fáradjon, doktor úr, látom, meg akarta igazítani az infúziót. Biztosan a cseppszám nem megfelelő. Várjon, segíték – lépett az állványhoz a nővér.

Az idős orvos sarkon fordult, és kifelé igyekezett.

– Jó éjszakát, Ursula! Máskor jobban törődjön a betegekkel, nem szeretem, ha hanyagok a nővérek!

– De doktor úr, fél órával ezelőtt jártam itt, s akkor még minden rendben volt az infúzióval – ám a mondat végét az orvos már nem hallotta, mert becsukta az ajtót maga mögött.

Ursula leült az ágy melletti székre, s kíváncsian figyelte, mi lehet az infúzióval a baj. Látta, hogy az egyenletesen csepeg. Már kifelé tartott, mikor Regina suttogva megszólalt.

– Kérem, nővérke, értesítse Tomasini doktort. Tomasini doktossal szeretnék beszélni. Félek, hogy a halálom lelem a műtőasztalon. Nagyon félek! Tudom, hogy Tomasini doktor nem javasolta az operációt. Most mégis... Miért? Kérem, kérem! Segítsen! Vele akarok beszélni, még a műtét előtt!

– Nyugodjon meg, kedveském! Én Ursula Tomasini vagyok, Vincenzo a bátyám. Reggel szólok neki, s biztosan átjön a belgyógyászatról. Ne féljen!

– Kérem! – nyögte a beteg. – Reggel már késő lesz! Tudom! Tudom! El akarnak tenni láb alól! Ez don Vito parancsa! Bár magának ezt hiába mondom – halkult el a nő. – Ezt nem értheti! De a testvére segíthet nekem!

Ursula szólni sem tudott megdöbbenésében. Felállt, odahajolt a meglehetősen zaklatott beteghez.

– Felhívom Vincenzót a lakásán! Ne féljen, bejön magához! Nem várunk reggelig!

Bement a nővérszobába és tárcsázta a testvére számát. Ám senki sem vette fel a telefont. Újból és újból próbálta. A sikertelenség után csörgette a belgyógyászatot, Vincenzót ott sem találták.

Talán barátnője van? – meditált a lány. – Most mit tegyek?

Visszament a beteghez, aki megnyugodott, s mélyen aludt.

– Hála Istennek! – sóhajtott fel Ursula –, majd reggel elérem Vincenzót, s megkérem, hogy még a műtét előtt jöjjön át...

Fehér lepedővel letakart test körvonalai rajzolódtak ki a tolókoszin, amelyet Vincenzo pillantott meg a műtő-előkészítőben. Tudta, későn érkezett. Amikor Ursula átszólt neki telefonon, nyomban rohant.

Mi történhetett? Talán csak képzelődöm, s az altatóorvos... – még a gondolatot sem fejezte be, amikor kilépett a műtőből az idős sebész.

– Mit keres itt, Tomasini? Maguk küldték át a beteget a belgyógyászatról! Nem tudtuk már megoperálni, mert a feltárás előtt a szíve leállt. Próbáltunk mesterséges lélegeztetést, de sajnos, Regina Dibiasit a halál a műtőasztalon érte.

Vincenzo szédülve hallgatta a sebész szavait, s csak annyit mondott uralkodva indulatán: – Nem is tudtam, hogy műteni fogják.

– Tegnap délután került ide hozzánk.

Úristen! – gondolta magában Vincenzo. – Megőrülök! Rémeket látok! Pihennem kell! Megkeresem Ursulát és hazamegyek. Kiveszek egy-két nap szabadságot. Úgy látszik, agyamra megy a lelkiismeret-furdalás.

A testvérével nem tudott beszélni, mert a lány a halálhír hallatára olyan sírógörcsöt kapott, hogy Vincenzo egy nyugtatót adott be neki. A nővérszobában ültek, s Ursula a sírástól képtelen volt megszólalni.

Nyílt az ajtó, s az idős sebész dugta be a fejét.

– Nem is tudtam, hogy a család ilyen jó barátságot tart egy prostituálttal! – nézett gúnyosan Vincenzóra és Ursulára, s választ sem várva becsukta az ajtót.

Néhány perc után Ursula lassan lecsillapodott, s elmondta testvérének az éjszakai eseményeket.

Vincenzo megdöbbsent. Érezte, hogy baj van, nagy baj! Galuppi a háta mögött lépett.

Nem bízik bennem! – gondolta. – *Talán már nem tart igényt a hálámra? Bárcsak így lenne!* – sóhajtott fel a fiatalember, majd Ursulához fordult: – Este otthon leszel? Átmegyek hozzád! Nyugodtan kell beszélnünk, sokkal többről van szó, mint gondolod! A kettőnk jövőjéről is!

– Várlak – sóhajtotta Ursula.

Mikor Vincenzo visszament a szobájába, megnézte a friss laboratóriumi leleteket, hogy betegeinek kórlapjára vezesse az értékeket.

Megszólalt a telefon. Az ismerős, recsegő hang szólt bele: – Ne kereszted az utamat! Vigyázz, mit beszélsz összevissza! Ursulát ne rángasd bele semmibe, mert mindketten megkeserültek!

– De én... – Vincenzo nem válaszolhatott, mert a vonal túlsó végén letették a kagylót.

Fortunato Zanelli csak négy napja került a sebészetre, mint alorvos. A Szent Gregori Kórházból jött, ahol három évet töltött. A Szent Antal Kórház óriási mérete, hatalmas kórtermei és rengeteg betege mind szokatlan volt számára. Náluk a sebészeten naponta legfeljebb öt-hat műtétet végeztek, míg itt a napi műtétszám megközelítette a harmincat. Főnöke azért javasolta ezt a kórházat, mert tudta, hogy a tehetséges fiatalember itt nagyobb gyakorlatra tehet szert. Fortunatót úgy szerette, mintha saját fia lett volna, ezért is intézte el az áthelyezését.

Zanelli doktor belépett a nővérszobába, s meglepődött, hogy a hozzá beosztott nővér a fejét lehajtva ül a széken, s ahelyett, hogy a délelőtti vizitet készítené elő, sírdogál.

– Nővér, kérem! Mi ez?! Elfelejtette, hogy kórházban van, s délelőtt mi nézzük meg a tegnapi műtött betegeket? Micsoda viselkedés ez? Jelentem a főnöknek! Én nem tudok együtt dolgozni megbízhatatlan nővérekkel! – hangsúlyozta az utolsó szavakat a fiatal alorvos. – Itt Palermóban – folytatta tovább – igen sok lány örülne, ha ilyen remek kórházban kapna

állást! Egyáltalán, van magának ápolónői végzettsége vagy csak mint kisegítő dolgozik itt?

– Nem, doktor úr! Én nem kisegítő vagyok, hanem ápolónő. Elnézést a viselkedésemért, de ma reggel...

– Nem érdekelnek a kifogásai! Lásson munkához! – ezzel kiment a szobából.

A nyugtató már teljes mértékben hatott. Ursula megtörölte az arcát, kifestette kicsit a száját, s a kémcsövekkel megindult a laboratórium felé...

Victoria fehér vászonkalapot tett fel, hogy védje szeplős arcát az erős szicíliai naptól. Egyedül sétált a palermói utcán. Férje a Szent Antal Kórház igazgatójánál tárgyalt. Már nászútjuk második hetét töltötték Palermóban, és Victoria mámorában csak egyet érzett: szereti, kimondhatatlanul szereti férjét, volt mostohaapját, Anerio Salast.

Szicília legszebb székesegyháza felé igyekezett. Útikönyvéből nézte ki Bonannus Pisanus 12. századi remekművét, a korai román stílusban felépített Santa Maria la Nuova dómot. A bronzkapu előtt megállt, körültekintett, majd belépett a hatalmas belső térbe. Mintegy kétórai szemlélődés után rájött, hogy még maradt annyi ideje, hogy Palermo másik nevezetességével, a Benedek-rendi kolostorral is megismerkedjen. A bédekker szerint – olvasta halkán Victoria – *„a nemzeti műemlékként őrzött kolostor szépségével felülmúlja a római Szent Pál-bazilikát is”*.

Kora délelőtt volt. A kolostor csodálatos freskóinak színei megragadták a fiatalasszony fantáziáját. Hosszasan elidőzött itt, majd a főtér melletti taxiállomáshoz igyekezett, mert Anerióval megállapodtak, hogy Victoria délben érte meg a kórházhoz. A kocsiban az asszony elővette táskájából a tükrét, s látta, hogy még a vászonkalapon keresztül is kicsit megfogta a nap: a szeplői megszaporodtak. Igazított egyet a szemüvegén, s nézte a forgalmas palermói utcákat.

Mintegy félórai autózás után megérkezett a kórházhoz, kifizette a viteldíjat, és sétálni kezdett a kapu előtt. Néhány perces várakozás után megjelent Anerio magas, kisportolt alakja. Egy fiatal, fehér köpenyes férfival beszélgetve közeledett.

– Engedje meg, Tomasini doktor, hogy bemutassam a feleségemnek – lépett Victoriához a férje és homlokon csókolta.

A bemutatkozás után Vincenzo megállapította magában, hogy az asszony nem lehet szicíliai születésű. Vörös árnyalatú haja, zöld szeme nem az olasz nők jellemzői.

Ilyen csúnyácska fiatal nőt keveset látott életében. Néhány udvarias mondat után elváltak, a házaspár a bérelt autóhoz lépett, Vincenzo pedig a kórházzal szemben lévő pizzériába igyekezett, hogy egy ropogósra sült halat egyen ebédre.

Anerio az első napokban kicsit nehezen ismerte ki magát Palermóban. A város az utóbbi időben előnyére változott, nagyot fejlődött. Az utcákon autók száguldoztak, külföldi turisták özönlöttek el.

– Hol szeretnél ebédelni, kicsikém? – fordult Anerio a feleségéhez, aki már akkor is elpirult, ha a férfi kedvesen szólt hozzá.

– Mindegy, de farkasétvágyam lett a délelőtti sétától! Te ismered Palermót, te dönts! Nekem mindenhol jó, ahol te vagy! – suttozta Victoria. Öröm töltötte el a lelkét, hogy micsoda csodálatos férje van.

Anerio tízpercnyi autózás után a Hotel Palermo előtt állt meg. A kocsit a parkolóban hagyta, Victoriát átölelve bementek a légkondicionált, de berendezésével, hangulatával a múlt századot idéző étterembe.

A Hotel Palermo is teljesen átalakult – gondolta magában Anerio. – *Ma már itt is a luxus, a kényelem a jellemző* – nézett szét a valóban elegáns helyen.

Miután megrendelte az ebédet, megfogta Victoria törékeny, vékony kezét.

– Drágám, szeretnék veled a jövőnkéről beszélni. De előtte igyunk egy kis konyakot, rendben?

Victoria szinte szívta magába a férfi szavait, már előre elhatározta, hogy minden kívánságát teljesíti.

– Az én drága kicsi feleségem egészségére! – emelte fel a poharát Anerio, s egy hajtásra felhörpintette az italt. – Ma tárgyaltam a Szent Antal Kórház igazgatójával, és szeretnék veled egy kis problémát megvitatni...

Ragyogó szemmel nézett a nőre, aki a férfi tekintetétől hirtelen meztelennek érezte magát. A szeplők, a csúnysága, az előnytelen szemüveg, a hozzá nem illő ruha – mind-mind csak fokozta Victoria

zavarát. Azzal tisztában volt, hogy a jóképű férfi mellett ő bizony nem reprezentatív jelenség. Kellemetlen közérzetét fokozta, hogy időnként levert valamit zavarában. Most is ez történt. A kristálypohár nagyot csattant a földön. A pincér azonnal eltakarította a szilánkokat, törmelékeket.

– Bocsánat! – suttogta halkán Victoria a pincér felé.

– De drágám! – vált egy finom árnyalattal ingerültebbé a férfi hangja. – Vedd végre tudomásul, hogy te egy dúsgazdag asszony vagy, és bármit megtehetsz, amit akarsz! Különbén is, véletlenül lökted le a poharat, nem?! Hagyjuk ezt, most komoly dologról szeretnék szólni. Képzeld el, a kórház igazgatója meghívott, hogy egy évig vendégprofesszorként vezessem a belgyógyászatot. Tudod, kicsikém – simogatta meg felesége arcát –, ez nekem remek további praxist jelentene. De addig nem adtam végleges választ, amíg veled nem beszéltem. Nélküled soha nem döntök semmiben!

Victoriát meglepte a hír. Végigfutott benne a gondolat: hogyan fogja elkezdni egyetemi tanulmányait Marokkóban, hiszen ez volt a terve. Lehajtotta a fejét, s csendesen mondta.

– Én boldogan maradnék veled itt Palermóban egy évig, de emlékszel, abban egyeztünk meg, ha visszamegyünk a nászútról, azonnal elkezdem az orvosi egyetemet Rabatban. Ám, ha te itt szeretnél maradni, esetleg egy évvel elhalasztanám...

Anerio felugrott, és heves öleléssel fogadta felesége beleegyezésnek tűnő mondatait.

– Tudtam, tudtam, hogy az én kicsi virágom megért engem! Majd sokat bejársz hozzám a Szent Antal Kórházba, s közben megveszem neked a könyveket, hogy előtanulmányokat végezhess. No, meg jó, hogy belejössz az olasz nyelv használatába, bár már most is remekül beszélsz.

– A spanyol és az olasz nyelvek közel állnak egymáshoz. Emlékezz Anerio, anyámmal gyakorta spanyolul vagy olaszul beszélgettünk – válaszolta Victoria, aki hónapok óta nem emlegette az anyját. Most is azonnal témát váltott: – Hol lagnánk?

– Vennénk egy házat itt, Palermóban... Persze, ha te is így akarsz... Mivel nekem erre nem jutna – harapta el a mondatot a férfi.

– Ugyan, hiszen az én pénzem a tied is, Anerio! Ezt már sokszor megbeszéltük. Nekem az életben csak egy a fontos, hogy te boldog legyél velem, és örökké szeress!

A belgyógyászat összes orvosát, ápolónőjét és kiegészítő személyzetét összehívták. Bejelentették, hogy egy évre Anerio Salas veszi át az osztály vezetését. A kollégák megdöbbenve hallgatták a friss hírt. A jelenlegi főnököt Szardíniára, a sziget legnagyobb városába, Cagliariába helyezték, az ottani Központi Kórház belgyógyászatának vezetője lett. Vincenzo gondolatban összerakta emlékeit. Amikor a főorvosnak szólt, hogy Regina Dibiasi műtéti beavatkozásával nem ért egyet, akkor a főorvos neki adott igazat! Később a beteg átkerült a sebészetre, s a műtőasztalon meghalt. Vincenzo azóta sem emésztette meg ezt az esetet. Valahol a tudata mélyén az új főorvos kinevezését ezzel kapcsolta össze.

Órültség az egész! – szidta össze magát. – Abba kellene hagynom a képzelgéseimet. Egyébként nagyon szimpatikus a marokkói Anerio Salas, aki, mint a bemutatkozás alkalmával elmondta az összehívott kollégáknak, Szicíliából került a szüleivel az észak-afrikai országba, de mindig haza vágyódott.

– Este egy kis fogadást adok – hangzott Anerio kellemes hangja. – Meghívom Önöket! Természetesen – mosolyodott el – az ügyeleteseket kivéve. A feleségem ebből az alkalomból tartaná meg a házszentelőnket. Ugye, mindenkire számíthatok?

Vincenzo felajánlotta Melania Fabrizinak, hogy kocsijával elviszi az estélyre. Az orvosnő minden alkalmat megragadott, hogy Vincenzóval együtt lehessen, így most is örömmel beleegyezett.

A férfi este hét órakor vette fel Fabrizi doktornőt, aki – ellensúlyozva esetlenségét és csúnyaságát – arany szandált és táskát, fekete ruhát viselt. Ez előnyösen emelte ki sudár alakját. Szürke szeme, hosszú, bársonyos fekete haja jó összhangban volt szolid megjelenésével.

Tomasini doktor, mint az olaszok általában, jól vezetett. A lassúságot ő sem ismerte, de biztos kézzel irányította kocsiját a Messina felé haladó főútvonalon. Itt már csak öt perc kellett, s megérkeztek. Ez a külső rész gyakorlatilag még Palermóhoz tartozott, bár a várost már maguk mögött

hagyták. Salas doktor pontosan elmagyarázta az utat, s Vincenzo, aki egész életét ezen a környéken élte, gyorsan odatalált. A főútvonalról jobbra kellett fordulni, egy hatalmas parkon áthaladni, majd pillanatok múlva elővillantak a hófehér épületek. A negyedik háznál parkolt le, s látta, hogy a kollégák közül néhányan már megelőzték.

A villa nyolcszobás volt. Az előcsarnokban libériás inas fogadta a látogatókat. Az óriási hallban pedig egy másik, sötét bőrű arab férfi vezette tovább a belépőket. Vincenzo előre engedte Melániát, aki a pazar látvány miatt kicsit feszengve lépegetett. Ilyen gazdagon berendezett házat a doktornő még nem látott Szicíliában, s Vincenzo is úgy érezte, túlságosan kérkedő. Mindenhol ezüst és ólomkristály, eredeti festmények, kézzel csomózott iráni szőnyegek olyan csodálatos összhangja fogadta, hogy a pillanatnyi irigységét felváltotta a bámulat, amely elsősorban egy miniatűr szobornak szólt. Megállt előtte, mert nem tudta levenni szemeit a Capitoliumi Venusról. A fürdőbe lépő istennő szemérmes mozdulattal rejtette el igéző alakjának titkait. A test harmonikus szépsége, kecses mozdulatlansága éles ellentétben állt a Vincenzo mellé lépő Victoria látványával...

– Jó estét, doktor úr! – köszönt Vincenzóra, azonnal megismerve a neki már bemutatott orvost.

Tomasini doktor meghajolt, kezet csókolt, de alig tudta a megdöbbenését véka alá rejteni. Az asszonyon arab jellegű, áttetsző fehér ruha volt, hozzá fehér cipő és a hajában fehér virág. Mindez olyan előnytelenül emelte ki vékony arcát, szemüveges tekintetét, szeplőkkel teli vonásait, hogy a férfi csak nehezen tudott megszólalni. Victoria hajlott háta, a rövid fehér ruha még jobban az igencsak görbe lábaira terelte a figyelmet.

Vincenzo egy pillanatra megsajnálta a fiatalasszonyt, aztán ismét körülnézett az óriási teremben, ahol már felszolgálták a különféle italokat. Megállapította, ha valaki ilyen nagy korkülönbséggel megy férjhez egy gazdag orvoshoz, úgy kell neki! Tomasini nem ismerte a körülményeket, semmit nem tudott jövendő főnökéről, sem annak feleségéről. Csak egyet látott: Salas doktor legalább húsz-huszonöt évvel idősebb Victoriánál, de az asszony csúnyasága még ezt is háttérbe szorítja.

A fogadás óriási pompával zajlott le. Egymás után hozták a jobbnál jobb italokat, a hozzávaló szicíliai és arab ételkülönlegességeket. Majd ezt követően egy hosszú asztalhoz vezették a vendégeket, amely úgy meg volt rakva finomságokkal, hogy akár egy hatalmas kórház betegei is teletömhetnék volna magukat.

Melania Fabrizi, amikor Tomasini doktor bemutatta neki Victoriát, magában megállapította, hogy a fiatalasszony igen előnytelenül öltözik, csúnyácska szegény.

Még nálam is rosszabb a megjelenése...

A hangosbemondó harmadszor ismételte: – A sebész azonnal kéri az ügyeletes belgyógyászt! – Vincenzo elnyomta cigarettáját, magára kapta köpenyét és épp indult a szobából, amikor az egyik nővér berontott.

– Doktor úr! Doktor úr! Siessen! Telefonon is szóltak már a sebészetről! Sürgős! Egy férfit sokkos állapotban hoztak be a mentők!

– Jól van, nővér, lehetőleg ne ismertesse a diagnózist! A sebészeten mindent megtudok... – rohant a folyosóra.

Néhány pillanat múlva már az előkészítőbe sietett. Az ágyon egy harminc év körüli férfi feküdt. Az ügyeletes sebész, Terzi adjunktus hajolt fölé, mellette állt Zanelli doktor is.

– Sokkos állapotban hozták be – fordult Terzi a belépő Vincenzóhoz. – A röntgen mellkasi sérüléseket mutat. Négy bordája eltörött, s az egyik, úgy tűnik, egy eret sértett, ettől lehet az óriási vérveszteség. Megkérlek, segíts a keringés helyreállításánál. Így nem lehet operálni a beteget.

Tomasini doktor az EKG-t figyelte, s látta, hogy e pillanatban valóban nem lehet operálni a beteget, mert féltő, hogy a műtőasztalon hal meg.

– Strofantint adjon! – mondta Vincenzo a nővérnek. – Ennek rövid idő múlva hatnia kell. Addig ellenőrizzük a vérnyomását, s kérek egy gyors vércukor-meghatározást és teljes vérképet is! – szólt határozottan a belgyógyász.

Beadta az injekciót, majd néhány percnyi várakozás után a monitort figyelte. A férfi EKG-ja tovább romlott.

– Mi történt vele? – érdeklődött Vincenzo.

– Autóbaleset érte, s a gázoló cserbenhagyta. Mint az irataiból kiderült, a fiatalember Rómából érkezett ide... A foglalkozása csendőr... – halkította le hangját Terzi doktor.

– Csak nem az útépítés vizsgálatához küldték ide? – szaladt ki Vincenzo száján a meggondolatlan mondat.

Beadott még egy ampulla Strofantint és egy Diadreson-F-et. A monitor jelzései szerint a beteg légzése és keringése valamelyest javult. Magas cseppszámmal bekötött egy Ringer-infúziót is.

– Ha lehet, csak reggel operáljátok meg! – tanácsolta Vincenzo Terzi doktornak. – Az éjszaka folyamán még kétszer kapjon Strofantint! Nagyon remélem, hogy sikerül kihúznunk a sokkos állapotból. Egyébként egész éjszaka bent leszek, ha bármi történik, szóljatok át a belgyógyászatra! – mondta Vincenzo és visszaindult a szobájába.

A mellé beosztott Fabrizi doktornő már izgatottan várta. Vincenzo néhány szóval beszámolt a sebészetben történekről, de a beteg kilétéről mélyen hallgatott.

Terzi doktor töprengett, hogy most mit tegyen? Elhatározta, hogy értesíti a csendőrséget. Felmerült benne – éppen a fiatalember igazolványai alapján –, hogy esetleg nem véletlenül ütötték el!

Közben a sebészet főnővére elhelyezte a férfit az intenzív szobában. A beteget nem mozdították meg. A görgős kerekű ágyon óvatosan tolták be, a vénájába folyamatosan ment az infúziót. A nővér a cseppszámot kicsit gyorsabbra állította, ellenőrizte a monitort, aztán becsukta maga után az ajtót. Elindult a hatos kórterembe, hogy megnézze a nagybátyját, akit két napja operáltak vesekővel.

A jómódú öregúr egyetlen rokona Cinzia főnővér volt. Szerteágazó üzleti tevékenységén kívül még két vegyeskereskedést és egy kis pizzériát mondhatott sajátjának, így aztán megengedhette, hogy egyágyas szobát kérjen a kórházban. Nem szeretett senkivel – annak idején még a feleségével sem – közös helyiségben aludni.

– Szerencsétlen Cinzia! – sóhajtott fel az öregúr, amikor a főnővér halkán belépett a szobába. – Régen férj és gyerekek kellenének neki, hiszen már jócskán elmúlt harminc!

– Antonio bácsi! Mi ez? Nem tud aludni? – mutatott az éjjeliszekrényen a lámpára s a beteg kezében tartott könyvre a lány. – Miért nem szólt? Már

hoztam volna altatót!

– Ugyan, eredj már, Cinzia! Nem kell nekem semmi! Csak nagyon utálok a kórházat, alig várom, hogy hazamenjek! Hallottam, az előbb nagy jövés-menés volt a folyosón. Mi történt? Újabb betegek érkeztek?

– Csak egy. A mentők hozták be. Fiatalember, akit egy autó elgázolt a Via Roma valamelyik kereszteződésénél. A gazember otthagya a szerencsétlent!

Az öregúr felhúzta a szemöldökét, s kicsit gúnyosan kérdezte: – Mondd csak, nem készakarva ütötték el azt a fiatalembert? Ez itt, Palermóban nem szokatlan! Mi a foglalkozása?

– Azt hallottam, csendőr. Rómából érkezett.

– Akkor lányom, jobb, ha nem is tudsz semmit a betegről! Hallgass rám! Ne üsd az orrod semmibe!

Cinzia betakarta Antonio bácsit, lekattintotta a villanyt, majd az ajtóból kicsit anyáskodva visszaszólt: – Tessék szépen aludni! Már éjjel két óra van.

Vincenzo nagyot ásított, érezte, hogy álmosodni kezd, s arra gondolt, egy rövid ideig megpróbál aludni. Ám ebben a pillanatban megszólalt a telefon.

– Tomasini doktor? – hangzott az ismerősen recsegő hang.

– Igen!

– Tedd, ami a kötelességed! – majd kattant a készülék.

Vincenzo még percekig tartotta a kagylót, amely nedves lett az izzadó tenyerétől. Hátán és kezén patakokban folyt a verejték, tudta, hogy a telefonhívás mit jelent. Már megcsömörlött az egészszől! Szicíliai létére azonban azzal is teljesen tisztában volt, hogy most még nem tud kiszállni. Hová mehetne? Mit tehetne?

Lerakta a készüléket, s szokásától eltérően jócskán meghúzta az íróasztalában tartott konyakosüveget. Pedig a kórházban, főként ügyeletben, soha nem ivott egy kortyot sem. Most megszegte a saját maga állította szabályt, a feszültséget nem bírta elviselni! Úgy érezte, törni, zúzni fog, mert beleőrül a gondolatba, hogy ismét gyilkolnia kell. Parancsra! De milyen parancsra?! Rágyújtott, s mint már annyiszor,

végiggondolta Barelli esetét és a Gramoxone-mérgezést, amely a szerencsétlen Gerini kocsmáros halálát okozta. Jól tudta, hogy mindkét esetben a bekövetkezett halál részese volt. De nem akart több gyilkosságot, amely az ő kezéhez tapad! Még egyszer meghúzta az üveget, rágyújtott egy újabb cigarettára, s le-föl sétált a szobában.

Nincs kiút. Nincs kiút a számomra! – ismételte.

Fiókjából elővette a gyógyszerhatástan könyvet.

Strofantint még a műtét előtt is adni kell a betegnek – töprengett magában. – *Mi lenne, ha helyette...* – majd tovább lapozott a vaskos kötetben.

Mikor végre megtalálta az alkalmasnak ítélt szert, hajnali négy óra volt. Újra átlapozta a gyógyszerek kölcsönhatásáról szóló kézikönyvet és a toxikológiát, majd mindkettőt becsukta, s papíron számolgotott. Pontosan akarta meghatározni az adagot. Újból felállt, ismét járkálni kezdett a szobában...

Úgysem élné túl a beteg a műtétet! – próbálta vigasztalni magát. – *Az én beavatkozásom csak megkönnyíti szegény ördög kínlódását...*

Bement a zuhanyozóba, friss fehér köpenyt vett fel, az automatából töltött magának egy óriási adag kávé, majd a gyógyszeraszobába ment. Gondosan körülnézett, senkivel sem akart találkozni. A belgyógyászaton még csönd honolt, a reggeli mosdatás fél ötkor kezdődött. Belépett, s keresni kezdte a kálium-kloridot. Néhány pillanat múlva megtalálta, zsebébe süllyesztette az ampullát, lekattintotta a villanyt és visszament a szobájába. Várta a telefont, tudta, hogy a sebészetről hívni fogják, ha a műtét mellett döntenek.

Ha nem – medítált magában Vincenzo –, *akkor a sors tette meg, amit nekem kellene. Helyettem cselekszik!*

Amikor áthívták a sebészetre, már teljesen biztos volt a dolgában. A műtő előtt steril ruhába öltözött, zsebéből áttette a fiolát a nadrágjába, hogy kéznél legyen.

Csak az alkalmas pillanatot kell megvárnom – sóhajtott magában.

– Jó reggelt, Tomasini doktor! – köszönt rá Cinzia nővér. – Terzi doktor úr kéri, nézze meg a beteget, ő addig bemosakszik, mert mielőbb operálni akarja.

Az EKG szabályosabb, a vérnyomás csökkent, a keringés elfogadható – állapította meg Vincenzo. Majd a nővérhez fordult.

– Még egy Strofantint beadok neki. A műtét előtt jó lenne egy adag Tromcardin is.

Az asszisztens kiment az előkészítőbe, a gyógyszereszekrényből behozta a kért ampullákat, s Tomasini doktornak nyújtotta.

– Adom a fecskendőt is – mondta.

Hátralépett, s Vincenzo elvette tőle az egyszer használatos fecskendőt a vénás tűvel.

Közben a belgyógyász egy gyors mozdulattal kicserélte zsebében az ampullákat. Egy perc múlva a beteg vérébe a vénás kanülön keresztül már Vincenzo gyógyszere, tíz milliliter tíz százalékos kálium-klorid jutott!

– Itt maradok – fordult a belépő sebész felé –, hátha még szükségetek lesz belgyógyászra.

Terzi doktor megkezdte a mellkas feltárását. Tudták, hogy minden perc számít, a vérzés egyre fokozódott.

– Kérem az izolálást! – hangzott Terzi hangja. – Kendőket! Törlést! Gyorsabban!

Ám ebben a pillanatban a lélegeztetőgépre kapcsolt beteg szívhangja elhalkult, a monitoron egyre laposabbak lettek a hullámok, majd a gép fel visított! Az EKG az izoelektromos vonalban futott...

Terzi doktor lecsapta a kezében lévő peant, s káromkodva üvöltött.

– Mi a fene történik itt?! Néhány perccel ezelőtt még operálható volt a beteg!

– Próbáljunk direkt szívmasszázst – javasolta első asszisztense –, hiszen rögtön nyitva a mellkas.

Terzi véres gumikesztyűs mutatóujjával a férfi szempillájához nyúlt, amely meg sem mozdult.

– Reménytelen – sóhajtott, és a földre dobta a kesztyűket.

A 18. századbeli, modernizált, egyemeletes villa két fegyveres és egy elektronikus berendezés állandó védelme alatt állt. Hektárnyi kert ölelte körül. A termekben értékes szobrokat, festményeket és archeológiai ritkaságokat helyeztek el.

Vito Galuppi nem először járt a palermói rendőrkapitány házában, amelyet az még nagyapjától, illetve a szüleitől örökölt. A középkorú férfi magas, izmos alakja betöltötte a mély karosszéket. Arcát barázdák szántották, hangja mély volt, tekintete szúrós, mintha át akarna látni vendégén. Vito Galuppi és Solario Orso évek óta üzleti kapcsolatban álltak. Galuppi különböző vállalkozásaiban Solario is részt vett, sőt – mint papírgyárának és bankjának fő részvényese – ebből jelentős hasznot húzott.

Solario Orso a jólét ellenére állandó pénzzavarral küzdött, mert játékszenvedélye Nápolyba és a Szardínián lévő Cagliariába vonzotta, ahol egy-egy este a kártyaasztalon vagy a ruletten legalább 50-100 millió lírát elvesztett. Amikor megszorult, mindig Vito segítette ki, s ellenszolgáltatásként csak annyit kért, hogy az ügyei felett hunyjon szemet a rendőrkapitány.

Eddig nem is volt közöttük nézeteltérés. Most azonban – miután Terzi adjunktus jelentette a fiatal római csendőr elgázolását és halálát –, a rendőrkapitánynak lépnie kellett az ügyben és kivizsgáltatnia a bejelentést. Kényelmetlen feladat volt, mert tudta, hogy valamilyen formában Vito keze benne van a dologban.

Hiszen mindenhol suttogtak arról, hogy a Nápolyból érkezett rendőrt a maffia megölette, s a holttestét az autópályába betonozták. A munkásokat is kihallgatták, de mindenki néma maradt... Senki semmit nem látott, nem hallott. Így aztán lezárták az ügyet. Ám valaki mégis jelenthette a dolgot Rómában, s a kiküldött fiatal csendőrnyomozó ismét vizsgálódni kezdett. Sokat azonban nem deríthetett ki, mert autóbaleset érte.

A két férfi csendben méregette egymást. Kortyolgatták a jéghideg konyakot, a szivarfüst beburkolta őket. Végül Vito Galuppi felállt, és Solario vállára tette húsos kezét.

– Barátom, tudom, hogy nehéz a helyzeted, mert mint a palermói rendőrkapitánynak azonnal vizsgálatot kell elrendelned. Ne késlekedj! Úgysem találsz tettest! Véleményem szerint – mosolyodott el gúnyosan – tanúja sem lesz az eseménynek. Annyit már én is hallottam, hogy egy fekete autóval követték el a gázolást. A római fiatalember nyilván nem vette észre a közeledő kocsit, vagy szabálytalanul ment át az úton. Véletlen balesetnek minősíteném az ügyet – vált Vito hangja bársonyossá,

amelyben azonban fenyegető árnyalatokat érzett a rendőrkapitány. – Egyébként azt is hallottam – folytatta Galuppi –, hogy éjszaka, érkezted haza Nápolyból, s a ruletten 150 millió lírát vesztettél. Nem gondolod, hogy ez egy kicsit sok?

– Ugyan, Vito! Nem tudom, honnan veszed, de mindössze néhány millió lírát vesztettem – ráncolta össze homlokát Solario. – Egyébként is a Takaré- és Hitelbank részvényei után a héten már jár az osztalék. A múltkor ezt megígérted.

– Hát, ígérni ígértem. De az útépités rengeteg pénzemet felemésztette.

– Ki hiszi ezt el neked? – vált élesebbé a rendőrkapitány hangja. – Mindenki tudja, hogy még a bőröd alatt is pénz van! No, nem csoda, a kezed messzire ér el!

Vito elmosolyodott. Szerette, ha az emberek tisztelik és félnek tőle. Ezt egyrészt óriási hatalmával, vagyonával, másrészt szervezett bűnözőkből kialakított bandájával érte el. Senki nem mert szembeállni vele. Még a rendőrkapitány sem!

– Szóval, mit teszel? – fordult vendéglátója felé.

– Természetesen nyomoztatok az autó után. Néhány embert beidézünk majd a főkapitányságra. Lehet, hogy gyanúsítottakat is találunk, aztán egy-két hét múlva lezárjuk az ügyet. Úgy, ahogy tanácsoltad. Véletlen baleset lesz. Ezt jelentem majd Rómába. Rendben?

– Erre tölts még egy kis konyakot! – vált barátságosabbá Vito arca. – Egyébként fogadd őszinte részvéteimet, hogy a barátnőd, Regina Dibiasi meghalt. Láthattad a temetésen, hatalmas koszorút küldtem.

– Úgy? Szóval ebben is a te kezéd volt, Vito?! – csattant fel a rendőrkapitány hangja, aki úgy tudta, hogy a barátnőjét a műtőasztalon érte a halál.

– Én? Megörültél! Regina Dibiasi halálához semmi közöm. Valami pajzsmirigybetegségtől szenvedett, nem értek én az orvosi praktikákhoz.

– De akkor mindezt honnan veszed? – vált bizalmatlanná Solario.

– Hát ha éppen érdekel, felkerestem a hűgát, Ceciliát, s tőle hallottam a részleteket.

– Te jó ég! Csak nem akarod a tizenhat éves Ceciliát is az ágyadba kényszeríteni?! Az egész város tudja, hogy Ursula Tomasini évek óta a

szeretőd. Mit akarsz még?! Hatvankét éves vagy! Szerencsétlen Regina – sóhajtott a kapitány. – Ilyen fiatalon! Állítólag, ha nem mütik meg...

– Nem gondolod, Solario – fordult ismét a férfi felé Vito –, hogy az mostanában kicsit sokat fecsegtél a prostituált barátnődnek? A feleséged sejtette ezt.

– Mariát, hagyd ki a játékból! Igaz, Regina prostituált volt, de az utóbbi hónapokban, mióta az én szeretőm lett, felhagyott a foglalkozásával.

– Ezt te csak hiszed! Szegény barátom! – lett ismét édeskés Vito hangja. – Azt hiszem, Reginának is jobb, hogy távozott ebből a földi pokolból – vetett keresztet Galuppi. – Előbb-utóbb bajt okozott volna neked. Az útépités művezetője is a kliensének számított régebben.

Solario maga elé nézett, és eltöprengett a hallottakon. Rájött, hogy don Vito keze benne van valahol Regina halálában!

De miért? – tette fel magának a kérdést. – Igaz, néha az ágyban elmondtam neki egy-két pénzügyi tranzakciót, meg tudta, hogy a szerencsejáték szenvedélyemtől nem bírok szabadulni. De abban biztos vagyok, hogy Regina szeretett, és én szintén egyre jobban megkedveltem a lányt.

A férfi visszagondolt az elmúlt hónapokra, s rájött, hogy Regina az élete részévé vált, s a problémái zömét vele beszélte meg, nem a feleségével, aki – ájtatos természetű lévén –, csak a vallással és a háztartással törődött. Solario így máshol keresett vigasztalást, és Reginánál maradéktalanul megtalálta...

Vito felállt, mint akinek nincs több mondanivalója, majd a főkapitányhoz lépett, s búcsúzott.

– Solario, vigyázz! Senki se szolgálhat két úrnak egyszerre – ezzel elhagyta a szobát.

Ursula idegesen dobálta le a ruháit. Ha meglátta Vitót, a hideg szaladgált a hátán. Tudta, ma este el kell érnie, hogy a férfi beleegyezzen a mütősnői iskola elvégzésébe. Azt pedig ne firtassa, honnan lesz rá pénze. Még a gyomra is remegett, ha az utolsó napok eseményeire gondolt: elsősorban Regina Dibiasi halálára, valamint a suttogásra, hogy a római nyomozót a maffia tette el láb alól!

– Kérsz egy pohár italt? – lépett a szobába Vito, aki fürdőköpenyében még testesebbnek és félelmetesebbnek látszott.

– Igen, nagyon rám fér, a kórházban olyan sok a munka, hogy már alig győzöm! A sebészetben, mint nővérnek soha nincs megállásom. Ráadásul rengeteg ügyeletre osztanak be.

– Drága kis virágom, én majd elintézem, ne félj, hogy ne kelljen sokat éjszakáznod! Én ott is mindent elérek! – kacagott fel mefisztói hangon Vito.

– Nem! Nem! Nem azért mondtam! – ijedt meg Ursula, mert hirtelen végigfutott benne, hogy akkor még többet kell a férfival együtt lennie, s ezt már nem bírná elviselni. Kortyolgatta az aranyszínű konyakot, egy mély lélegzetet vett, s megpróbálta közömbösen folytatni.

– Tudod, Vito – simult a férfihez, – szeretnék műtősnő lenni! Több időm lenne számodra, a munkám érdekesebb volna, jobban is keresnék.

– Ha a megélhetésedhez pénzre van szükséged, szólj! Egyébként, miből fedeznéd a műtősnői tanfolyam költségeit? Gondolom, az pénzbe kerül, s többet nem áldozok már a taníttatásodra! – csattant Vito hangja, aki hirtelen dühös lett, hogy Ursula esetleg újabb követeléssel áll elő. Gondolatban már Ceciliát tartotta karjaiban, mert Ursulát kezdte unni. Az új, fiatal szerető lehetősége ismét felpezsdítette a vérét, s a karikás szemű, fáradt arcú Ursula már nem váltott ki belőle különös vágyat.

Nem, nincs szükségem pénzre, Vincenzo fizetné a tandíjat. Ez nem lesz sok, mert hetenként többször bejárhatok a sebészetre gyakorlatra, így csökkentett fizetést kapok ugyan, de majd beosztom. Az iskola elvégzése után pedig a műtőben dolgozhatok – lelkesedett Ursula, látva, hogy Vito nem ellenzi az ötletet, ha mindez nem neki kerül pénzébe! – *Esetleg már megvan az utódom is?* – merült fel a lányban a gondolat, ami megkönnyebbüléssel töltötte el. – *Hátha egyszer megszabadulok tőle!*

Ursula az ágy felé indult, ám Vito hangja visszatartotta.

– Hagyd most, fáradt vagyok. Menj haza! Majd üzenek érted, ha szükségem lesz rád!

Amíg a lány öltözködött, szinte biztosra vette, hogy Galuppi már kiszemelte a következő áldozatát. Nem tudta, ki az illető, de sejtette, hogy igencsak fiatal lányról lehet szó.

Nekem aztán mindegy! – sóhajtotta magában. – Az a lényeg, hogy engem rövidesen hanyagol! Hála a Szűz Máriának!

Amikor Ursula elment, Vito azon törte a fejét, hogyan szerezzék meg a harmatos Ceciliát. Tisztában volt vele, hogy a tizenhat éves lánynak fogalma sincs semmiről. Regina iskoláztatta a húgát, aki a Szent Angelo zárdában nevelkedett. Csak hétvégeken ment haza az anyjához, s Vito is csupán akkor találkozott vele.

Nem lesz könnyű dolgom – morfondírozott –, de éppen ez a nagyszerű ebben! Izgalmas kalandnak ígérkezik! Előbb az anyját kell megpuhítanom, azt pedig csak pénzzel érhetem el! Most, hogy Reginát eltétem láb alól, megszűnt a család pénzügyi forrása! Miből fognak élni? Igaz, az anyjának van a piacon egy bódéja, de abból csak a napi kenyérre futja. Az iskolára, s a megszokott jólétre nem, amit Regina teremtett meg! Én leszek az ő mentőangyaluk!

Victoria nap nap után tapasztalta, hogy férje, Anerio csak a munkájával törődik. Amikor este fáradtan hazaért, vacsora közben csak néhány szót szólt hozzá, utána pedig azonnal a szobájába sietett. A fiatalasszony kezdte úgy érezni, hogy itt Palermóban üres az élete. Most is rendezgette a virágokat, aztán az asztalra ledobott könyvet vette fel, olvasni próbált. Nem ment. Gondolataiba vissza-visszatért anyja halála, s a végrendelet.

Idejének nagy részében ruhákat, cipőket, csecsebecsüket vásárolt. A háztartást nem ő vezette, a férje ezt sem engedte. A ház körüli teendőket a szolgák látták el. A konyhában a szakácsnő volt az úr. Így aztán, ahogy teltek a hetek, egyre kiábrándultabb lett.

Valamit csinálnom kellene – töprengett. – így teljesen megzavarodom. Anerio nem szól hozzám. Nem fektet az ágyába már hosszabb ideje. Olyan csúnya vagyok? – nézett a tükörbe Victoria, s szemében két nagy könnycsepp jelent meg.

Elhatározta, hogy bemegy férjéhez a Szent Antal Kórházba. Nem bírt otthon maradni. Fehér vászonkosztümöt vett elő a szekrényből, hozzá piros cipőt és táskát, valamint egy széles karimájú szalmakalapot. Bár

minden egyes holmija magán viselte a drága anyagok jellemzőit, ha azonban Victoria felvette azokat, már esetlenül állt rajta valamennyi.

A belgyógyászatra érve megtudta, hogy a férje átment konzíliumra a sebészetre. Egy darabig várt, aztán meguntta és a kijárat felé indult. Majdnem feldöntötte Vincenzo Tomasinit. Az orvos észrevette, hogy napszemüvegében a nő alig lát.

– Jó napot, asszonyom! – köszönt kedvesen Victoriára, aki ijedten lekapta a napszemüveget és táskájából elővette megszokott, színtelen szemüvegét. Csak ekkor tudatosult benne, hogy a jóképű Vincenzo áll előtte. Megkönnyebbült, s az üdvözlés után elmondta, hogy a férjével akart beszélni, de a sebészeten tartózkodik. Nem vár rá tovább, inkább hazamegy.

– Talán nem kéne ezt tennie! Átkísérem a sebészetre. Salas főorvos úr biztosan örül majd. Jöjjön! – karolta át az esetlen fiatalasszonyt, aki zavarában leejtette a táskáját, s az nagyot koppant a földön. Tartalma szerteszét gurult. Vincenzo segített összeszedni a női holmikat, s jóindulatúan nézett a csúnya, piruló asszonyra.

– Ugyan, ugyan, mindenkivel előfordul az ilyesmi! Ne legyen olyan ideges, kedves Victoria, ha szabad így szólítanom. – Az orvos szavaiból melegség áradt, s ettől a nő megnyugodott. Vincenzo megfogta a karját. – Drága Victoria, van egy óra szabadidőm. Jöjjön át velem a közeli bárba, megiszunk egy kávé. Éppen oda indultam.

Az asszony először habozott, majd halk igennel válaszolt.

A bárban félhomály uralkodott. Délelőtt lévén csak néhányan ültek az asztaloknál. A tulajdonos minden orvost ismert a kórházból, Vincenzónak is rendelés nélkül hozta az erős, forró kávé.

Victoria először zavart és merev volt, mint egy fabábu, de a férfi kellemes modora lassan feloldotta a feszültségét, s kérés nélkül mesélni kezdett Rabatról, az anyjáról, házasságkötéséről, sőt a végrendeletről is.

Vincenzo a hallottakon annyira meglepődött, hogy szólni sem tudott. Eddig szentül hitte, hogy az idősödő férfihoz Victoria a pénzéért ment feleségül, fel sem merült benne, hogy az asszony a milliomos. A főorvos úr mindenkiben azt a látszatot keltette, mintha a pénz, amely a fényes villát, a luxuséletet biztosította, mind az övé lenne.

Az idő annyira elszaladt, hogy Tomasini, mikor ránézett az órájára, megdöbbsent. Több mint két órát beszélgettek! Vagy inkább a fiatalasszony mesélt. Kibuggyant belőle az elmúlt idők elfojtott szenvedése, a sok egyedüllét, az unalom, a kilátástalanság.

– Most már sajnos mennem kell – állt fel Vincenzo és fizetett. – Talán az lenne a legjobb, ha a főorvos urat otthon várná. Remélem, hamarosan ismét találkozunk. – Egy pillanatra elhallgatott, s halkán folytatta. – Két nap múlva szabadnapom lesz. Volna kedve kirándulni velem a környéken? Esetleg elmehetnénk Messinába, s fürödhetnénk a tengerben. Mit szólna hozzá?

Az asszony boldogan és hálásan nézett fel Vincenzóra, akinek a hangjából úgy érezte, hogy nem a főorvos feleségének szól a meghívás, hanem neki, Victoriának, a csúnya és esetlen, magányos asszonynak.

Amikor a nő beült a Porschébe, már nem érezte azt a mérhetetlen feszültséget, ami hetek óta kínozza. Elhatározta, elmeséli Aneriónak, hogy Vincenzóval kirándulni megy, s ha a férje ellenzi, akkor lemondja a randevút. Este a vacsoránál beszámolt róla, hogy Aneriót sokáig várta a kórházban, míg az a sebészetén volt. Aztán néhány szót akart ejteni Vincenzo meghívásáról. Azonban még a mondat elejénél tartott, amikor Anerio maga elé tette az esti újságot, és elmerülten olvasni kezdte.

– Nem is figyelsz rám? – nézett rá elhomályosult szemmel Victoria.

Anerio felpillantott az újságjából, meglehetősen ingerülten kifakadt.

– Látod, hogy olvasok! Egy perc nyugalmam sincs! Nem elég, hogy hajnaltól késő estig dolgozom a kórházban! Légy szíves, ne zavarj állandóan a számszágaiddal! Egész nap szabad vagy! Azt csinálsz, amit akarsz! Megmondtam már neked! Engem nem érdekel, mivel töltöd az idődet! Majd, ha visszamegyünk Marokkóba, s beiratkozol az egyetemre, lesz elfoglaltságod. De ezt az egy évet, amíg itt vagyunk Palermóban, bírd ki, ne székírozz állandóan!

Ezzel ismét az újságjába temetkezett, mint aki nem vár megjegyzést a mondataira.

Vincenzo éppen Ursulához készült vacsorára. A húga délután izgatottan jelezte, hogy érdekes hírei vannak, amelyeket szeretne vele

megbeszélni. Ekkor megszólalt a telefon.

– Tomasini doktor?

– Igen, én vagyok.

– Most visznek a mentők a belgyógyászatra egy beteget! Vizsgálja meg, s azonnal jelentse! – Pillanatnyi csönd után ismét megszólalt a hang.

– Tudja, kinek?! Fontos! A főnök azt akarja, hogy az öregasszony meggyógyuljon! Vigyázzon rá, ez az üzenet! – s letették a kagylót.

Vincenzo értetlenül bámult a készülékre. Olyan utasítást még soha nem kapott, hogy valakit meggyógyítson!

Itt valami különleges dolgról van szó! – morfondírozott magában. – *Vajon ki lehet az illető? Don Vito miért akarja megmenteni?*

Azt sejtette, hogy a telefon mögött Galuppi áll, még akkor is, ha a hang ismeretlennek tűnt.

Ám nem sokáig meditált, bement a betegfelvételi osztályra, ahol a mentők éppen egy ötven év körüli asszonyt hoztak be anginás rohamokkal. Az ügyeletes, Giuseppe Grignolo adjunktus a vizsgálóba vitette az asszonyt. Azonnal vér-, vizelet- és egyéb laborvizsgálatokat rendelt el, majd a nővérrel hordozható EKG-t hozatott. A beteg vérnyomása 220/150 értéket mutatott. Vincenzo, aki a szoba sarkából figyelte a vizsgálatokat, tudta, hogy ez igen rossz és veszélyes diagnózist takar! Giuseppe – amint észrevette Vincenzót – azt hitte, ő a mellé beosztott ügyeletes orvos. Kiadta feladatként, hogy a betegnek azonnal adjanak Nitromintot és infúzióban Xavint.

– Gyanakszom, hogy koszorúér-elzáródás lehet – nézett az EKG-szalagra, amely, ritmuszavarok egyértelmű jeleit mutatta. Pár perc múlva megérkezett a valódi ügyeletes, Melania Fabrizi, aki hebegve mondta az adjunktusnak, hogy az urológiára hívták konzíliumra. Az egyik beteget sürgősen meg kellett vizsgálnia.

– Senki nem volt kéznél, csak én – szerénykedett a fiatal orvosgyakornok. – De most már átveszem az ügyeletet – fordult Vincenzo felé. – Köszönöm, hogy helyettesített.

Az adjunktus meglepve nézett Tomasini doktorra.

– Ne haragudj, nem tudtam, hogy te csak...

– Ugyan, természetesen, hogy segíték, ha már bennmaradtam – vágott a szavába Vincenzo, akinek kellemetlen lett volna részletesen

magyarázkodnia. – De már indulok is. Jó éjszakát mindkettőtöknek! – s ezzel kiment az ajtón. Ahogy a szobájába ért, rögtön tárcsázta Galuppi számát. Már a második csengetésre felvették a kagylót.

– Itt Tomasini doktor beszél.

– Jól van, Vincenzo! – hallatszott az ismert hang. – Beszélj, hogy van a beteg? Szegény kis Cecilia itt ücsörög nálam, az ő anyját vitte be a mentő. Szeretném, ha meggyógyítanátok. Mi a baja tulajdonképpen?

– Anginás rohamai vannak, valószínűleg koszorúér-elzáródás.

– Remélem, mellette maradsz! – váltott kicsit szigorúbbra Vito hangszíne.

– Nem, nem, nincs semmi értelme! Két remek orvos az ügyeletes. Ursula vár vacsorára!

– Nem érdekel! Ott maradsz! Óránként informálj a beteg állapotáról! – kattant a készülék.

Vincenzo megbabonázva nézte a telefont. Nem értette, mit akar tőle don Vito.

Ki az a kis Cecilia? Honnan kellene ismernem? Mind rejtély, nem ismerem ki magam az ügyben. Persze ez még mindig jobb, mint amikor el kellett tennem láb alól valakit. – Megborzongott. – Remélem, ennek vége! Ezután csak gyógyítani akarok! – Felállt, és idegességében rágyújtott egy cigarettára. – Mindenesetre értesítem Ursulát, hogy ne várjon! Felhívom! – Egy pillanatra megállt, majd magában folytatta a gondolatot. – Lehet, hogy Ursula tudja, ki az a kis Cecilia?

A telefonhoz lépett, s tárcsázta a sebészetet. Szerencséje volt, mert a húga éppen akkor indult. Röviden jelezte Vincenzo, hogy bent kell maradnia.

– Váratlanul ügyeletes lettem, ne haragudj! Majd holnap mindent megbeszélünk. – Igyekezett közömbös hangon folytatni a mondanivalóját. – Ursula, az előbb Vito telefonált, s említett egy lánynevet. Az anyját hozták be hozzánk... Lehet, hogy te ismered az illetőt.

– Mit titokzatoskodszt, Vincenzo? Hogy hívják a lányt?

– Valami Cecilia...

– Hát persze, hogy ismerem! Regina Dibiasi húga. Kislány, azt hiszem, még tizenhat éves sincs. Az egyik zárdában tanul. Nem értelek Vincenzo, beszélj világosabban!

– Majd személyesen mindent elmagyarázok! Holnap hívlak – tette le a telefont.

Mario felrakta a lábát az asztalra, hatalmas füstkarikákat eregetett maga elé, s a kristály pohárban aranyló konyakból újból és újból kortyolt. Már félórája várt Vítóra. Közben azon tűnődött, hogyan magyarázza meg az „öreg szivarnak” – ahogy ő nevezte az apját –, miért hagyta el Rómát? Sok ideje nem maradt a töprengésre, mert szélesen kivágódott az ajtó, s megjelent Galuppi testes alakja. Az arca vérvörösen lángolt, látszott rajta, hogy igencsak feldúlt. Se szó, se beszéd, Marióhoz lépett, elkapta a zakóját, megszorította, s vadul üvöltözni kezdett.

– Mi a fenének jöttél vissza Palermóba? Megmondtam neked, legalább néhány évig maradj Rómában! Te szemét! Megölted a tulajdon anyádat! Van képed ide visszajönni? Mi lesz, ha valaki feljelent, és a bíróság elé állsz? Megvettem neked a butikot. Ez sem elég?! Te mocskok! Nem vagy te emberfia!

– Hahaha! – nevetett fel Mario. – Akkor te sem vagy ember. Hiszen a te véred vagyok! Jobb, ha nem szövegelsz nekem annyit! Otthagytam Rómát és kész! Elegem lett belőle! Itt akarok élni Palermóban! Veszél majd nekem egy másik butikot. Nem szabadulsz meg könnyen a csemetédétől!

– Fogd be a szád! Nem mosdatlak ki mindig, vigyázz! Kihozol a béketűrésből!

– Talán engem is elteszel majd láb alól?! Mint annyi mást! Azt hiszed, nem tudom, hogy az útépitésnél mit műveltél? Hol található az a rendőr? A beton alatt! Vagy tagadod?! Az egész város erről beszél. Mennyi vér tapad a kezedhez! A fiad vagyok. Örököltem tőled a...

Vito lerogyott egy karosszékbe. Ismerte Mariót, tudta, hogy meg kell neki vennie a butikot, mert erőszakos, akarnok, és ha ő nem áll mellette, még több bajt csinál majd. Az egyetlen fiát mégsem ölelheti meg az embereivel!

Most még nem... – határozta el magában. – Segítek neki utoljára, hátha megváltozik...

Bár ez utóbbiban ő maga sem hitt.

– Hol szálltál meg?

– Sehol. Most érkeztem, pénzem nincs, egy fitying sem...

– Az üzletet eladtad. Mit vettél az árából?

– Semmit! Lányokra költöttem! Tőled tanultam!

– Mario, te részeg vagy! – üvöltött egy hatalmasat Galuppi, s úgy érezte, menten megüti a guta. Próbált megnyugodni, hogy végiggondolja a teendőket. – Az lenne a legjobb, ha Ursulánál laknál néhány napig, aztán majd szerzek neked lakást, és...

– Egy butikot – szólt közbe vigyorogva Mario. – Szeretem, amint a nők válogatnak a kelmék között, s próbálgatják a ruhákat! No, meg a próbababákat is!

– Rendben, Mario – váltott csendesebb hangra Vito. – Franchi elvisz kocsival Ursulához, aztán rövidesen értesítelek.

– No nem, azt már nem! Ilyen könnyen nem szabadulsz tőlem! Egy tapodtat sem megyek! Ha pedig eszedbe jutna, hogy kidobj, mindenkinek elmesélem, amit tudok. Az pedig nem kevés!

Galuppi magába roskadva hallgatta a fenyegetést. Felrémlt előtte Rosa fiatalkori arca, s az az éjszaka, amikor Mario fogant.

Ez a sátánfajzat az én fiam. Én is ilyen lennék? – tette fel életében először magának a kérdést. Aztán megrázta a fejét, s elhessegette a kellemetlen gondolatot. – *Nem érzeleghetek! Emberek élete és halála van a kezemben! Mario ügyét meg kell oldanom és kész!* – Majd felvillant előtte Cecilia, a törékeny teremtés képe, aki olyan nagy hatással volt rá, amikor a zárda kertjében megpillantotta, hogy azóta sem tudott szabadulni tőle. A lány lebilincselte. Cecilia többet jelentett, neki, mint bárki eddig! Jó akart lenni hozzá, hiszen már az első pillanatban érezte, hogy vonzódása több mint férfias vágy! Beleszeretett Ceciliába!

Igaz, mindössze kétszer látta, de vékony kis arca, keskeny válla, hosszú fekete haja, egész lénye elbűvölte! Állandóan rá gondolt, s egyfolytában valami megoldáson törte a fejét, hogy a lányt örökre birtokolja, testestül-lelkestül.

Mario kérdése hozta vissza a valóságba.

– Szóval, mit döntöttél? Hol lakjak? Ursulához nem megyek! Tudod mit, itt maradok, amíg szerzel nekem egy lakást... Ez nem lehet gond... Mindenkit a markodban tartasz... Hány házad is van Palermóban? – fordult gúnyosan apja felé.

Vito megnyomta a csengőt. Luciano lépett be.

– Parancsoljon, uram!

– Az első emeleti sarokszobát készítsd el Mariónak!

– Máris intézkedem.

– Holnapra veszek neked egy lakást – szölt Vito meglehetősen zordan a fiúhoz, akin látszott, hogy elégedett a helyzet alakulásával.

– De ne a város szélén legyen, hanem a központban, közel a butikomhoz, amit remélem, szintén egy-két napon belül megkapok. – Ezzel felállt, nyújtózkodott egyet. – Megyek, lepihenek, hosszú volt az út Rómától idáig.

Ursula és Vincenzo szótlanul ették a tökehalat és a hozzá készített spagettit. Beszámoltak egymásnak az elmúlt napok eseményeiről. Mindketten meglepődve vették tudomásul, hogy Mariónak Galuppi vásárolt a Piazza Olivellán egy garzonlakást, mellette a Via Barán pedig egy tágas, előkelő butikot.

– Rossz vége lesz ennek, meglátod, Vincenzo! Mario nyegle és nagyképű, mintha ő lenne Palermo első polgára... De mondd, láttad már Ceciliát? Az egész város arról suttog, hogy Galuppi következő szeretője Regina húga lesz!

– Ursula! Nem tudom pontosan, mennyi ebből a szóbeszéd, és mennyi az igazság. Tény, hogy ma délután Vitóval együtt jött be a kislány az anyjához, akit reggel a szívsebészetre helyezünk át, mert bypass műtétre van szüksége. Galuppi szölt, hogy ott kell lennem az operáció alatt. Hiába erősködtem, hogy nem értek hozzá, egyébként is mit keresek én egy szív műtétnél? De ő ragaszkodott ehhez, sőt a szívsebészeti professzorának is előadta kérését, aki persze beleegyezett. Galuppinak olyan nagy a hatalma, hogy mi ketten azt elképzelni sem tudjuk! Találkoztál mostanában vele?

– Hála istennek, nem! De mielőtt a keblére öleli a kis Ceciliát, biztos vagyok benne, hogy hívatni fog, és lead egy ájtatos szöveget, hogy ő csak patronálni kívánja szegény elárvult zárdaszüzet! Nekem így lenne a legjobb! Jövő héten kezdődik a mütősnői tanfolyam, s ha sikeresen leteszem a vizsgáimat, a mütőbe kerülök! Ez jobban érdekel! Nagyobb

lesz a fizetésem is. Szeretnék elköltözni a Cascino mellől, és itt a kórház közelében bérelnék egy kis lakást. De addig már babonából sem lépek ebben az ügyben, amíg nem leszek műtősnő. No meg titokban arra gondolok, hogy don Vito – mielőtt végleg elküld – talán beváltja az ígéretét, és az épülő házaiban ad egy lakást nekem. Persze, Marióra most sokat költött, így lehet, hogy rám már semmit sem fog. Ez sem tragédia, mert Milanuzzi apó örökségére nagyon vigyázok. A fizetésemből is igyekszem félretenni. Túl csendes vagy, Vincenzo, csak nincs valami bajod? Mesélj, hiszen egész vacsora alatt én fecsegetem.

Vincenzo rendelt még fél liter vörösbort, töltött a hűgának és magának is, majd lassan beszélni kezdett.

– Ugye hallottad, hogy a belgyógyászatra új főorvos került? Anerio Salas. Szicíliai származású, de a szüleivel hosszú ideig Marokkóban élt. Most egy évig nálunk dolgozik...

– No és? Mi ebben az érdekes?

– Várj! Van egy felesége.

– Aha! Egy szépasszony, akit megismertél!

– Ursula, ha nincs türelmed végighallgatni, amit mondani akarok, akkor inkább menjünk!

– Bocsáss meg! Néma leszek! Kérlek, ne haragudj, hogy a szavadba vágtam. Nagyon is érdekel az életed.

Vincenzo ránézett nyílt tekintetű hűgára, s nyomban megbocsátott.

– No, jól van. Folytatom. Szóval, a főorvos úrnak van egy fiatal felesége, aki nagyon csúnya. Talán rossz kifejezést használtam, hiszen nem annyira csúnya, csak szegényke olyan előnytelenül öltözködik, a szemüvege borzalmas, a tartása, mint egy öregasszonyé, és még sorolhatnám mindazokat a külső jeleket, amelyek egy kicsit visszataszítóvá teszik. Persze ebből fakadóan ráadásul félszeg és bátortalan! A minap a kórházban találkoztam vele, s – mivel volt időm bőven – az egyik bárban több mint két órát beszélgettünk. Csak úgy dőlt belőle a szó.

Vincenzo váratlanul elhallgatott.

– Még most sem értelek. Mit akarsz ezzel mondani?

– Várj, nem fejeztem be! Kiderült, hogy Victoria – mert így hívják a tizenkilenc éves fiatalasszonyt – milliomos! Az anyjától, még Rabatban

örökölte az óriási vagyont. Anerio Salas pedig az anyjának volt korábban a férje. Victoria ugyanis az anyja első házasságából született! De még mindig nincs vége – kortyolt egyet a borából a férfi. – Victoria eleinte, mint mesélte, idegenkedett a férfitől, de Anerio rövidesen megkedveltette magát vele, annyira, hogy néhány hónap alatt házasságra léptek! A nő kezdetben igen boldognak érezte magát, mostanában azonban férje nem törődik vele, nem szól hozzá, szinte kerüli. Mondott valamit az asszony, aminek ő nem is tulajdonított jelentőséget, de engem elgondolkoztatott. Mikor megvették a házat, ő a férje nevére íratta, aki nem tiltakozott ellene. Néhány nappal ezután pedig egy jelentős összeget kért a feleségétől. Képzeld el, egymilliárd lírát!

– Te jó ég! S az asszony adott?

– No, éppen itt a bökkenő! A végrendelet szerint Victoria a vagyonához csak az ügyvédjén keresztül férhet húszéves koráig! Így aztán írt egy levelet, amelyben kérte, hogy az ügyvéd utaljon át neki egymilliárd lírát, mert a férjének sürgősen szüksége van a pénzre. Az azonban visszairta, hogy szeretné ismerni a befektetés körülményeit, anélkül nem nyúl az örökséghez! A ház megvétele, állítólag három milliárd lírába került! Ez aztán fantasztikus! Szóval nem akarom tovább részletezni, végül is akkor romlott meg a viszony közöttük, amikor Victoria nem jutott a pénzéhez! Azt hiszem, okos nő volt az anyja. Az ügyvéd minden hónapban átutal az osztalékból százmillió lírát Viktóriának, de többet nem hajlandó. A történethez tartozik még, hogy Anerio a feleségét csupán egyetlen helyre vitte el Palermóban látogatóba. Mit gondolsz, hová?

– Nem tudom. Biztosan az egyik főorvoshoz.

– Nem. Vito Galuppihoz!

Vincenzo elhallgatott. Látszott, hogy Ursula is erősen gondolkodik, próbálja összerakni a mozaikkockákat, de nem sikerült.

A belgyógyász főorvos marokkói! Hogyan és mikor került kapcsolatba Galuppival? Milyen közös ügyük lehet? Valószínű, itt a rejtély nyitja – töprengett a lány, de hangosan nem szólt egy szót sem.

– Holnap elmegyek Victoriával kirándulni. Szegényke! – sóhajtott Vincenzo. – Annyira megsajnáltam, hogy kocsival elviszem Messina felé, fürdünk egyet a tengerben, valahol megebédelünk, és délutánra

visszahozom Palermóba. Ursula, tényleg csúnyácska, de engem mégis vonz benne valami... Valami megmagyarázhatatlan...

– Drága Vincenzo! Kérlek, vigyázz! Ha a belgyógyász és Vito között van valami üzleti vagy egyéb kapcsolat, könnyen rosszul végezheted! Ismered, milyen rosszindulatú és gyűlölködő. Világos, hogy Anerio Victoriát csak a hatalmas vagyonáért vette el! Mi köze van mindehhez Galuppinak? Képtelen vagyok rájönni! Ezért is óvlak annyira! Szeretném megismerni a fiatalasszonyt. Ha majd alkalmad lesz, mutass be neki! Egyébként Mario holnap este feljön hozzám, állítólag a tanácsomat akarja kérni. Már előre fázom a találkozástól! Ha korán visszajöttök, és lesz szabadidőd, örülnék, ha te is meglátogatnál. Bevallom, félek a saját testvéremtől, Mariótól. Furcsa a tekintete, mintha állandóan kutatna valamit. Az egyik pillanatról a másikra megváltozik a kedve, hol derűs, hol meg szitkozódik. Kíváncsi vagyok, mire megy majd a butikkal!

Az előkészítőben Tomasini doktor is bemosakodott, de nem vett föl műtősköpenyt, hogy könnyebben mozoghasson. Ilyen nagy szívműtéteknél ritkaságnak számított, hogy belgyógyász közvetlen segítségét kérték volna a sebészek. Őszintén szólva, Vincenzo sem érezte szükségesnek a jelenlétét, miután Angelica asszonynál, Cecilia édesanyjánál a műtétet megelőzően belgyógyászatiilag teljesen tiszta képet teremtettek. A műtéten való részvételét csak don Vito kívánta, úgymond, biztonsági okokból.

Tomasini doktor magában nem sok esélyt adott a középkorú asszonynak. Az előzetesen elvégzett coronarographia bal coronaria-szájadék és főtörzs-szűkületet mutatott, meglehetősen rossz bal kamra funkcióval, így a műtét kilátásai nem ígérkeztek túl biztatóaknak.

Ha nem operálnák meg – gondolta magában Vincenzo –, néhány napon belül biztos halál várna a szerencsétlen asszonyra!

Galuppi kívánságára Olaszország legjobb szívsebész-professzorát kérték fel a műtetre. A horribilis honoráriumot is ő fizette. A professzor – a belgyógyászati előzmények és a coronarographia láttán – egyedül a vena-saphena átültetésével készített, úgynevezett megkerülő anastomosisra látott lehetőséget, ezt nem tartotta reménytelennek.

Tomasini doktor érdeklődve figyelte az előkészületeket, a műtét megkezdését. Három helyi sebész Terzi adjunktus vezetésével a mellkas feltárását végezte, ezzel egy időben két másik kolléga a beteg vena-saphenájának preparálásával foglalkozott. A professzor, aki ezt az érdarabot szándékozott a szívbe beültetni, hogy ennek segítségével megkerülje a csaknem végzetes coronaria-szűkületet, egyelőre az előkészítőben itta kávéja utolsó cseppjeit. Zöld sebészingében és nadrágjában – egyáltalán nem sietős mozdulatokkal – a csaphoz lépett, hogy megkezdje a bemosakodást. Vincenzo tudta, hogy az igazán nagy szívsebészek tulajdonképpen csak a műtét legdöntőbb fázisát végzik, most mégis kicsit furcsának találta, hogy a beteget a kollégái már régen operálják, a professzor pedig csak ekkor kezd bemosakodni. A műtőben ezt rajta kívül mindenki teljesen természetesnek vette.

– A saphena preparálása kész! – hallotta az egyik fiatal sebész hangját.

– Rendben! – mondta Terzi adjunktus. – Ne vegyétek addig ki, amíg a szív nincs előkészítve, hadd maradjon a keringésben!

Vincenzo időnként kötelességszerűen a monitorra pillantott, amely a szív működésén kívül most mindkét vérnyomásértéket és a légzés ütemét regisztrálta. Ez utóbbi persze csak a lélegeztető motor beállított, a természetes légzéshez hasonló tempóját ellenőrizte. Egyelőre azonban semmi eltérést nem tapasztalt. Tudta, hogy a műtét kritikus, mintegy tizenöt-húsz percében magát a szív működést is ki fogják iktatni, funkcióját egy keringető motor végzi.

Ekkor lépett a professzor a műtőbe.

Mindenki feszült csendben várakozott. A professzor futó pillantást vetett a feltárt saphenára, majd jó néhány percig figyelmesen nézte a mellkasban immár szabadon lüktető szívet.

– Rendben, uraim! Lássunk hozzá a szívburok megnyitásához!

Tomasini doktor, aki ilyen nagy szív műtétet eddig csak könyvekből ismert, néhány pillanat múlva döbbenetesen észlelte, hogy a professzor és mindhárom közvetlen asszisztense másodpercek alatt szinte úszik a vérben!

– Szívmotort bekapcsolni, benne vagyok az aortában! – hallotta a professzor cseppet sem izgatott hangját. Néhány pillanatig csak a

vérelszívó kanul szörcsögése és a műszerek halk, fémes kattogása törték meg a csendet.

– Transzfúzió cseppszámát kérem növelni! – hallotta Terzi hangját. Bénultan meredt a monitorra, amely a legszabályosabb EKG-görbét mutatta, amit valaha Vincenzo látott, miközben a professzor nyugodtan forgatta kezében Angelica asszony szívét! Ekkor döbbsent rá, hogy a szívmotor precíz ritmusait jelzi vissza a műszer, hiszen az asszony szíve nem is működik.

A sebészek gyorsan dolgoztak. Két fiatal kollégája a professzor intésére levágta a kipreparált vena-saphenát, gyors öltésekkel az aortához illesztették, majd a bal szívfél izmai közé.

– Úgy hiszem – szölt a professzor –, nem szükséges komplett revascularisatiót csinálnunk, ez az áthidaló anastomosis teljesen elegendő lesz.

– Láttá, kolléga úr, hogy a szűkület alatt milyen más még a szívizomzat színe is? – kérdezte Terzi felé fordulva.

Az elismerően bólintott, és gyors tempóban helyezték be a számtalan apró varratot, melyekkel az értörzset rögzítették.

– Nos, készen vagyunk, kollégáim! – szölt a professzor. – Tegyük át a keringetést a szívre, de még ne kapcsolják ki a motort!

Tomasini doktor az EKG-ra meredt, amelyen egyelőre csak az előbb látott, kissé túlságosan is szabályosnak tűnő görbék futottak. A fénycsíkok azonban hirtelen megzavarodtak! Hosszú kihagyások után az EKG egy-egy hatalmas ütést mutatott, majd a kamralebegés típusos jeleit.

– Kérek két rövid elektromos defibrillálást! – hallatszott a professzor nyugodt hangja.

Az EKG-jelek a monitoron nagyot ugrottak, aztán Vincenzo legnagyobb meglepetésére szabályos, bár az előzőekhez nem hasonlítható görbék jelentek meg rajta.

– Rendben van! Nos, kollégám, ez már a beteg saját keringése! Mit szölsz hozzá, mint belgyógyász? – fordult Vincenzóhoz a professzor.

– Ha nem látom, el sem hiszem, professzor úr! Ez kész csoda! – hebegte Tomasini doktor.

– Lesz olyan szíves, és elmondja ezt a kedves Galuppi úrnak is? Így talán nem sokallja majd a honoráriumomat. Szíveskedjenek az urak

bezárni a mellkast, és befejezni a műtétet!

Ezzel levette maszkját, ledobta kesztyűit és kivonult a műtőből. Vincenzo az üvegablakon keresztül még látta, hogy a professzor kilépett az előkészítőből, és kényelmesen elhelyezkedett a folyosón lévő fehér bőrfotelben. Nadrágzsebéből rövid angol pipát vett elő, és pillanatok múlva olyan füstfelhőket bodorított, hogy csak a körvonalait lehetett felfedezni.

Tomasini is kifelé készült a műtőből, mikor utolérte Terzi adjunktus éles kiáltása: – Vincenzo! Vincenzo! Gyere vissza! Leállt a szívműködés!

Tomasini doktor a műtőasztalhoz rohant. A monitorra pillantott, amely egyértelműen az izoelektromos vonalban lévő EKG-t húzott, légzést, vérnyomást és agyműködést nem mutatott.

– Külső defibrillációt azonnal! – ordította Tomasini. – Cardiális adrenalint kérek, hosszú tűvel! Azonnal hívják vissza a professzort!

A kis ember pipával a szájában jelent meg a műtőben. Olyan hitetlen és elkeseredett arcot vágott, mint egy gyerek, akitől elvették a kedvenc játékát. Szó nélkül a monitorra pillantott, majd az instrumentáló asztalról felkapott egy nagy szikét. Egyetlen reccsenő mozdulattal megnyitotta a gondosan összevarrt mellkast, és mit sem törődve a vérzéssel, pusztá kezébe kapta a petyhüdten fekvő szívet. Egyenletes ütemben a normál szívműködésnek megfelelően két tenyere között kezdte nyomkodni. A szív azonban nem mozdult.

Néhány percnyi munka után a professzor szomorúan visszahelyezte a mellkasba a szívet, véres kezeivel lemondóan legyintett, és így szólt: – Itt már ember nem segíthet! Megtettük, ami lehetséges volt! Megyek, megmondom Galuppi úrnak. No és a kislánynak, hogy meghalt az édesanyja. Szegényke, még olyan fiatal...

A tolókocsin fehér lepedővel letakart beteg feküdt, csak a feje volt szabadon. Az altatásból még nem ébredt fel. A műtős megállt egy pillanatra, majd észrevette, hogy az új fiú a folyosón áll és dohányzik.

– Gilberto, gyere ide, ne ácsorogj a sarokban! Még csak egy hete dolgozol a kórházban, de már lógsz!

Gilberto Menotti segédápolóként került a Szent Antal Kórház sebészeti osztályára. A fiatalember széles vállával, mosolygós arcával, lenyűgöző modorával pillanatok alatt a nővérek, orvosok, sőt a betegek kedvence lett. Valójában nem tudott tőle senki olyat kérni, amit ne tett volna meg. Így a másik műtős, aki a nyugdíjazás előtt állt, s meglehetősen morózus természettel áldotta meg az ég, méltán féltékenykedett a fiatalemberre. Pedig Gilberto vele is barátságos volt. Most is azonnal odalépett, átvette a tolókocsit, s csak annyit kérdezett: – Melyik szobába vigyem a beteget?

– Az intenzívra – hangzott a lakonikus válasz, s az idős férfi már el is tűnt.

Ursula éppen a délelőtti vérmintákat vitte a laboratóriumba. Ő sem tudott úgy elmenni Gilberto mellett, hogy egy pillanatra beszédbe ne elegyedjen vele.

– Gilberto, a laboratórium után átugrom a büfébe, hozzak valamit? Úgy megéheztem, hogy megint fáj a gyomrom, ezért bekapok egy szendvicset.

A fiú jól megnézte magának Ursulát, s ismételten megállapította, hogy a lány arca értelmet és tisztességet sugároz. Határozott hangon válaszolt.

– Nagyon kedves, Ursula, de az automatából most ittam egy kávé, éhes sem vagyok. Lenne azonban egy kérésem! Tudom, ma délután szabad. Volna kedve idegenvezetővé előlépni? Még alig ismerem Palermót, sétálhatnánk egyet, kávézhatnánk. Persze, csak akkor, ha nincs másfelé elkötelezve.

Ursulának is – mint a többi nővérnek – tetszett Gilberto. De félt Vitótól, mivel még tartott a kapcsolatuk.

Remélem, nem sokáig! – sóhajtott magában.

– Nézze Gilberto, szívesen sétálnék magával, de most még nem. Talán kicsit később. Ne haragudjon érte – ezzel sarkon fordult, s szapora léptekkel indult a lépcső felé, hogy mielőbb eltűnjön a fiú szeme elől.

Gilberto Menotti hallotta már a pletykákat, hogy Ursula a legfőbb úr, a palermói üzletember, a bankár Vito Galuppi szeretője. Nehezen tudta ezt elhinni, de most észrevette, hogy Ursula zavarba jött, s azt is látta, hogy valamitől fél. Elgondolkodva fogta a tolókocsit, s az intenzív osztály felé indult.

Ursula pillanatok alatt végzett a laboratóriumban, leadta a vérmintákat, és már sietett is vissza a sebészetre. Közben azon törte a fejét, mi lenne, ha

mégis elfogadná Gilberto meghívását? Aztán megborzongott.

Úristen! Addig senkivel sem találkozhatok, amíg Vito ki nem adja az utamat! Már suttognak az emberek a kis Ceciliáról, aki anyja halála után másnap visszament a kolostorba. De a temetésen Vito kitüntető figyelemmel vette körül a lányt, sőt utána saját kocsiján vitte a zárdába. Ez pedig igen nagy szó! Talán előbb-utóbb megszabadulok tőle!

Eszébe jutott a híres szicíliai mondás: „Azt, aki csen tőlünk mézet, megcsípi a méhek!”

– Várnom kell, türelmesen várnom! – döntötte el magában. Bement a nővérszobába, hogy a délelőtti vizitre felkészüljön, összeszedje a kórlapokat és a legfrissebb leleteket.

A szél belekapott Victoria hajába, arca kipirult, egyik kezével piros szalmakalapját fogta, és csillogó szemmel nézett a volán mellett ülő Vincenzóra.

– Olyan erős a szél, mintha ránk akarná borítani ezeket a hatalmas sziklatömböket! – mondta nevetve. – Ez a Szicília tengerből és sziklából áll! Nem ilyenek képzeltem otthon, Marokkóban. Észak-Afrikában az aranyszínű homok, itt pedig a fenyegetően fölénk emelkedő sziklaormok egy-egy virággal díszítve. Nem is tudom, a sziklákön hogy él meg a virág és a bozót?

– Még tíz perc, s megérkezünk a Termini-öbölbe. Ha egyetért velem, ebédeljünk meg, aztán fürödjünk – fordult felé Vincenzo.

Két hét alatt másodszor kirándultak kettesben Palermo környékére. Most egy kicsit messzebb jöttek el. Szemmel láthatóvá vált, hogy Victoria úgy örül a kirándulásoknak, a férfi baráti figyelmességeinek, mint egy gyerek a karácsonyi ajándéknak.

A fiatalasszony éppen a hatalmas csipkefüggönyöket idéző sziklákban gyönyörködött, mert az út az öbölhöz a tengerpart közelében húzódott, amikor a hirtelen lassítás előrenyomta az ülésben. Gumicsikorgást hallott, s a férfi a kéziféket is automatikusan meghúzta. Victoria ettől előre esett, s arcát kissé a műszerfalba ütötte.

– Te jó ég! Mi történt? – fordult az orvos felé, aki mintegy hatvan méter távolságból észrevette, hogy a kocsija előtt egy ezüstsínű,

gombolyagszerű valami ugrál. Az autót megállította, mindketten kiszálltak, s az ugráló állatka felé indultak.

– Jaj de jó, hogy észrevetted, Vincenzo! – váltott önkéntelenül tegezésre az asszony. – Nézz csak ide, ez egy törpe uszkár! – lépett a jószághoz. Az állat nem ijedt meg. Ahogy a nő lehajolt hozzá, nyalogatni kezdte a kezét. – Valahonnan elszöktél, ugye? – simogatta meg selymes szőrét. – Most mit csináljunk veled? Nem lehetsz több mint féléves – szólt barátságosan Victoria, akinek gyerekkorában két kutyája is volt, és nagyon szerette őket. Körülnézett, majd felvette az állatot. Érezte, hogy gyorsan ver a szíve, az orra kissé száraz – nyilván szomjas lehet. Ki tudja, mióta keresi a gazdáját. – Nincs sehol egy ház a környéken, messziről tévedhetett ide! Mindegy – határozta el magában –, nem hagyhatjuk itt! – S már vitte is ölében a koci felé. Vincenzo nem akarta Victoria örömét elrontani, ezért nem szólt egy szót sem.

A vendéglőben az asszony vizet kért a jószágnak, s egy kis adag májat. A víz és az étel pillanatok alatt eltűnt, s a kutya új gazdájának tekintve Victoriát, az asztal alatt a lábára feküdt.

Ebéd után úszni mentek. Ez mindkettőjüket felfrissítette. Majd elnyúltak az egyik szikla mögött. A kutya köztük hevert, egyenletesen szuszogott, látszott rajta, hogy elégedett sorsa új fordulatával.

A tegezés, amely önkéntelenül hagyta el Victoria ajkát, most is folytatódott, olyan természetes lett minden közöttük.

– Mit csinálsz a kutyával? Nemsokára indulnunk kell Palermóba.

– Hazaviszem! Sandynek fogom nevezni – válaszolt teljesen magától értetődően az asszony, mint aki már eldöntötte e kérdést. Megsajnálta az elesett kis állatot. Valahogy úgy érezte, ő is ilyen kiszolgáltatott lett itt, Palermóban... Egyre jobban eltávolodott a férje, Anerio, aki már egy cseppet sem törődött vele...

Vincenzo, mintha megérezte volna Victoria gondolatait.

– És a férjed? Mit fog szólni? Azt mondtad, még a kirándulásunkat sem mesélted el neki. Nem lesz baj, hogy hazaviszel egy kutyát?

– Ugyan! Mostanában már vacsorázni is egyre ritkábban jön haza. Előfordul, hogy napokig nem találkozunk! Kell nekem valaki, akit szerethetek... – homályosult el a nő szeme.

Hallgattak, de érezték, hogy szavak nélkül is megértik egymást. Az utat visszafelé Vincenzo meglehetősen gyorsan tette meg, mert hét órákor kezdődött az ügyelete, s előtte még Victoriát is haza akarta vinni.

Amikor az asszony kiszállt a kocsiból, a férfi megkérdezte.

– Telefonálhatok?

– Igen! – pirult el a csúnya kis arc, s ugyanakkor hála áradt szét rajta.

Vincenzót a kórházban egy levél várta.

Mario Tomasini másnap délelőtt kis ünnepély mellett megnyitja a „Leder nő” nevű butikját.

Mi a fene? – gondolta. – Úgy látszik, Vito kinyitotta a pénztárcáját, mert az üzlet a város szívében, az érseki palota mellett van, s ez bizony nem kevésbe kerülhetett! Úgy intézem a dolgaimat, hogy elmenjek, Ursula is biztosan ott lesz. Kíváncsi vagyok, Galuppi részt vesz-e az ünnepélyen. Úgyis mindenki tudja, hogy ő vette a butikot!

A zárda főnöknőjének arcát teljesen betakarta a félhomály. Vito szemben ült vele. Nehezen szedte össze gondolatait, el akarta kerülni a visszautasítást. Tisztában volt azzal, hogy óvatosan és körültekintően kell a főnöknővel megbeszélni a kis Cecilia jövőjét. A férfi nem mondott le a lányról. Elhatározta, hogy inkább feleségül veszi!

Igaz, nagy a korkülönbség, de én mindent megadok neki. Miből fizetné az intézeti tandíjat? A kis Cecilia egyedül maradt, egyetlen líra nélkül. Most kell okosan meggyőznöm a főnöknőt – határozta el magában, majd mélyet szippantott, és hozzákezdett előre megfogalmazott mondanivalójához.

– Arra gondoltam, anyám – hajolt meg a főnökasszony felé –, hogy egy új kápolnát építenék a rendháznak, a nővéreknek pedig, miután a 20. században élünk, egy olyan épületet – a hatalmas park másik végében –, ahol kikapcsolódhatnak, nézhetik a televíziót, videózhatnak. Tudomásom szerint – hadarta tovább – a rendháznak nincs elég pénze! Ezenkívül még adnék a felújítási munkálatokra egymillió lírát is! – Vito látta, hogy a főnöknő összehúzza a szemét, s azonnal helyesbített: – Legyen inkább

kétmillió líra. Az egyik építővállalatomban emberei idejönnek, mindent megcsinálnak...

– Mindezért a hallatlan nagylelkű felajánlásért mit kérsz, Vito Galuppi, fiam?

A férfi a hang bársonyos csengése hallatán kicsit megnyugodott, majd így szólt: – Szeretném feleségül venni Cecilia Dibiasit.

– Megörültél? A kislány most töltötte be a tizenhatodik évét, te pedig a hatvanas éveidet taposod...

– Hatvankét éves vagyok – húzta ki magát Vito, és dühöngött, hogy a főnöknő a korára hivatkozik. – Anyám, én mindent megadnék a kislánynak! Az édesanyjának is a legjobb olasz sebészt szereztem meg, és fizettem a horribilis kórházi költségeit.

– Szerelmes lettél, Vito? – csillant meg egy huncut mosolyféle a szigorú főnöknő szemén. – Ismerlek gyerekkorod óta. Mindig tudtam, hogy sokra viszed! Palermóban te vagy a leggazdagabb ember. Sok barátot támogatsz, s még többet megöletsz! Mi van Vito a lelkiismeretteddel? No, de ez nem az én gondom! Nekem a rám bízott lányokra kell vigyáznom! – hallgatott el.

Felmérték egymás erejét. Vito tudta, hogy a zárdának szüksége van pénzre, s nem ijesztette meg őt a főnöknő szava. De szeretett volna minél előbb túl lenni e kényelmetlen beszélgetésen, s ezért ismét belekezdett.

– Talán az lenne a legjobb, ha itt hagynék egy csekket, s holnap atküldenék egy építészmérnököt, hogy mérje fel a tennivalókat...

– Mikor akarsz nősülni, Vito? Csak nem ilyen gyorsan, ahogy a zárda renoválását kívánod intézni?

– Minél előbb – hajtotta le fejét a férfi. Már tudta, hogy nyert ügye van!

– Lehet, hogy igazad van. A kislány egyedül él, nincs senki mellette. A közelmúltban halt meg szerencsétlen nővére, Regina, most meg az anyja, Angelica asszony. Szegény teremtés, még nem heverte ki a megpróbáltatásokat. De mondd csak, Vito, mit szólnak majd az emberek, hogy még a gyászidőt sem várod meg, s elveszel egy kislányt, aki nálad több mint negyven évvel fiatalabb! Erre nem gondoltál?

– De igen! Ám nem érdekel senki véleménye! Én vagyok a... Félnek tőlem! Senki nem fog szólni semmit! Mindent elrendezek. Mondjuk ebben

a hónapban a zárda megrendezhetné az esküvőt. Természetesen minden költséget előre kifizetnek.

A beálló csöndben mindketten saját érdekeikre gondoltak. Vito már karjaiban érezte Ceciliát! Halkan megszólalt.

– Anyám, az lenne a kérésem, hogy a kislányt ön készítse fel a házasságra.

– Vagyis helyetted intézzem el, hogy Cecilia boldogan menjen a „nagyapjához”?

A férfi nem válaszolt a kérdésre.

– Nincs más lehetősége! Tudomást szereztem arról, hogy a második félévi tandíját sem tudta az anyja rendezni.

– Ah, a te kezéd még a zárdáig is elér? Rendben van, még ma beszélek Ceciliával, holnap eljöhetsz a válaszáért.

De vigyázz, Vito, Ceciliával sok bajod lesz! Ezt előre megjósolom! – villant a zárda főnöknőjének a szeme. Ezzel felállt, s szó nélkül elhagyta a szobát.

A butik csak úgy csillogott és ragyogott! Mario az összes régi haverját, testvéreit és ismerőseit meghívta az üzlet megnyitására és az ünnepségre. Vito Galuppi is megjelent, de ezen senki nem lepődött meg, mivel a jelenlévők tisztában voltak vele, hogy ő vette meg Mariónak az üzletet, a miértet pedig nem kérdezték.

Ursula együtt ment Gilberto Menotti segédápolóval, aki nagyon kedvesen kérte a lányt, hogy szeretne a butik megnyitóján részt venni. Végül – miután már az egész városban keringett a hír, hogy Vito Ceciliánál érdekelt – arra gondolt Ursula, hogy a kollégáját elviheti magával. Ezen Vincenzo kicsit meg is lepődött, de nem mutatta.

A különlegesen étvágygerjesztő szendvicsek és a finom italok megtették hatásukat. Az összegyűlt több mint harminc ember amolyan szicíliai módra borozgatott és beszélgetett, s Mario néhány pohár ital után fennhangon hirdette, hogy Palermóban az ő butikja lesz a legszebb, a legjobban ellátott üzlet!

Vito Galuppi nem takarékoskodott a pénzzel, mert tudta, hogy az üzletből akkor tud aranybányát csinálni a fia, ha a római árucikkeket

kínálja vevőinek, így aztán Rómából hozatta a készletet, amely valóban a legújabb divatot képviselte.

A fogadás vége felé Vito könnyedén odavetette Ursulának.

– Mikor van szabad estéd? Fontos dolgról szeretnék beszélni veled.

Ursula érezte, végre eljött a döntő pillanat, s talán megszabadul tőle!

– Ma szabadnapos vagyok, ráérek, amikor akarod.

– Akkor az ünnepség után felmegyünk hozzám. De mondd csak, mit keres itt veled ez a fiatalember? – mutatott Gilberto Menottira. – Minek hoztad magaddal, hol szedted fel, a hátam mögött?

– Ugyan, Vito! – szólt a lány. – A sebészetten segédápoló, megkért, hogy hozzam el.

– Te mindenki kívánságát teljesíted? – vált ingerültté a férfi hangja. Majd kis szünet után folytatta. – Jó, rendben van. Nem akarok veszekedni. Szedelőzködj, indulunk!

Ursula még elköszönni sem mert Gilbertótól, aki elmélyülten beszélgetett Vincenzóval.

A kocsiban Vito és Ursula szótlanul ültek, mindkettőjüket saját gondolataik foglalkoztatták. Galuppi már tervezgette közeli esküvőjét, állandóan maga mellett érezte a kis Ceciliát, aki igent mondott a rendház főnökének. A férfi az utóbbi napokban még széles körű munkáját is elhanyagolta, pedig a rendőrfőnök a nyomozást nem tudta lezárni, mert a kihallgatáson résztvevő tanúk úgy viselkedtek, mintha némák lennének. Vito tisztában volt azzal, hogy a palermói rendőrkapitánynak elemi érdeke a gázolásos nyomozás mielőbbi befejezése, miután addig nem kap játékszenvédélye kielégítéséhez pénzt tőle. Solario pedig nem tudott élni kártya és rulett nélkül...

Amint megérkeztek a házhoz, a férfi előrement, s kiadta az utasítását: – Senki ne zavarjon egy fél óráig!

Ursula már azt hitte, ismét vetköznie kell, de Vito hellyel kínálta, szivarra gyújtott.

– Azt hiszem, Ursula, találkozásainknak egy rövid időre vége.

– Hogyhogy rövid időre?! – szólt közbe izgatottan a lány, aki szívből remélte, hogy Galuppi teljesen megszakítja vele a kapcsolatot.

– Ne szólj közbe! – csattant a férfi hangja. – Megnősülök, Cecilia Dibiasit veszem feleségül. Így már nincs szükségem rád! De ha van valami

kívánságod, teljesítem!

Ursula mély lélegzetet vett majd halkán felvette.

– Megígérted, hogy az új házakban, amelyeket most építesz, kapok tőled egy lakást. No, félre ne érts, nem ingyen kérem, szeretném, ha önköltségi áron megvásárolhatnám...

– Megőrültél?! Semmit nem adok! – dühöngött Vito, pedig tudta, hogy ezt valóban megígérte a lánynak. – Nincs annyi pénzed, hogy akár az önköltséget is megfizessed, én pedig nem hitelezek neked! Elvégezhatted az én jóvoltomból az ápolónői iskolát. Azt hittem, valami egyéb kérésed lesz! Lakásról szó sem lehet! Sőt, ahol most laksz, azt a részt is lebontják, úgyhogy keress magadnak sürgősen másikat! De ez már nem az én gondom! Így is többet költöttem az egész családra, mint amennyi örömet nyújtottatok nekem, a két fivéréddel együtt!

Ursula tudta, jobb, ha hallgat. Elhatározta, hogy semmit nem kér a férfitől.

Örülöm kell! – gondolta magában. – *Megszabadulok tőle!*

Vito Galuppi és Cecilia Dibiasi esküvője igazi látványosságnak számított Palermóban. Emberemlékezet óta – mint az öregek mondták – nem tartottak ekkora lakodalmat itt. Ki irigykedve, ki pedig büszkélkedve tárgyalta az eseményt, amely felkavarta a várost.

Az egyházi szertartást a Szent Angelo zárdában Palermo püspöke végezte. A templom hátsó üléseiben több tucat maffiózó szipogott meghatottan, a padsorok elején pedig a város előkelőségei foglalták el az őket megillető helyeket. Cecilia olyan szép volt, mintha egyenesen a mennyből szállt volna alá. A ruháját Palermo legelőkelőbb szalonja készítette. A Velencéből hozatott csipke beborította a lányka törékeny alakját. Óriási esküvői kalapja pedig alig engedett látni valamit az arcából. Jövendő férjébe karolva lépkedett, mint aki nem is a földön jár. A két ember közötti ellentét óriási volt! Vito meglehetősen zömök, testes alkatú, fehér hajú. Erősen ráncosodó arcát ifjú hitvese felé fordította. Durva vonásain is átsütött, hogy fülig szerelmes.

A vendégek látták, hogy Vito a korkülönbséget palástolni igyekszik, de ez nem sikerült. Galuppi Palermo első emberének számított, mindenki meg

volt győződve róla, hogy a tizenhat esztendőes Cecilia a pénzéért ment hozzá.

Száz embert hívtak meg az ünnepi vacsorára, amelyet don Vito saját új házában rendezett. A kertben terítettek, hosszú asztalokhoz ültették a vendégeket, szigorúan meghatározott sorrendben. A harminckét fogás, a rengeteg ital és a folyamatosan játszó három zenekar olyan jó hangulatot teremtett, hogy a kezdetben kicsit zavart légkört hamarosan eloszlatta. A fiatalok táncra perdültek, nem törődve a forrósággal. Ursula, Vincenzo és Mario egymás mellett ültek az úgynevezett fő asztalnál, Palermo rendőrkapitánya, polgármestere, a Szent Antal Kórház igazgatója és a többi előkelőség társaságában. Mario egyik pohár whiskyt a másik után hajtotta fel.

Vincenzo többször is rászólt.

– Meglátod, megárt ez a sok ital!

De a fiatalember nem hallgatott rá. Ursula és Vincenzo valami kimondhatatlan feszültséget éreztek. Látták, hogy öccsük arca egyre vörösebbé válik, s az ital a fejébe száll.

Ursula felállt, s kedvesen Marióhoz lépett.

– Gyere, sétáljunk egyet, szeretnék veled beszélni.

Gondolta egy kis mozgás kijózanítja majd a fiút. Mario azonban durván ellökte Ursula kezét, s ingerülten csattant fel.

– Mit akarsz tőlem? Most jól megtáncoltatom a fiatalasszonyt! Aztán szegényke majd éjszaka a nagyapja karjaiba zuhanhat! – nevetett Mario. Dülöngélve felállt, s Ceciliához lépett. – Asszonyom, szabad?

– Nem tudok táncolni – felelte pirulva Cecilia. – A zárdában ezt nem tanultam.

– Sebaj! – hajolt még közelebb Mario a fiatalasszonyhoz. – Ne félj, Vito Galuppi majd fütyül neked, s akkor megtanulod ropni a szép szicíliai táncot! De becses férjedtől nemcsak táncolni, hanem gyilkolni...

Ebben a pillanatban Vito megfogta Mario kabátját, s halkán a fülébe súgta.

– Hallgass már! Megbánod ezt még! Fogd be a szád!

– Nem hallgatok! Elegem van a parancsolgatásodból! Azt hiszed, neked mindent szabad? Te mindenkit meg tudsz venni?! Ha... Ha... Ha!

Most tévedsz! A szép kis hitvesed talán szerelemből bújik az ágyadba? Egy nagypapa szerelme...

Ebben a másodpercben a fiú nevetése sikolyba fulladt, mert Vito hatalmas lapátkezelével az arcába sújtott! Az ütés Mario orrcsontját találta el, vére végigbugyogott fehér ingén és zakóján.

Mario megijedt ugyan a vértől, de a fogain keresztül mégis sziszegett.

– Megbánod ezt még! Ne félj! Nem felejttem el soha! Megfizetsz egyszer a bűneidért!

Vincenzo és Ursula szinte egyszerre ugrottak Marióhoz, de Galuppi testőrei fürgébbek voltak. Lefogták a megvadult fiút, s próbálták elvezetni. Ez azonban meglehetősen feltűnő volt, s megzavarta a mulatozó embereket.

A menyegző az incidens után folytatódott ugyan, de a hangulat már nem volt a régi. Bár a vendégek igyekeztek úgy viselkedni, mintha nem történt volna semmi. Ám Mario vádjai ott lógtak a levegőben. A történeteket nem lehetett visszafordítani.

Reggel hatkor oszlott szét lassan a társaság, amikor Cecilia és Vito saját jachtjukon elhajóztak nászútra Szardínia szigetére.

Ursula, amint néhány nap távlatából visszagondolt az esküvőre, egy kis irigységet érzett.

Nem akartam én Vito felesége lenni – gondolta immár századszor magában –, de mégis, milyen szerencsés ez a kis Cecilia! Mindene meglesz! Palermo első asszonyának számít. Mindenki a kegyeit keresi majd! Vagy ki tudja, mit hoz a sors? Galuppi olyan kiszámíthatatlan, rapszodikus és szangvinikus. A vagyonát talán ő maga sem tudja összeszámolni, mégis skót! Velem mindenesetre az volt. Egy lakást az új házában azért nekem ajándékozhatott volna! Nem ingyen kértem. No mindegy, szerencsére nem nyúltam még ahhoz a pénzhez, amit szegény Milanuzzi apó hagyott rám! Abból nemcsak a műtősnői tandíjat tudom kifizetni, hanem egy kisebb lakást is vásárolhatok! Igaz, még gyűjtenem kell hozzá!

Felállt, hogy az éjszakai infúziók cseppszámait ellenőrizze. Kilépett a teljesen kihalt folyosóra, csak az éjszakai lámpák sejtették a bútorokat, a

padokat. A műtő előtt elhaladva felfedezte, hogy Gilberto Menotti az előkészítőtől egy beteget tolt ki maga előtt.

– Jó estét, Ursula! Vagy inkább éjszakát kellene mondanom? Nem is tudtam, hogy bent van. Az ügyeletes táblán nem a maga neve szerepel. Hát, ennyire szorgalmas?

– Ó, azt azért nem! Egyik kolléganóm megkért, hogy cseréljem el vele a mai beosztást.

– Gondolom, ellenőrzi a frissen operált betegeket – fordult még közelebb hozzá az ápoló. – Ha végzett, van kedve meginni velem egy kávét?

– Rendben! Körülbelül negyedóra múlva visszajövök, s akkor mindkettőnknek elkészítem. – Ezzel már folytatta is útját, de közben azon gondolkozott, mi vonzza ennyire ehhez a férfihoz? Talán a közvetlensége? Kedvessége vagy a megjelenése? Mert meg kell hagyni, hogy igen jóképű férfi, talán túl csinos is, s ez nem szerencsés.

Látom, a kórházban is buknak rá a nők – állapította meg magában Ursula, miközben már az intenzív kórtermek folyosóján lépkedett.

Amikor visszaért a nővérszobába, feltette a kávét. Rágyújtott egy cigarettára, s várta Gilbertót, aki hamar meg is jelent. Fesztelenül leült, lábait kinyújtóztatta, s kedvesen nézett a lányra. Kortyolgatta a kávét, közben hatalmas füstkarikákat engedett maga elé.

– Azt hallottam, Ursula, hogy a jövő héten már elkezd a műtősnői iskolát, de közben ide is bejár dolgozni. Igaz ez?

– Igaz! Szeretném mielőbb elvégezni, közben remek gyakorlatot szerezhetek itt a műtőben. A főorvos úrral meg is beszéltem már mindent.

– Eddig miért nem tanult? Több lesz a fizetése, jobb a beosztása, és még sorolhatnám az előnyeit! Vagy talán nem volt pénze? Mesélik az emberek, hogy Tomasini doktor meglehetősen jómódú, Mario pedig most nyitotta meg a butikját. Talán nem támogatják magát a testvérei? Ez itt Szicíliában szokatlan lenne. Vagy Vito Galuppi nem engedte? Ő a legfőbb úr a városban, nem?

Ursula közbevágott.

– Kérem, felejtsük el ezt a témát! Vincenzo és Mario sem éltek eddig valami fényesen. Don Vitót pedig hagyjuk ki a beszélgetésből! Egyébként

is fáradt vagyok – mondta hirtelen elcsukló hangon. – Engedjen egy kicsit pihenni.

Mikor a férfi kiment, Ursula nagyot sóhajtott.

– Úgy látszik, a pletykák Menottit is elérték! Már soha nem szabadulhatok meg Galuppitól?!

Az esti félhomály átölelte a kacskaringós kis utcákat. A macskakövek ontották magukból a forróságot, noha már este tíz óra volt.

Minden izzik, mintha egy katlanban járna az ember – gondolta magában Gilda, miközben hazafelé igyekezett. Gyalog átvágott a piacon, keresztül a sikátoron, hogy mielőbb anyjához és kisfiához érjen. – Mióta don Vito és felesége hazaérkeztek Szardíniáról, csak két hét telt el – töprengett magában. – Hogy repül az idő! Milyen nagy szerencse ért, hogy felvettek mosogatólánynak Galuppi egyik bájába, a Zöld Szamárba! Miből is tartanám el beteg anyámat és három hónapos gyerekeket? Persze, az a jómadár Alfredo eltűnt, amikor megtudta, hogy terhes vagyok. Igaz, hónapokig kereste a rendőrség is, de sehol nem találták. A szomszédasszony egyszer azt suttogta a fülembé, hogy Alfredo a maffia áldozata – gondolt vissza Gilda a beszélgetésre. De aztán elhessegette ezt a gyanút. Alfredo a Zöld Szamárban kiségitő csapos volt. Amikor a kocsmáros Gerini meghalt, a felesége is alkalmazta, de csak don Vito beleegyezésével. – Az üzlet közös – ismételte Gerini özvegye. – Ezt még most sem értem – folytatta Gilda a gondolatsort. – Igaz, hogy Galuppi gyakorta megfordul a kocsmában... nem iszik, nem eszik semmit, csak elvonul a hátsó helyiségbe, beszélget néhány vendéggel, aztán elmegy. Mi ebben a különös? Mindenesetre szerencse, hogy végre van állandó állásom! Ez itt Szicíliában többet ér az életnél is! Meg kell becsülnöm magam, később még jobb munkát kaphatok! Bár a mosogatót is szívesen végzem...

Egy pillanatra megállt. Lábához tette a nehéz szatyrot, amelyben gyümölcs és pizza volt, amit a kocsmárosnétól kapott ajándékba.

Milyen jószívű ez az özvegy! Tudja, hogy nehezen élünk! Már reggel héttől mosogattam megállás nélkül! Meg is dicsért az asszony!

A sikátor végéből lépéseket hallott. Hallgatózott! Biztosan valami állat! Olyan, mintha nyüszítene. Felvette a csomagját és szaporázó léptekkel igyekezett kifelé a szűk és elhagyott utcácskából. Ám a lépések egyre közeledtek, s a surranó hang is erősödött. Gilda hirtelen azt érezte, hogy egy erős férfikéz fonódik a nyakára.

– Ne félj! Nem bántalak. Csak ne kiabálj! Itt egy lélek sincs.

Néhány másodperc telt el, s Gilda tüdejéből egyre jobban kiszorult a levegő. Szemei előtt sötét karikák jelentek meg. Elfeketedett számára a világ.

A férfi felemelte, karjaiba vette, becézgette.

– Kicsikém! Most bosszút állok mindenért. Don Vito megkapja a magáét! Nála dolgoztál, ugye? Most az enyém leszel!

A középkorú férfi meglehetősen zavartan forgatta a sapkáját. Látszott, hogy fél Galuppitól és az embereitől, mégsem adta be a derekát. Másodszor ismételte.

– Don Vito, én soha nem fogok fizetni neked és embereidnek azért, hogy a nagy keservesen áthozott cigarettából és italból leszakítsátok a részeteket! Én csak igen kicsiben csempészem a dohányt, a halászat mellett ebből élek! Jól tudod – nézett a férfira –, négy gyerekem van, s ha néha nem hoznék Szardíniából különféle árukat, felkopna az állunk! Kérlek, hagyjál engem. Annyi más bevételi forrásod lehet és van is...

– Kedves Angioletti – váltott nyájásra Vito hangja –, te félreérted a helyzetet. Csak nem képzeled, hogy abból a szerény kis plusz pénzedből akarom, hogy fizess nekünk? Mert számoljunk csak! Havonta egyszer mégy át Szardíniára, vagy az egyik barátod hoz neked árut, és azt értékesíted. Nem kérdezem, mi van benne, ez a te üzleted. Arra azonban kíváncsi vagyok, hogy mit vallottál a római rendőrről, és honnan ismered az áldozatot?

Angioletti megszeppent. Rájött, hogy a nagy fekete autó gázolásáról tett vallomása sodorta őt ebbe a lehetetlen helyzetbe. Töprengett, mit és mennyit mondjon el Galuppinak, igyekezett mellébeszélni.

– Én csak annyit említettem a rendőrségen, hogy este éppen arra mentem, amikor az autó elütött egy fiatalembert, de nem tudok erről

többet!

– No csak, no csak! A jegyzőkönyvben egészen más szerepel – emelte fel a hangját Vito, és meglehetősen szúrós tekintettel nézett a férfira, aki érezte, hogy bajbajutott, mégpedig nagy bajba. Ezért néhány pillanatig gondolkozott, majd úgy határozott, jobb lesz, ha őszintén elmesél mindent.

– Akkor este a fiatal csendőrnyomozó nálunk járt vendégségben, mert a feleségem unokatestvérének a fia volt szegény. Mikor távozott, elkísértem a kapuig, s egy darabig utánanéztem. Észrevettem, hogy a sarkon befordult egy fekete autó, és a járdán bandukoló fiatalembert elgázolta. Odamentem Bertóhoz. Láttam, hogy súlyos sérüléseket szenvedett, mert nyöszörgött. Telefonáltam a mentőknek, de névtelenül – hajtotta le a fejét Angioletti.

– Folytasd csak, folytasd!

– Aztán, mikor a rendőrség nyomozni kezdett, és senki nem volt hajlandó beszélni, a feleségem addig nyúzta az életemet, hogy mondjam el, mi történt, míg végül is tanúvallomást tettem. Láttam én jól – lendült bele a mondanivalójába –, hogy a fekete autó egyre gyorsabban közeledett a szerencsétlen Berto felé. Ilyen csúfos véget ért az élete! Éppen itt Szicíliában!

– A feleséged tudja, hogy idejöttél hozzám? – kérdezte ismét barátságos hangon Vito.

– Igen. Neki és a szomszédoknak elmondtam, hogy hívattál! De én a csempészésre gondoltam. El is határoztam, hogy a legközelebbi áruból fizetek! – sóhajtott a férfi.

– No rendben, gyere, igyunk meg egy pohár vörösbort! – állt fel Vito. Két teletöltött poharat helyezett az asztalra. Egyiket felemelte és Angiolettihez fordult. – Jó, hogy vallomást tettél! Én is azt akarom, hogy annak a szerencsétlen csendőrnek elfogják a gyilkosát! Ha gyilkosság történt. Lehet, hogy egy részeg ember hajtott a járdára, s otthagya az áldozatát.

Angioletti elhagyta Galuppi házát. Két utcával arrébb megállt, sodort magának egy cigarettát. Rágyújtott, indult volna tovább, amikor az éjszakában gyors egymásutánban három dörrenés hallatszott. A férfi először a bal vállán érzett égő fájdalmat, majd a jobb lapockája alatt egy kemény ütést. A cigaretta kiesett a kezéből, ő pedig hangtalanul rogyott a földre.

A lövésekre több ablakban is fény gyulladt, s néhány ember kihajolt az utcára. A legközelebbi erkélyről a lámpa rávilágított a földön fekvő mozdulatlan testre. A házból egy férfi és egy asszony futott ki, Angioletti fölé hajoltak, akinek a szájából élénkvörös, habos vér csordogált. Nem volt eszméleténél. A férfi fejével intett feleségének, aki beszaladt a házba, s hívta a mentőket.

A Szent Antal Kórház sebészetén nagy volt a nyüzsgés. Este nyolc óra óta már négy beteget operáltak meg, a kisebb baleseti ellátásokról nem is beszélve. Mikor a szirénázó mentő befordult az udvarra, mindenki felkapta a fejét. Néhány pillanat múlva hordágyon hozták be Angiolettit. A mentőorvos mellette lépdelt, kezében fogva az infúziós palackot, mely a férfi karvénájába volt bekötve.

– Kérem, riasszák azonnal a műtőügyeletet, igen súlyos jobboldali mellkaslövés! A bal vállán is horzsolta egy golyó, de ennek nincs semmi jelentősége, a vérveszteség viszont igen nagy! Tartok tőle, hogy nemcsak a tüdőt, de valamelyik nagy eret is érhetette a lövedék!

Terzi adjunktus azonnal mozgósította a műtős stábot. Segédorvosa leszólt a laboratóriumba, elsődleges sürgősséggel kérte a szokásos vizsgálatokat: vércsoport- és alvadási idő meghatározását, cukor-, kolinészteráz- és SGPT-értékeket. Ursula Tomasini, az ügyeletes nővér közben betolta a hordozható EKG-t.

Az adjunktus rápillantott a görbékre, és bemosakodás közben odaszólt a műtősnővérnek.

– Szóljon át, legyen szíves a belgyógyászatra, és kérjen sürgősen egy konzíliumot! Amennyire én meg tudom ítélni, ez a szív nem valami remek, nagy kockázatot vállalnánk, ha cardiális támogatás nélkül látnánk neki egy ilyen mellkasi műtétnek! Mondja meg a belgyógyász kollégának, hogy siessen, legfeljebb tíz perc múlva operálni akarok!

A belgyógyászaton viszonylag nyugalmas este volt. Az intenzív osztályon csupán négy beteg feküdt, azok is aránylag stabil állapotban. Vincenzo, az ügyeletes orvos, már éppen arra gondolt, hogy lepihen egy kicsit, amikor szobájában megszólalt a telefon.

– Halló! Itt Tomasini doktor beszél!

Az ismert rekedtes hang szólalt meg a telefonban, nem vesztegetve köszönésre az időt.

– Ismét lesz feladatod. Egy árulót az egyik emberem röviddel ezelőtt megbüntetett! Ám elvétette az idióta a lövést, s a pasast hozzátok szállították. Gondolom, rövidesen operálják! Nem szeretném, ha túlélne a műtétet!

Tomasini megborzongott. Egy másodperc alatt átsuhant az agyán, hogy egész életét végigkíséri-e majd Galuppi gyűlöletes követelődzése és parancsa?!

Ettől már soha nem fogok megszabadulni?

De gyorsan rájött, hogy e pillanatban Vito fogva tartja. Ezért higgadtan válaszolt.

– Kérem a beteg nevét.

– Angiolettinek hívják a nyomorultat – hangzott a válasz, majd kattant a készülék.

Vincenzo még magához sem tért előbbi megrázkódtatásából, amikor kivágódott az ajtó, s a sebészetről egy nővér rohant be a szobába.

– Doktor úr! Kérem, azonnal jöjjön át a sebészetre, Terzi adjunktus várja a műtőbe...

– Tudja a beteg nevét, nővér?

– Igen. Angiolettinek hívják. – Vincenzo hátán végigfutott a hideg. – Mi történt vele?

– Jobb oldali tüdőlövés a scapula alatt, egy másik golyó a bal vállát horzsolta.

– Milyen idős a beteg? Elvégeztették már a laboratóriumi vizsgálatokat?

– Jó negyvenévesnek néztem. A laboratóriumi vizsgálatok egy része készen van, a vércukor, a kolinészteráz normális, a többi érték meglesz, mire átérünk.

Tomasini fejében egymást kergették a gondolatok. Szeme végigfutott a gyógyszerszekrény polcain, és hirtelen megállt az inzulinnál.

Gyanútlannak kell maradnom! Ez lesz a megfelelő, hiszen a vércukorértéket már meghatározták és az normális! Ha beadom vénásan az inzulint, a beteg pár percen belül kómába esik és meghal! – Majd rövid töprengés után folytatta. – *A halál beállta után senkinek sem fog eszébe jutni újabb vércukorvizsgálatot végezni, hiszen azt már megcsinálták! Ez lesz a jó megoldás!* – s köpenye zsebébe csúsztotta az inzulinos fiolát.

Az előkészítőben egy nővér rásegítette a halványzöld, steril köpenyt, maszkot és sapkát nyújtott át a belgyógyásznak. Az rápillantott az EKG papírcsíkjára, fülébe tette fonendoszkópját és a beteg fölé hajolt. Kicsit aritmiás, meglehetősen szapora szív működést hallott.

– Adnék neki egy Digoxint, esetleg egy kis Diaphyllinnel, ha egyetértesz – fordult Terzi felé.

A sebész beleegyezően bólintott.

Vincenzo felszívott egy ampullát, a másik helyett azonban a zsebében lévő inzulinos fiola tartalma került a fecskendőbe. Lassú tempóban egyenletesen fecskendezte a beteg vénájába az injekciót, miközben Terzi megkezdte a mellkas feltárását. Éppen csak az izmok kipreparálásáig jutott, amikor az aneszteziológus hangja megállította.

– Adjunktus úr, nincs se szív működés, se légzés!

Tomasini és Terzi még jó darabig próbálkoztál az újraélesztéssel, kísérleteik azonban semmi eredményre nem vezettek. A beteg a műtőasztalon meghalt.

Palermóban az emberek beszédtemája a megcsonkított asszony szörnyű esete volt. Az újságok már harmadik napja címdalra közölték a rendőrség tehetetlenségét, s azt is, hogy eddig semmilyen nyomot nem találtak. Az egyik baloldali lap célzott arra, hogy egy ismeretlen telefonáló bejelentése szerint a maffia működött.

Galuppi őrzöngött már a feltételezésen is.

– Egy nőt megcsonkítani, megerőszakolni, meggyilkolni. Ez téboly! Solario Orso rendőrkapitány úgy látszik nem áll hivatása magaslatán – dühöngött a reggeli újság olvasása közben. – Bemegyek délelőtt hozzá, s megtudom, hogy halad a nyomozás – fordult Cecilia felé, aki halványkék reggeli köntösében, leengedett hosszú hajával olyan bájos volt, hogy Vito, ha ránézett, elérékenyült, s nem tudott betelni a látvánnyal. – Egy örült garázdálkodik Palermóban – folytatta –, de ne félj, kicsikém, még én is segítek a rendőrségnek! Amíg szabadon mozog a gyilkos nincs nyugtom! – nézett fiatal, kívánatos feleségére.

Délelőtt Vito valóban bement a rendőrkapitányságra, hogy Solarióval beszéljen. A rendőrkapitány, barátja kérésére azonnal magához hívatta

Berio Sacchit, akit egy hete nevezett ki a gyilkossági csoport élére. A harminc év körüli férfi vezette a nyomozást. Főnökei, beleértve Solario Orsót is, igen elégedettek voltak eddigi munkájával. Amikor öt évvel ezelőtt elvégezte a rendőrákadémiát, a nyomozócsoporthoz került, azóta bebizonyította, hogy nemcsak szorgalma kiemelkedő, hanem a tehetsége is!

Amikor belépett a szobába, Orso nem mutatta be Galuppit. Erre nem is volt szükség, mert igen kevés ember akadt a városban, aki ne ismerte volna az üzletembert, a dúsgazdag vállalkozót, a bankárt. Így a rendőrkapitány felszólítására Berio Sacchi azonnal a tárgyra tért.

– Gilda Marutti gyilkosságával és megcsonkításával kapcsolatban a csoportom és én magam több mint száz embert hallgattunk ki. Sajnos, eddig semmiféle nyomot nem találtunk. Egyelőre kénytelenek vagyunk kizárólag a rendőrorvosi boncjegyzőkönyvre hagyatkozni, s azon a szálon elindulni. Ma is három emberem járja a környéket. A piacon, amely a sikátorhoz igen közel van, mindenkit kihallgatnak. A késő esti órákban senki nem látott és hallott semmit. Az gyorsan kiderült, hogy a fiatal nő a Zöld Szamár kocsmában dolgozott, igaz, csak rövid ideje, mint mosogató. Ma szeretnék a tulajdonossal, Gerini asszonnyal beszélni. Már két napja keresem, de állítólag – tette hozzá a nyomozó – csak ma jön haza Nápolyból.

– Téved, fiatalember – szólalt meg furcsa, mély, rekedtes hangján Galuppi. – A Zöld Szamár az én tulajdonomban van, Gerini asszony csak vezeti a kocsmát, intézi az ügyeket. Amikor a férje szerencsétlenül járt és meghalt a kórházban, megállapodtam vele, hogy megveszem tőle a kocsmát, s a munkájáért havonta fix összeget fizetek. Szegénykének ez igencsak jól jött, mert a kocsmát jelentős jelzálog terhelte. Kíváncsi leszek, mit mond majd magának Gerininé – nézett szúrós szemmel a nyomozóra Vito. – Mindenesetre jó lenne, ha a rendőrség megemberelné magát, gyorsan kézre kerítené ezt az örültet! – emelte fel hangját. – A rendőrorvos mit állapított meg? Szeretném látni a jegyzőkönyvet!

Berio meglepve kapta fel a fejét. Hivatalos iratot magánszemélyeknek nem szoktak megmutatni. Most azonban a rendőrkapitány – látva Berio tanácstalanságát – közbeszólt.

– Tudom, hogy szabálytalan, de mégis kérem, adja oda Galuppi úrnak a rendőrorvos jelentését. Ő városunk első embere, aki már annyit adakozott a csendőrségnek és a rendőrségnek, joga van tehát ismerni a részleteket.

– Tessék – emelte ki a dossziéból a boncjegyzőkönyvet Sacchi.

Vito feltette az olvasáshoz használt szemüvegét, és lassan tanulmányozni kezdte.

„A fiatal nőt először megfojtották, valamilyen vékony selyemszalaggal, majd az áldozatot megerőszakolták, utána levágták a bal karját. A boncolásnál nem találtak dulakodási nyomot. A gyilkos – írta a rendőrorvos – valószínűleg meglephette az áldozatát. A halál időpontját este tíz-fél tizenegyre teszem. A tettes olyan gyorsan végzett az áldozatával, hogy annak védekezésre sem maradt ideje. A csonkítás – folytatta a jegyzőkönyv –, a halál beállta után történt, vitális jelek ugyanis egyáltalán nem voltak a karon. Ez valószínűsíti, hogy a gyilkos elmebeteg vagy legalábbis aberrált személyiség. A spermiumokból elvégzett laboratóriumi vizsgálatok alapján megállapítottuk: az elkövető AB Rh-pozitív vércsoportú volt. Halálát megelőzően a nő nem állt sem gyógyszeres, sem alkoholos befolyásoltság alatt.”

Vito elolvasta a jegyzőkönyvet, meglehetősen éles hangon fordult a rendőrkapitányhoz.

– Ha kell, mozgass meg minden csendőrt és rendőrt! Amíg ez az örült szabadon szaladgál, egyetlen nőnek sem lehet nyugta Palermóban! Én sem engedem egyedül az utcára Ceciliát! – Ezzel felállt, mindkét férfival kezét fogott, de még az ajtóból visszaszólt: – Solario, tájékoztass a nyomozásról!

Amikor a gyilkossági csoport vezetője visszatért a szobájába, keserű lett a szája íze. Tisztában volt vele, sürgősen meg kell találnia a gyilkost, de tudta, hogy nehéz feladat előtt áll. Évek óta rengeteget olvasott a bűnözők lelkivilágáról, az elmebetegekről és az aberráltakról. – Most legalább hasznosíthatom az ismereteimet – gondolta kényszeredetten, s rágyújtott egy cigarettára. Ismételen végigolvasta az összes eddigi jegyzőkönyvet, a tanúkihallgatásokat, majd elindult a Zöld Szamárba.

A műtétek közötti szünetben a sebészen is a gyilkosságról beszélgettek a nővérek és az ápolók. Ursula Tomasini már elkezdte a mütősnői iskolát, de szabadidejében rendszeresen bejárt a kórházba, egyrészt, hogy gyakorlatot szerezzen, másrészt a pénz miatt. Most is várta, hogy Terzi adjunktus mikor hívja a már előkészített epemütétes beteghez, akit rövidesen operálnak. Ursula is beöltözhetett, s nézhette a mütét menetét.

Két hónap múlva, vagy talán hamarabb – gondolta magában – már én is segédkezhetek!

A nővérszobában nagy volt a nyüzsgés, mindenki más és más oldalról közelítette meg a kegyetlen és embertelen gyilkosságot. Gilberto Menotti a szoba közepén állt, s a kávézó főnővérhez intézte kérdését.

– Én nemigen értek az orvostudományhoz – mondta szerényen –, de nem képzelhető el, hogy a pasas éppen az egyik elmeógyógyintézetből szökött meg? Vagy, mint a reggeli lapok írták, esetleg a maffia így büntetett meg valakit?!

– Ugyan, ugyan, Gilberto! – szólt rá a főnővér, Cinzia oktató hangon. – Azt már te is tudhatod, bár nem vagy palermói csak calabriai, hogy a maffia nem így tünteti el az árulóit! Nőket nemigen erőszakolnak, de főleg nem csonkítanak meg. Egyébként is ez egy szerencsétlen mosogatólány volt, nem lehetett a maffia tagja. Ráadásul leányanya!

– Én sem hiszem, hogy ebben a maffia szerepet játszana – vágott közbe Ursula.

Gilberto a lányra nézett. Arra gondolt, hogy Ursula bizony igencsak illetékes a maffia módszereinek megítélésében, hiszen a pletyka szerint évekig Vito Galuppi szeretője volt! Nem szólt azonban semmit, csak bólogatott, mint aki egyetért a többiekkel.

A beszélgetést Terzi doktor belépése szakította félbe.

– Nem látom a kiírást! Kik lesznek az asszisztenseim? – fordult zord hangon a főnővérhez.

– Bocsánat, adjunktus úr, de ma – életemben először – elfelejtettem a táblát kitenni. Tudja, ez a gyilkosság teljesen megzavart!

– Rendben. De most már dolgozzanak! Ursula, a főorvos úr azt mondta, ma maga is részt vesz a mütéten. Tanulnia kell, hogy mielőbb letegye a

vizsgáit! Jöjjön! – karolta át a nővért, és együtt indultak az előkészítő felé. A folyosón Anerio Salas belgyógyász főorvos jött velük szemben. Kölcsönös üdvözlések után Salas doktor kedvesen fordult Ursulához.

– Ugye, ön Ursula Tomasini, akinek a testvére nálam dolgozik?

– Igen – felelte kicsit zavartan Ursula, mert nem értette, miért kérdezi ezt tőle a főorvos.

– Ha van kedve – mosolygott a lányra –, Vincenzóval együtt szeretném meghívni magukat egy italra, amikor mindketten szabadnaposak. A feleségem, Victoria meglehetősen egyedül érzi magát itt Palermóban, egy kis fiatal társaság jót tenne neki. Ugye megígéri, hogy eljön?

– Boldogan – pirult el Ursula.

Anerio, amint átért saját osztályára, magához hívatta Vincenzót. A fiatal orvosnak összerándult a gyomra.

Úristen! Salas doktor nyilván megtudta, hogy Victoriával újabban sűrűn találkozunk! Tegnap este, mikor letettem a házuk közelében, mintha Grignolo adjunktust láttam volna ott. Bár lehet, hogy képzelődtem. Nem is értem, Victoria miért nem szól Aneriónak, hogy sétálunk, beszélgetünk? Nincs ebben semmi. Nem történt más. – Bár Vincenzo újabban érezte, hogy ezek a találkozások nem csupán barátságot rejtenek! Lassan talán már mélyebb érzelmek is kialakulnak közöttük. – *Rendben! Állok a főorvos úr elébe!* – morogta magában mérgesen, majd bement a főnök szobájába.

Anerio Salas barátságosan fogadta, nyomban a tárgyra tért.

– Kedves kolléga úr! Szeretném meghívni magát és a húgát a házamba egy italra. A feleségem nagyon egyedül érzi magát itt Palermóban, s nehéz kibírnia azt az egy évet, ami engem ide köt. Ha letelik a szerződés, visszautazunk Marokkóba. De addig szegényke bizony unatkozik. Félek, a végén még lelki beteg lesz! A húgának már szóltam, ő elfogadta a meghívást. Remélem, ön sem utasítja vissza?

Vincenzo nagyot nyelt, de egyben felszabadult.

Ezek szerint nem tud semmit Anerio! Jobb is így, nem akarok Victoriának családi zűrt okozni. Szegénykém! – mosolyodott el magában, s arra gondolt, az utóbbi napokban, ahogy sűrűsödtek találkozásaik, az asszony egyre jobb kedvű lett. No meg ott van neki a kiskutya is, mennyire szereti!

– Nem válaszol? – hangzott a kérdés. Vincenzo elmerült gondolataiban. Elfelejtette az igent kimondani.

– Bocsánat, főorvos úr! Természetesen köszönöm a meghívást, és a húgoddal együtt elmegyünk. Milyen időpont alkalmas?

– Ma este, ha ez mindkettőjüknek megfelel.

– Megbeszélem Ursulával, s néhány percen belül visszajelek.

Vincenzo ezután egyeztetette Ursulával az esti programot, s megállapodtak, hogy nyolc körül elmennek Salasékhoz.

A két testvér megérkezett a kastélynak is beillő házhoz. A házaspár már a kertben fogadta őket, Sandy elmaradhatatlanul loholt asszonya szoknyája mellett. Az ezüstuszkár élénk csaholással ugrált Vincenzóra, üdvözölte a régi barátot. Salas doktornak feltűnt a kutya önfeledt játéka, amely egyedül és kizárólag Tomasini doktornak szólt, Ursulához oda sem ment.

– Mintha ez a jószág ismerné magát, kolléga úr?? – tette fel a viccnek szánt kérdést a házigazda. Victoria és Vincenzo ettől meglehetősen zavarba jöttek, mert a kiskutyát még levakarni sem lehetett a férfiről!

– Tessék, fáradjanak beljebb! Menj már, Sandy! – vált élessé Anerio hangja. – Tudja – fordult Ursula felé –, a feleségem az utcán találta ezt az állatot és hazahozta. Azóta nem hajlandó egy lépést sem tenni nélküle. No de nem baj, mindenkinek van valami kedvenc szórakozása – próbált kedveskedni a főorvos, már csak a vendégek miatt is. Egyébként utálta a kutyát és bele-belerúgott Sandybe, ha nem látta Victoria.

A társalgás először igencsak akadozott, de Ursula és Victoria néhány perc múlva megtalálták a közös hangot. A két férfi elvonult, s a belgyógyászati osztály átszervezéséről tárgyaltak. Victoria rokonszenvet érzett Ursula iránt, nemcsak azért mert Vincenzo húga volt, hanem mert megfogta őt a lány őszintesége, kedvessége és okossága.

Megállapodtak, hogy a hét végén elmennek kirándulni, de Salas doktor már előre kimentette magát azzal, hogy nem szeret úszni, kirándulni pedig egyébként sincs ideje.

Mario üzlete sokkal jobban beindult, mint ahogy a fiatalember várta. A római divatújdonságok megtették hatásukat. Palermo jómódú lányai és asszonyai egymásnak adták a kilincset. A fiatalember már tervezte, hogy

egy eladót is felvesz, mert nem bírja egyedül a munkát. – Az árukészletem is fogytán van, el kell mennem Rómába újabb holmikat beszerezni! Persze, ehhez még több pénz kellene!

Az eladott árukból még nem folyt be annyi, hogy a raktárkészletét teljesen feltöltse, no meg Mario időnként jócskán belenyúlt a kasszába is, rengeteget költött italra és szórakozásra. A város arany ifjai közé sorolta magát, s nem egyszer hajnalig szórakozott különféle bárókban és a kaszinóban.

Honnan szerezzek pénzt? – töprengett magában. – *Vitótól nem kérhetek még kölcsön sem az esküvői botrány után. Igaz, azóta nem láttam, de nem hiszem, hogy elfelejtette volna a sértést. Milyen ostoba voltam!* – sóhajtott. – *Talán mégis el kellene hozzá mennem bocsánatot kérni* – morfondírozott magában. Ám ebben a pillanatban nyílt az ajtó, és Cecilia lépett az üzletbe.

Ezt az ég küldte nekem! – villant át Mario agyán. – *Most megfőzöm a csajt!*

Cecilia kedvesen köszönt, majd a tarka szoknyákhoz, blúzokhoz lépett, és nézegetni kezdte a kínálatot.

– Segíthetek? – kérdezte Mario, aki látta, hogy a nő szíve szerint mindent megvásárolna, de nem tud dönteni. – Emlékszik rám? Az esküvőjén én is részt vettem – próbálkozott a beszélgetéssel a férfi.

– Igen, hogyne. A férjem azt mondta, hogy maga egy régi barátjának a fia, szinte családtagnak számít – tette hozzá pirulva a fiatalasszony.

– Bocsánatot kérek, hogy az esküvőjén olyan cirkuszt csináltam, de tudja, az ital, a forróság az agyamra ment – szabadkozott a világ legtermészetesebb hangján Mario. – Ha megengedi, kedves Cecilia, mert ugye szólíthatom így, mutatnék magának még divatosabb holmikat. Nézzen csak ide! – vett elő a szekrényből egy sárga vászonszoknyát, hozzá egy sötétkék blézert és egy sárga kalapot. Az együttes valóban divatos volt. Cecilia maga elé tette, s megállapította, hogy ez még jobban kiemeli vékonyka alakját, vonásait.

– Cipőt és táskát is tudok adni hozzá – folytatta Mario a beszélgetés fonalát.

Valahogy úgy érezte, most kell Cecilia bizalmába férkőznie, s elérnie, hogy meghívja magukhoz.

– Felpróbálhatom?

– Persze, tessék! A próbafülke hátul van.

Amíg Cecilia próbált, még hárman jöttek a butikba, s egyetlen nő sem ment el üres kézzel. Cipőt, táskát és bizsut vásároltak, mert Mario üzletében a divatos öltözködéshez szükséges minden kiegészítő is kapható volt.

Mikor Cecilia kilépett a próbafülkéből, mosolyogva fordult a férfihoz.

– Ezt mind megveszem. Remélem, Vitónak is tetszeni fog.

– Amit maga visel, az mind gyönyörű! Ilyen szépség úgysem szaladgál sűrűn Palermóban! – bókkolt Mario, aki már-már kétségbeesett, hogy Cecilia a fizetés után elmegy. – Volna kedve egy kávét meginni velem? – tette fel tőle szokatlanul csendesen a kérdést, mert félt a visszautasítástól.

– Hát... Vito nem tudja, hogy eljöttem otthonról. Mióta az a rettenetes gyilkosság történt, a férjem nagyon félt!

– Ne is folytassa, Cecilia! Tudom, borzasztó minden palermói nő számára! S amíg nem találja meg a rendőrség a tettest, jobb, ha nem mászkál maga sem egyedül az utcán. Ugye, Vito is erre kéri?

– Igen. Igen. De már annyira vágyódtam sétálni és kirakatokat nézegetni. Így kerültem ide is. Egyébként nem hiszem, hogy az uram ezért megharagudna – pirult el Cecilia.

– Tudja mit, úgy is közeleg az ebédidőm, bezárom a butikot. Hazakísérem, s akkor nem eshet bántódása. Rendben?

– Nagyon kedves! Esetleg egy taxival is hazamehetnék!

– Rendben van. Akkor a közeli taxiállomásig megyünk. Jó?

Becsomagolta a vásárolt cikkeket, sőt tett még hozzá egy sárga fagyöngyből készült láncot is.

– Ezt emlékebe adom a ruhához, Cecilia.

Gyorsan becsukta az üzlet ajtaját, lehúzta a redőnyt. A holmikat a kezébe kapta, és elindult a fiatalasszony mellett. Csupán száz métert tehettek meg, mikor golyó süvített el Cecilia karja mellett, majd egy másik a vállát találta volna, ha Mario ösztönösen nem húzza le, s mintegy pajzsként nem tartja elé a csomagot. A férfi nem gondolkozott, automatikusan cselekedett, Ceciliát berántotta a kapu alá. Átkarolta a zokogó, reszkető nőt. Néhány pillanattal később az utcán már síri csend volt.

- Maradjon itt, Cecilia, hozok egy taxit! Valaki meg akarta ölni!
- Te jó ég! Nem ártottam én soha senkinek! – zokogott az asszony.

Mario kilépett a kapun. Szerencséjére gyorsan talált egy kocsit, beültette Ceciliát, s a házukhoz hajtatott. A taxijuk éppen megállt a kapu előtt, amikor Vito megérkezett. Azonnal észrevette, hogy feleségét Mario segíti ki a hátsó ülésről. Cecilia még mindig félájult volt az ijedtségtől. Zokogása ugyan csökkent valamelyest, de arca maszatos volt, keze-lába reszketett.

Galuppi odarohant, Marióra üvöltött.

- Mi a fene történik itt? Megőrültél? Mit tettél a feleséggel?
- Én semmit, de ő majd mindent elmesél! Kifizetem a taxit, s odabent beszéljünk – válaszolt Mario.

Igyekezett nyugodt maradni. Tudta, hogy a sors adta kezébe ezt a lehetőséget, mert ha most sem tud kibékülni Vítóval, akkor soha az életben!

Beérve az előtérbe, Vito már nem bírta tovább.

- Cecilia, mesélj már, mit történt?

A fiatalasszony lerogyott az útjába eső első székre, és részletesen beszámolt, még arról is, hogy mit vásárolt Mario butikjában. Különösen érdekesen színezte ki a történetet, hogyan mentette meg a férfit az életét.

Galuppi arca egyre kékebbé vált. Az elbeszélés nyomán látta, hogy Mario ártatlan. Valaki követhette Ceciliát, és megpróbálta lelőni. A bársecszékényhez lépett, magának és Mariónak egy-egy pohár konyakot, Ceciliának egy pohár vörösbort töltött.

– Igyál drágám, te is! Próbálj megnyugodni! Ne félj, ezt nem hagyom annyiban! Elfogjuk a gazembert! Köszönöm, Mario! – ölelte át a fiát. – Még egyszer köszönöm.

– Holnap eljönnék meglátogatni Ceciliát, ha megengeded – mondta búcsúzóul Mario, aki pénzügyeit most nem akarta felvetni.

- Gyere csak, várunk!

Ceciliát a szobalánya lefektette, Vito pedig azonnal tárcsázta Orso rendőrkapitány telefonszámát. Röviden beszámolt a felesége elleni merényletről. Végül megkérdezte: – Mi a véleményed, Solario? Meg kell találnod a tettest!

– Nézd, Vito, én mindent megteszek, de mostanában kicsit eleresztetted a gyepelőt. Az ellenfél, tudod te is, kiról van szó, erősödik. Amint hallottam, az ő szervezete bosszút akar állni rajtad, mert néhány héttel ezelőtt lecsaptál a Tunéziából érkező drogra! Ez pedig nem kis pénzt jelent! A pletyka szerint milliárdokat. De nem akarok találgatni, lehet, hogy másról van szó. Mindenesetre be kell jönnöd, és írásban feljelentést kell tenned ismeretlen merénylő ellen.

– Utálok a rendőrségre járni! Tedd meg helyettem!

– Sajnos, Vito, ez nem megy. A szabályok rád is érvényesek, formailag mindenesetre. Egyébként is okosabb, ha hivatalosan megbízod a rendőrséget a nyomozással. Persze emellett magándetektívet is fogadhatsz! Legalább kétszáz embered van, nem szólva a besúgóidról! Próbáld te is valamit lépni!

– Rendben. Hivatalosan bejelentést teszek nálad, de én is cselekszem! A magam módján, természetesen. De Solario, figyelmeztetek, megszűnik a pénzforrásod, ha az utamba állsz, és elárulsz az ellenségemnek! Ezt megbánnád! Nagyon is megbánnád!

– Félreértettél, Vito! Soha nem hagynálak cserben! Nem azért mondtam. Egyébként azt beszélnek a városban, hogy az új építkezéseden kispóroltátok az anyagot. Azt is híresztelik egyesek, hogy már a kisembereket sem hagyjátok békén, még a halászoknak is fizetniük kell a piacra vitt halakért.

– Az emberek irigyek, Solario, ezt te is tudod! Lehet, hogy néhányan a mieink közül kicsit túlfeszítették a húrt. Előveszem őket! Te pedig cselekedj, találd meg Cecilia merénylőjét!

Anerio Salas kikísérte a kirándulni induló társaságot: feleségét, Vincenzót, Ursulát és az elmaradhatatlan Sandyt, majd visszament a dolgozószobájába. Elővette feljegyzéseit, belemerült a számításokba.

Az utolsó kábítószer szállítmány a múlt héten érkezett Marokkóból, ez Vito Galuppinak 50 milliárd líra tiszta hasznot hozott, nekem ennek az egy százalékát. Nem valami sok! Az a szemét Vito! Nagyobb haszon is megilletne engem, én szervezem a marokkói begyűjtést, szállítást, tehát sokkal több járna! Hiába, a kezében tart! E pillanatban még nem tudok

semmit sem tenni. Galuppi állandóan arra hivatkozik, hogy övé a felelősség itt Palermóban, no meg Marokkóban is vannak emberei, akikre szintén vigyáznia kell! Már amennyire ő vigyáz valakire! Kivéve az új kis hitvesét! Ha nem kapnék többet a kábítószerüzletből, soha nem fizetem vissza a családi adósságot! – lépett a bárszekrényhez. Jócskán töltött magának a whiskyből és jégkockákat szórt bele. Lassan iszogatni kezdte.

Victoria pénzéhez most még nem nyúlhatok – folytatta tovább a töprengést –, de később, amikor már ő is szabadon rendelkezik az óriási vagyon felett, minden az enyém lehet! Persze, ehhez végrendeletre lesz szükség, no meg egy gyógyíthatatlan betegségre, amibe szegény kis hitvesem belehal. De erre még ráérek! Ha most meghalna, mielőtt elérné a huszadik évét, a teljes vagyon a család egy távoli rokonára és különféle intézményekre szállna. Az anyja így rendelkezett. Most tehát nem léphetek! Később valami okos megoldást kell találnom! Milyen jó, hogy ez a Tomasini doktor ennyire törődik velem! – nevetett magában. – Két bolond! Azt hiszik, nem tudok minden lépésükről! Jól néznék ki! Hogy lehet, hogy ez a jóvágású fiatal orvos beleszeretett ebbe a csúnya kis békába? Talán már ő is felmérte az óriási vagyont, amely Victoria kezében van? De nem kaparinthatja meg, abból nem eszik! Még egy kicsit hagyom őket, aztán ha az ügy komolyabbra fordul, cselekedni fogok! Most még az egész olyan ártatlan: sétálnak, kávéznak, kirándulnak, beszélgetnek. De vajon meddig? Vigyáznom kell! Ebben Vito is segít, tudja, hogy Victoria vagyona nélkül soha nem tudom visszafizetni az adósságot! Valójában nem is az én ügyemről van szó, hanem az apáméről – merengett el, s még egy pohár italt töltött magának. Kezében a whiskyvel sétálgatni kezdett, s gondolataiban megelevenedett az átkos múlt.

Felvillant előtte a rabati régi arab negyed, a Medina, szegényesen berendezett ócska vályogházuk, a szomszédok, a kézművesek, s a munkások esti veszekedései. Hirtelen apja erős, markáns arca tűnt fel képzeletében, s azok az esték, amikor még Palermóban Vito Galuppival tárgyaltak a kábítószer-kereskedelemről! Együtt kezdték a munkát. Ma már tudja Anerio, hogy a kábítószer-láncolatot közösen szervezték, s lassan kiszorították a többi érdekeltet. Először Szardíniából jött rendszeresen az áru, természetesen kis mennyiségben. Majd a két jó barát felfelé törekedett, egyre nagyobb mennyiségben szerezték be a drogokat és

adták el, most már saját embereiken keresztül Palermóban. Közben gyűlt a pénz, mind több és több elosztó vett részt a nagyszabású vállalkozásban.

Ám ekkor kitört a balhé! – rázkódott meg Anerio, ha visszagondolt rá.

Egyik este apjának kellett a kikötőben várnia az első Dél-Amerikából érkező szállítmányt. Megállapodásuk szerint ötven ember között tervezték elosztani a drogot, akik továbbadták volna a láncolatban. Vito teljesen megbízott a barátjában, aki ezt az akciót egyedül akarta lebonyolítani. Sajnos már akkor kiépített maga köré egy bűnözőkből alakult csoportot, erről Vito nem tudott, s rajtuk keresztül akarta eladni az árut. Ráfizetett, mert az egyik embere a nagyobb dohány reményében elárulta, így Vito vérfürdőt rendezett, s mindenki meghalt az apja kivételével.

Őt is, csak anyám könyörgésére mentette meg. Ma sem tudom, hogy sikerült neki ezt Vitónál elérnie – ráncolta össze szemöldökét a férfi. – Végül megállapodtak, hogy a szüleim velem együtt átköltöznek Marokkóba. Apám ellenőrizte a kábítószer-küldeményeket, amelyeket az ottani maffiózók Palermóba juttattak el. Ebből neki igen kis pénz jutott, mert Vito soha többet nem bízott meg benne. Mindenesetre, mielőtt a szüleim elutaztak Rabatba, Galuppi aláíratott egy elismervényt, amelyben apám tanúsította, hogy 100 milliárd lírával tartozik neki. Ez a papír – ezt apám is tudta – nem sokat ért, de azzal tisztában volt, hogy a maffia nem kegyelmez többet az életének, ha még egyszer hibázik. Így aztán élete végéig fizetett – sóhajtott Anerio –, s mielőtt meghalt, 50 milliárd líra adósságot hagyott rám. Mert igen csak cseles ez a Vito! – gyújtott rá Salas ismét egy cigarettára. – A kötelezvényben az is szerepelt, ha az öreg nem tudná teljesíteni kötelezettségét, úgy fiára, vagyis rám száll az adósság törlesztése! Sajnos, én sem tudtam miből fizetni, sőt, amikor feleségül vettem Georjinát, Galuppitól kellett kölcsönkérnem! Nem mehettem úgy a házasságba, hogy egy fityingem sincs! Aztán később sem tudtam törleszteni. Nem baj! Ha Victoria meghal, az örökségből mindent rendezhetek, abból bőven jut erre is. Csak egyszer megszabaduljak Vitótól! Pedig mindent megtettem, amit követelt! Feleségül vettem ezt a csúf kis nőt, akiből a világon semmi örömöm sincs! Majd visszajöttem Palermóba és segíték a kábítószerüzletben. Mit akarhat még Galuppi tőlem? Most kicsit ugyan szelídebb, jót tett neki a házasság és a nagy szerelem. De kit tudja, meddig tart? A maffia keze messzire elér! Vitónak mindenhol vannak

érdekeltiségei és magas rangú beépített emberei! Tudom jól! A rendőr és a csendőr halála is az ő lelkén szárad! Bár erről mindenki hallgat. Hallgatni Sziciliában több mint arany, gyémánt! Talán az a szerencsétlen, megcsonkított nő is az ő áldozata?! Vagy ki tudja, lehet, hogy valaki rajta is bosszút akar állni? De miért így? Mi köze lehet egy mosogatólányhoz? Házassága előtt Ursula Tomasini volt a szeretője, ezt mindenki tudja. Nem hiszem, hogy Gilda Marutti gyilkosságában benne lenne a keze – zárta le magában a témát. Rápillantott az órájára, s indult don Vítóhoz az elszámolással.

Berio Sacchi rendezgette a tanúvallomásokot, kihallgatási jegyzőkönyveket, saját és munkatársai feljegyzéseit. Már hét óra is elmúlt, ő még az asztalánál ült, s próbált valami új variációt kitalálni. Az újságok, a rádió, a televízió és nem utolsósorban a rendőrkapitány óránként sürgették az eredményért. De nem tudott egyetlen gyanúsítottat sem felmutatni! Mindenki hallgat.

Pedig meggyőződése, hogy nem a maffia műve a gyilkosság. De akkor kié? Attól félek, hogy ez az örült ismét lecsap, s akkor végem van! Vito Galuppi is állandóan azzal ostromol és fenyeget, ha nem találom meg a gyilkost, megnézhetem magam. Sehol semmi nyom, egyszerűen tehetetlen vagyok. No és az újabb ügy! Cecilia Galuppit fényes nappal a főtéren majdnem lelőtték! Még ez hiányzott nekem!

Furcsa egy figura ez a Mario Tomasini! Őt is kihallgattam, miután Cecilia Galuppit gyakorlatilag ő mentette meg a golyótól. De olyan zavarosan válaszolt! Bementem a butikjába, valóban elsőrendűen néz ki. Csillog-villog minden! Honnan van a fiúnak erre pénze? Az emberek azt beszélnek, hogy don Vito vette neki az üzletet. Persze, egy nyomozó ne hallgasson a pletykákra.

Ebben a pillanatban megszólalt a telefon.

– Tessék, itt Sacchi beszél.

– Jó estét, felügyelő úr! Elnézést a zavarásért, de arra gondoltam, hogy fontos lehet a mondanivalóm, s bíztam benne, hogy önt még ott találom a rendőrségen.

– Kivel beszélek?

– Bocsásson meg, elfelejtettem a nagy izgalomban bemutatkozni. Doktor Genovese vagyok a Szent Antal Kórház idegosztályáról. Emlékszik, tegnap délután nálunk is járt, s érdeklődött, hogy azon az estén, amikor Gilda Maruttit megölték, nem szökött-e meg egy beteg tőlünk? Tegnap én nemet mondtam, de néhány perccel ezelőtt rájöttem, hogy tévedtem!

Sacchi az orvos szavába vágott.

– Bocsánat, doktor úr, azonnal indulok! A kórházban van, ugye?

– Hogyne, a 2-es Pszichiátriai osztályon az ügyeletes szobában megtalál. Szóljon fel a portáról, lemegyek önért.

A főfelügyelő önkéntelenül is megborzongott, amint kísérijével, Genovese doktorral belépett a Pszichiátriai osztályra, így este, valahogy félelmetesebbnek tündek a kihalt folyosók és a bezárt kórtermek kilincs nélküli ajtajai.

Az orvos látta a főfelügyelő mozdulatát, s barátságosan szólt.

– Ez nem az elmeosztály. Ne féljen! Itt a könnyebb betegek fekszenek.

– Kérem, meséljen el mindent, s ha lehet, szeretnék beszélni magával a beteggel is! Mert, gondolom, erről van szó – halkította le a hangját Sacchi.

– Jöjjön a szobámba, néhány szóval beszámolok a történekről.

– Szóval, Rietti Castellani négy héttel ezelőtt tudatzavarral került be hozzánk. Az első vizsgálatok alapján kiszúrtük, hogy a világból beérkező ingerekről csak részben vesz tudomást, a külső hatásokra szokványos reakciói korlátozottak. A beérkező ingerek felismerése maga is részleges, így az objektív valóság tükrözödése a tudatban – az átlaghoz és a praemorbid személyiséghez viszonyítva – tartalmilag elégtelen... Bocsánat – mondta az orvos –, hogy ilyen szakmai részletekkel terhelem, de ez is a kórképhez tartozik. A negyvenkét éves férfinak – ezt ma már teljes biztonsággal állíthatjuk – nagyfokú tudatbeszűkülése van. Nem akarok kitérni beszédfunkciós zavaraira, egyéb kóros megnyilvánulásaira és hangulati élete labilitására. Tegnap mindenesetre megkezdtük egy új gyógyszer adagolását nála. A tudatzavart vírusos meningitisz okozta. Abban reménykedtünk, hogy a gyógyszeres kezelés, az állandó orvosi felügyelet segíthet rajta. Szeretném hangsúlyozni, hogy ez a megállapításunk eddig érvényes volt! Azonban a következő történet: Rietti Castellani nemrégiben bejött hozzám, s bevallotta, hogy azon az estén,

amikor Gilda Maruttit meggyilkolták, kiszökött innen, és ő a tettes! Először nem akartam hinni neki, de részletesen elmesélte, hogy – bár szigorúan zárva tartjuk az ajtókat – sikerült a szobájából, sőt a kórházból is kijutnia. Eltévedt a városban – mint mondta, iszonyatos fejfőrcsőt kapott, s azt a nőt megfojtotta, megerőszakolta, majd megcsönkította...

A főfelügyelő csak hallgatott. Hatodik érzéke azt súgta neki, hogy túl egyszerűnek tűnik így a bűntény! Csendesen megszólalt.

– Hogyan tudott kiszökni a zárt ajtók mögül?

– Az eredeti foglalkozása lakatos! Gondolom – folytatta az orvos –, egy zár kinyitása nem jelent számára gondot. Ha valóban ezt tette, áthelyezzük a zárt osztályra, miután így már nemcsak tudatzavarról vagy tudatbeszűkülésről van szó! Úgy látszik, súlyosbodott az állapota...

– Kihallgatható?

– Most igen. Leszedáltuk ugyan, de azt hiszem, összefüggően el tudja mesélni a történetet!

– Kérem, doktor úr, hívják ide Castellanit!

A belépő férfi testtartásán látszott, hogy a mozgató idegeknél is felléphetett károsodás. A főfelügyelő számos ideggyógyászati könyvet elolvasott. Nem akart ugyan – még önmaga előtt sem – orvos képében tetszelegni, néhány tünetet mégis azonnal felismert. Leültették a beteget, Sacchi feltette első kérdését.

– Hogyan került az utcára?

Castellani részletesen leírta egy-egy zár kinyitását, majd a hátsó kapun történő távozását. Arról is beszámolt, hogy eltévedt a városban, a sikátorban találta magát. Ott már annyira hatalmába kerítette a fejfőrcs, hogy kénytelen volt ölni!

– Hova tette a megcsönkített nő karját?

– Nem tudom... nem tudom...

– Mivel fojtotta meg az áldozatát?

– Selyemmel...

– Honnan szerezte?

– Nem tudom... Nem tudom...

Ettől kezdve nem tudtak belőle egyetlen szót sem kiszedni. Erős rángóőrcs húzóódott végig a testén, s az epilepszia tünetei jelentkeztek.

– Köszönöm a segítséget, doktor úr – búcsúzott el a főfelügyelő. – Azonnal értesítem a rendőrkapitányt, s elmeszakértői véleményeket fogunk beszerezni. De, azt hiszem, addig is tájékoztathatjuk a sajtót, a rádiót és a televíziót, hogy megvan a gyilkos! Az indítékról ráérünk beszélni.

Solario Orso – amikor Sacchi telefonon beszámolt neki –, azonnal mozgósította az újságírókat, a televízió riportereit, hogy a hír mielőbb nyilvánosságra kerüljön. Az éjszakai adásban a sajtóorgánumok már közölték a beteg férfi beismerő vallomását.

Amikor Sacchi a sok izgalom után lefeküdt, mély álomba zuhant. Mintha mázsás kövek estek volna le róla, végre felszabadult. Alig néhány percet alhatott, amikor megszólalt a telefon. Félálomban vette föl a kagylót: – Itt Sacchi beszél.

– Elnézést az éjszakai zavarásért, itt doktor Genovese. A rendőrségen tudtam meg az otthoni számát. Azt hiszem, nagy baj van!

– Úristen! Micsoda? Megint megszökött Castellani?

– Nem, nem, dehogy! Áttettük egy másik szobába, amely biztonságosabb. Az egyik ápoló akkor találta meg a holmija között azt az újságot, amely részletesen beszámolt Gilda Marutti holttestének felfedezéséről. Nem tudjuk, hogy került hozzá a lap, de mindenesetre olvashatta.

Néma csönd. Sacchi úgy érezte, nem kap levegőt, menten megfullad az idegességtől! Megpróbált uralkodni magán, s lassan, tagoltan kérdezte:

– Doktor úr szerint ez azt jelentheti – feltételes módban –, hogy Castellani olvasta az újságot, s betegségéből kifolyólag magára vállalta az egészet?!

– Sajnos, igen.

– Te jó ég! A rádió, a televízió és az újságok már tájékoztatták a lakosságot, hogy a rendőrség megtalálta a tettest! Még szerencse, hogy a részleteket nem ismertették, csak néhány szavas közlemény az egész. Mit fog szólni mindehhez Solario Orso? Ő szerepel a televízióban, már adásban van. Nem tudok mit tenni. Köszönöm, doktor úr, kérem, értesítsen a fejleményekről! Reggel mindenesetre bemegyek magához! Jó éjszakát! – tette le a kagylót.

Álom már nem jött a szemére. Tudta, hogy óriási baklövést követett el, amikor hitt a tudatzavarban szenvedő betegnek!

Nem kellett volna értesítenem a rendőrkapitányt, csak reggel! Addig újból és újból végiggondolhattam volna minden variációt. Persze elképzelhető, hogy mégis Castellani a gyilkos! Nem lehetünk bizonyosak semmiben. És ha lesz egy újabb áldozat?! Nem! Erre gondolni sem akarok!

– De van még egy kapaszkodóm – sóhajtott fel a főfelügyelő. – Meg kell tudnom ennek a szerencsétlen embernek a vércsoportját! Ez döntő bizonyíték lehet! A rendőrorvos a boncolási jegyzőkönyvben megírta a spermiumból nyert adatokat. Ha jól emlékszem, a tettes AB Rh-pozitív.

Megszűnt a kibírhatatlan forróság Szicíliában, beköszöntött az ősz. A palermói utcák csendesebbek lettek, a külföldi turisták száma megfogyatkozott. Helyreállt az élet megszokott ritmusa, a gyerekek iskolába jártak, a gazdagok visszatértek nyaralásukból.

Victoria egy napja jött haza Marokkóból, ahol férjével két hetet töltött. Anerio a szabadsága alatt nagyon kedves volt feleségéhez. Victoria nemigen értette, de jólesett neki. Vincenzo és Sandy hiányoztak az asszonynak, s Rabatban rájött, hogy nyaralásuk végén már számolja a napokat, mikor láthatja ismét az orvost és a kutyáját. Ez utóbbira Vincenzo vigyázott Victoria távolléte alatt. Az asszony a kis állatot nem akarta az alkalmazottakra bízni, mert tudta, hogy a szicíliaiak nagy többsége nem szereti a kutyát. Egész életük a napi megélhetés küzdelmeiben telik, kedvtelésből nem tartanak állatot. Tomasini doktor az egész nyarat Palermóban töltötte, így nem esett nehezére magához venni két hétre Sandyt. Amint Victoria visszagondolt a rabati napokra, ismét felvillant előtte Niceta ügyvéd meglehetősen szigorú, ám igen szakszerű fejtegetése az örökségről. Anerio javaslatára felkeresték őt, nincs-e valamiféle mód arra, hogy az asszony húszéves kora előtt is hozzányúljon a tőkéhez. A végeredmény meglehetősen lehangolta Aneriót. A válasz, egyértelmű volt: nincs lehetőség.

Nem értem – töprengett magában Victoria –, miért van szükségünk még több pénzre? Anerio jól keres a kórházban, a házat kifizettük. Mire kell még? – Rossz érzés kerítette hatalmába. – Lehet, hogy a férjemnek külön

útjai vannak? Beleszeretett egy nőbe? Bár az utóbbi időben egyre gyakrabban hangoztatja, hogy előnyömre megváltoztam. Igaz, ebben segített Vincenzo. Újabban együtt választjuk ki a ruháimat, sőt új frizurát csináltattam, és új szemüveget is vásároltunk. Valóban kicsit megváltoztam – állt fel, és nézett a tükörbe. A haját hátul megnövesztette, elöl pedig egészen rövidre vágatta, ahogy a férfi tanácsolta. A szemüvegkeret jól illett az arcához. A ruháinak színei élénkebbek lettek, több kék, sárga, piros és fekete holmit viselt. Reggelenként úszott és rendszeresen tornászott.

Ránézett az órájára, és tudta, hogy öltözködni kell. Anerio hétre jön haza, mert vacsorára hivatalosak Vito Galuppiékhoz. Az asszony nem szívesen ment el hozzájuk, nem volt szimpatikus neki a kis Cecilia. Már negyedszer vacsoráztak együtt. Victoria mindig erőltetettnek érezte a beszélgetést. Erős ellenszenvvel viseltetett a város leggazdagabb embere, Galuppi iránt is. Ezt az idő sem oldotta meg, sőt, minél többet találkoztak, annál több erőszakosságot, durvaságot fedezett fel a férfiban. Pedig tény: a feleségéhez olyan kedves, hogy az már szinte émelyítő!

Látszik, hogy szereti azt a kis buta libát! Mert Ceciliát csak a divat érdekli, no meg a filmszínészek élete. A szobájában annyi magazin van, mintha egy újságárusnál lenne az ember! De hát ez az ő dolga! Nem kell szeretnem! Hála Istennek, itt vannak a barátaim, Vincenzo és Ursula! Mindketten olyan mások, mint a többiek! Lehet, hogy a gazdagság itt Szicíliában megárt az embereknek? Mikor Marokkóban éltem, anyám igazán gazdag volt, de soha ilyen nagyképű viselkedést nem láttam tőle. Kíváncsi vagyok, mit mesélnek majd Brazíliáról, mert ott töltötték szabadságukat. Állítólag Vítónak valami üzleti ügye volt Dél-Amerikában.

Felállt, a szekrényhez lépett, és kiválasztotta hosszú, égőpiros selyemruháját, a hozzá tartozó piros cipőt és táskát, majd bement a fürdőszobába.

Amikor a Salas házaspár karonfogva kiszállt a kocsiból, a kapu felé indultak. Ám ekkor a fiatalasszony nagyot sikoltott, szemét rámeresztette az utcán fekvő mozdulatlan alakra.

– Anerio, nézz oda! – szorította meg férje karját, aki azonnal az elterülő testhez lépett és visszafordította a hátára. Ekkor látták meg mindketten, hogy a fekvő alak szájában egy kő van, a szívéből pedig egy tör áll ki.

Victoria a látványtól annyira megrémült, hogy egy pillanat alatt elsötétült előtte a világ, s már csak Vítóék szobájában, a heverőn tért magához.

– Jobban vagy, drágám? – hajolt fölé Anerio. – Nem csodálom, hogy elájultál!

– Mi volt az a kő a szájában? – zokogott fel Victoria, aki az átélt izgalomtól még az eszméltre térés után sem tudott megnyugodni.

Kérdésére azonban nem kapott választ, mert megérkezett a gyilkossági csoport vezetője két beosztottjával, a helyszínelőkkel. Galuppi átkísérte a másik szobába Berio Sacchit. Salas doktort is magukkal vitték.

A két fiatalasszony egyedül maradt. Cecilián látszott, hogy teljesen kiborította a meggyilkolt férfi látványa, mert Victoria sikolyára férjével együtt a kapuhoz rohantak. Galuppi hiába próbálta akkor már visszatartani feleségét, Cecilia önkéntelenül is megnézte a halottat.

– Kérsz egy pohár vörösbort? – kérdezte vendégétől. – Én bizony innék, alig tudok magamhoz térni – vált surrogóvá Cecilia hangja.

A két fiatal nő lassan iszogatta a vörösbort, majd Victoria közelebb ült Ceciliához.

– Te szicíliai vagy, Palermóban születtél. Mit jelent az a kő? Már a többiektől is kérdeztem, de mindenki hallgat.

– Nézd, az igaz, hogy szicíliai vagyok, de nyolcéves koromtól zárdában nevelkedtem, én is most ismerkedem a világgal. Hallottam, hogy annak a halottnak a szájába tesznek követ, aki nem tudott hallgatni, elárulta a maffiát, vagyis megszegte az omertát. Persze, Victoria, lehet, hogy ez az egész csak mese, tudod, a lányok a zárdában mindenfélét beszélnek. Én még soha nem találkoztam maffiózóval, csak hallottam róluk. Vítót is faggattam erről, de ő sem mondott semmit.

Nem folytathatták a témát, mert a férfiak a főfelügyelővel együtt visszatértek. Berio Sacchi néhány mondat után távozott.

A vacsora meglehetősen feszélyezetten folyt. A férfiak gondolataikba merültek, a két nő pedig nem tudott miről beszélni. Kíváncsi kérdéseiket nem akarták feltenni, időnként egymásra néztek, de gondolataikat magukban tartották.

A kávé után Salas doktor felállt.

– Elnézést, azt hiszem, most mindnyájunknak jól esne a nyugalom, ezért mi is hazamegyünk.

A kapuban Vito Anerio után szólt.

– Ha tudsz, reggel korán hívjál föl! Azt hiszem, ebben az ügyben együtt kell majd lépnünk.

Másnap reggel már egész Palermo tudta, hogy megöltek egy embert Galuppi kapuja előtt. A lakosság suttogott, de amikor Berio Sacchi és emberei megkezdtek a nyomozást, mindenki hallgatott. Annyit sikerült csupán kiderítenie a főfelügyelőnek, hogy a férfi cipész volt. Palermo külső városrészében lakott, ott volt a bódéja is, ahol dolgozott. Felesége egy évvel ezelőtt meghalt, így az áldozat egyedül maradt. A szomszédok jóra való embernek tartották, pontos és megbízható iparosnak. Szolidan élt, keresetének megfelelően.

Ennél többet nem tudtak meg az áldozatról, pedig legalább ötven embert kihallgattak. Sacchi, mikor visszatért a kapitányságra, úgy érezte, hogy szétveti az idegesség a tehetetlenségtől. Az egyetlen halvány nyom egy tízéves kislány elszólása volt, aki Sacchinak, mikor megkérdezte, ismerte-e a cipészt, csak annyit mondott: – Hogyne, segítettem neki esténként kitakarítani a boltot, kivéve azokon a napokon, amikor bácsik jöttek hozzá, és ő másnap nem nyitott ki.

A további kérdésekre a kislány már nem tudott válaszolni.

Ez aztán nem sok – állapította meg Berio, ismét egy gyilkosság, ahol nem találnak tettest! A főfelügyelő tisztában volt vele, hogy ez a bűntény csak az egyik maffia műve lehetett! Valószínűleg azé, amelyik Galuppinak ártani akart. Igaz, az egész csak feltételezés.

Becsukta íróasztala fiókját, s már éppen készült hazafelé, amikor kopogtak az ajtón. Magas, vállas, jóképű férfi dugta be a fejét.

– Jó estét kívánok, Berio Sacchi főfelügyelőt keresem!

– Én vagyok, jöjjön beljebb!

A fiatalember kezét nyújtotta és bemutatkozott.

– Gilberto Menotti vagyok, segédápolóként dolgozom a Szent Antal Kórházban. A portán azt mondták, a főfelügyelő úr foglalkozik a tegnapi esti gyilkossággal.

– Igen, így van. Üljön le, s mondja el, mit tud róla, mert, gondolom, ezért jött.

– Engedje meg, hogy először is tájékoztassam. Én nem palermói vagyok, hanem cataniai. Így még nem nagyon ismerem az itteni szokásokat. Az újságból értesültem, hogy a közelemben lakó cipészt megölték. Tegnapelőtt jártam nála, és nagyon panaszkodott, hogy adósságai vannak, s nem tudja miből kifizetni. Aztán meg célozgatott arra, hogy előbb-utóbb lesz majd pénze, mert elad valamit!

– Mit adott volna el? Menotti úr, nem tudja? Nyomozásunk szerint meglehetősen szerényen élt.

– Nem, erről nem szólt.

– Ön sokszor felkereste?

– Igen. Meglehetősen erős a járásom, így a cipőimet gyakran kell talpaltatnom, mert mindent szétrúgok. A kórházban is az a munkám, hogy a műtőből kikerülő betegeket elszállítom. Vagy ha az orvosok, ápolónők, sőt még a betegek is elküldenek valamiért, én megyek! Egy segédápoló ne legyen válogatós a munkában – húzta ki magát Gilberto. – Ez is óriási szó, hogy állást kaptam a híres és jó nevű kórházban!

A főfelügyelő felfigyelt Menotti meglehetősen választékos beszédére. Szokatlannak tartotta, hogy egy segédápoló ilyen szabatosan fogalmazzon, és lényegre törően mondja el a történetet. Óhatatlanul felmerült benne a kérdés. *Vajon ez a fiatalember nem a maffia küldötte?* Visszacsengett a fülébe egyik mondata: Előbb-utóbb lesz majd pénze, mert elad valamit! Az áldozat szájában talált kő is a maffiára terelte a gyanút! De melyik maffiára?! Mert az rendőrségi körökben is köztudott volt, hogy Szicíliában, sőt Palermóban több nagy maffiacsoport garázdálkodik!

Gilberto Menotti kicsit zavartan felállt, majd mielőtt kiment volna az ajtón, szerényen megkérdezte.

– Segíthetnék a főfelügyelő úrnak valamiben?

– Micsoda?! – lepődött meg Berio.

Erre még nem volt példa a gyakorlatában, hogy egy szicíliai segíteni akart volna a nyomozásban, vagy akár a legkisebb mértékben is a rendőrség szolgálatára álljon.

– Hát nem is tudom, fiatalember, mit mondjak! Esetleg egy kicsit jobban figyeljen mindenre! Ha lát vagy hall valamit, amit összefüggésbe

lehet hozni a gyilkossággal, értesítsen! Előre is köszönöm!

Menotti meghajtotta magát, jó éjszakát kívánt, s mielőtt kilépett volna az ajtón, még visszaszólt.

– Azt hiszem, rövidesen ismét találkozunk, főfelügyelő úr!

Ursula már harmadszor olvasta el a sebészeti könyvet, amely a műtősnők feladatait taglalta. Ez volt a tananyag lelke, s másnap reggel ebből kellett vizsgáznia. Ám gondolatai folyton szétszaladtak, képtelen volt koncentrálni. Ő is ismerte a cipészt, akit az utcán leszúrtak. *De miért don Vito háza előtt ölték meg?* – morfondírozott a nővér, majd ismét a könyve fölé hajolt, s megpróbálta összegezni a tananyagot. Szerette volna, ha másnap sikerül a vizsgálja. A többi szaktárgyon már túl volt, kitűnő eredménnyel.

Elővette szép, apró betűkkel teleírt jegyzetfüzetét, és megpróbálta abból átnézni a vizsgaanyagot. Már a közepénél tartott, amikor halkan kopogtak az ajtaján.

Ki lehet ez? Biztosan Vincenzo jött fel, tudja, hogy holnap nehéz napom lesz.

Felállt, kinézett a rácsos kisablakon, s meglepve látta, hogy Gilberto Menotti állt az ajtóban.

– Jó estét, Ursula! – lépett be a férfi. – Csodálkozok, hogy felkerestem magát?

– Igen. Egy kicsit. Még soha nem volt nálam.

– Hívott talán? – próbált kedveskedni Gilberto. – Beljebb mehetek?

– Hogyne, tessék. Remélem, nem zavarja, hogy ilyen szerényen élek, de új lakásba akarok költözni, így a bútorok cseréjét is elhalasztottam. Parancsoljon, foglaljon helyet! Hozhatok valamit inni?

– Igen, ha van, egy hideg sört.

Ursula pillanatok alatt két doboz sört tett az asztalra, mellé sós mogyorót.

– Nem is kérdezi, miért kerestem fel?

– Úgy is megmondja – bontotta fel a doboz sört a lány, s jóízűen húzott belőle.

– Tegnap délután a testvére, Mario kereste magát a kórházban. Nálam érdeklődött, mondtam neki, hogy most két napig otthon tanul, készül az utolsó vizsgájára. Sürgősen szüksége lett volna altatóra, mint mondotta, mert nem tud aludni. Nagyon meglepődtem, s azt tanácsoltam neki, hogy

forduljon a belgyógyászaton a testvéréhez vagy az ügyeleteshez. Ezért jöttem – fejezte be Gilberto –, hogy mindezt magának elmeséljem.

Ursula hallgatott, és végleg nem értette, mit akar a férfi. Mi rossz van abban, hogy az öccse nem tud aludni, és altatót kér.

Talán ez volt Menotti ürügye, hogy feljöjjön hozzám – töprengett a lány.

Legalább fél óráig beszélgettek a másnapi vizsgáról, a nehéz tananyagról, majd Menotti távozott. Ursula még sokáig gondolkozott, mit is akart a férfi valójában, de nem tudott rájönni. Egyben azonban biztos volt, hogy nem az igazat mondta.

Catalina megszorította lépteit, mivel a piactéri templom órája tízet kongatott.

Úristen! Anyám megint balhézni fog! – dühöngött magában. – Majd megmagyarázom neki, hogy Melania Fabrizival olyan régen találkoztam, s annyi megbeszélni valónk akadt, ezért késtem. Mennyi minden történt azóta, hogy leérettségiztünk! Ő belgyógyász lett, én pedig Vito Galuppi útépitő vállalatánál egészen a főkönyvelőségig vittem! Ez nem akármilyen! Most már csak egy megfelelő férj kéne és sínen lenne az életem! – sóhajtott Catalina, aki nem mondhatta el magáról, hogy nagyon vonzó teremtés. Az ég azonban megáldotta józanésszel és tehetséggel, különösen a számok birodalmában. Nem hiába alkalmazta Vito főkönyvelőnek!

Ez a Melania milyen buta! – gondolt vissza beszélgetésükre Catalina. – Szerelmes abba a Tomasini doktorba, pedig tudja, hogy teljesen reménytelen az ügye, mert Vincenzo a főnöke feleségének udvarol, ha ugyan azt a barátságot annak lehet nevezni! Egyszer már én is láttam Victoria Salast, hát bizony meglehetősen csúf az a kis nő! De a pletyka szerint annyi a pénze, mint a pelyva! Tomasini doktor pedig nem hiszem, hogy vagyonnal rendelkezne. Az egész Tomasini családot don Vito istápolja. Hogy miért? Ez rejtély!

Catalina elért a sikátor végéig, mikor hirtelen érezte, hogy valami a nyaka köré fonódik, tüdeje nem kap levegőt, s még arra sem maradt ideje, hogy kiáltson.

Megfulladok! – volt az utolsó gondolata, majd elsötétedett körülötte minden.

– Kicsikém! – húzta meg a selyemzsinórt a férfi. – Te is Vitónál dolgozol! Előbb-utóbb kiderül az igazság. De most az enyém leszel!

A rendőrfőnök éjfélkor fedezte fel a holttestet. Berio Sacchi mély álmából a telefon berregése riasztotta fel, s megtudta, hogy újabb női holttestet találtak, megcsónkítva!

Úristen! – gondolta a nyomozó miközben öltözködött. – Már azt hittem, lezárult az ügy! Ezek szerint sajnos mégsem Castellani volt a tettes! Mit szól majd a rendőrkapitány, no meg Vito Galuppi, aki úgy félti a feleségét, mint egy gyenge virágszálat!

A helyszínelők stábja és a főfelügyelő szinte egyszerre érkezett. Az orvos csak ennyit mondott: – Két óra múlva hívjál fel, Sacchi, akkor többet tudok. De valószínűnek tartom, hogy a tettes azonos. Ennek a szerencsétlennek a jobb karja hiányzik! Bent leszel a hivatalodban?

– Persze! Már nem megyek haza! Várom a boncolás adatait – válaszolta Berio, aki tudta, ha ezt a második gyilkosságot sem deríti ki gyorsan, búcsút mondhat rendőrségi karrierjének! Erről Vito Galuppi gondoskodni fog – erősítette meg a megfellebbezhetetlen tényeket.

Solario Orso is megjelent a helyszínen. A rendőrkapitányt nem Sacchi értesítette, de a holttest felfedezése után pillanatok múlva már tudta, hogy újabb megcsónkított nőt találtak a sikátorban. Orso még az átlagosnál is idegesebb volt, mivel másnap reggel akart egy nagyobb pénzüsszeget kölcsönkérni don Vitótól, mert ismét veszített a ruletton. Az új kábítószer-szállítmányból már megkapta a részesedését, de azt eljátszotta pókeron, így a pénzügyi forrásai teljesen befagytak.

– Remélem, most nem ül tétlenül! – üvöltött Sacchira a rendőrkapitány. – Ha egy nap múlva sem talál semmi nyomot, kereshet magának másik állást! Nem tűröm, hogy Palermo asszonyai este ne merjenek az utcára menni! Tudja már, ki az áldozat?

– Igen. A táskájában megtaláltuk az igazolványát. Catalina Reducci huszonnégy éves hajadon, Vito Galuppi építővállalatánál dolgozik. Az embereim már megkezdték a nyomozást, ennyire jutottunk. A boncolóorvos jegyzőkönyvét két óra múlva megkapom!

– Maga erre vár? Megőrült?! Azonnal tudjon meg mindent az áldozatról!

– Bocsánat, rendőrkapitány úr! De ilyen gyorsan nem megy, még akkor sem, ha leváltással fenyeget – közölte halkán Sacchi, aki tudta, ha nem történik valami váratlan esemény, a főkapitány úgy is leváltja. Miután elvitték a holttestet, és a fényképeszek, nyomrögzítők is végeztek, visszament a rendőrkapitányságra. Várta az orvos jelentkezését.

Az embereim úgy is mindent elkövetnek. Ez nem a maffia műve! Ismét a sikátor! Az időpont szinte ugyanaz, mint az előző esetről!

A rendőrorvos telefonon bediktálta az adatokat.

– A lányt tíz és fél tizenegy között fojtották meg, halála után megerőszakolták, a csonkítást a tettes ezután hajtotta végre. Szerintem – folytatta az orvos –, most már biztos, hogy a gyilkos aberrált. Részletes vizsgálatokat most végzünk, a vércsoportra még visszatérek!

Ezzel letette a telefont.

Másnap reggel egész Palermo erről beszélt. Vito Galuppi már az őrjöngés határán volt.

Minek fizetem ezt a sok léhűtőt, ha képtelenek a gyilkost elkapni?! Nem engedem Ceciliát az utcára, amíg egy elmebeteg szabadon garázdálkodik! Solario Orso sem tud semmit. Ha nem lenne olyan jó emberem, már régen menesztettem volna! – sóhajtotta Vito, aki egyre jobban belelovalta magát a gondolatba, hogy előbb-utóbb Ceciliát is megölik. – *Az ellenségeim lehetnek azok –* gondolkozott magában. – *Az első áldozat az én kocsmámban dolgozott, a másik, mint néhány perccel ezelőtt bement a televízió, az én építővállalatomnál volt főkönyvelő. Én vettem fel –* sóhajtott – *a tehetséges, fiatal teremtést. Nem értem –* tűnődött tovább –, *a Szent Antal Kórház hogy kerül a képbe. Valamit mondott a riporter –* próbálta visszaidézni a hallottakat.

Melania Fabrizi belgyógyászgyakornok azonosította a holttestet, mert az áldozat édesanyja idegösszeomlást kapott. De a részletekről még nem szólt a közlemény.

Szerencsétlen teremtés! – sóhajtotta Galuppi, és ismét töltött magának egy csésze kávé.

Ebben a pillanatban jött le a lépcsőn Cecilia, aki friss volt és törékeny, látszott rajta, hogy nemrég ébredhetett fel.

– Jó reggelt, Vito! – köszönt kedvesen a nádszál termetű asszony. – Olyan komornak látszol, csak nem történt valami baj? – nézett pajkosan a férjére. De észrevette, hogy Vito valóban gondterhelt. Közben szólt a televízió, s a riporter ismét a helyszínre vezette a nézőket. Cecilia önkéntelenül megmerevedett, s nagyot sikoltott, mikor közletről mutatták a megcsonkított nő testét a boncteremből.

– Úristen! Megint?

Olyan zokogásba kezdett, hogy Vito megijedt, Cecilia esetleg idegösszeomlást kap! Ezért egy nagy pohár konyakot töltött az asszonyba, aztán kávét itatott vele, s megállapodtak, hogy aznap nem hagyja el a lakást.

– Ne félj, kicsikém! Most rögtön Solarióhoz megyek! Ha nem fogják el a tettest, mindenkit leváltatok!

– Ezt megteheted, Vito? – nézett rá csodálkozva Cecilia.

– Persze, drágaságom! Az én kezem a rendőrségre, a csendőrségre, az ügyészségre, a bíróságra is elér. Ne félj! Csak arra kérlek, maradj itthon. Valahova el akartál ma menni?

– Igen. Marióval megbeszéltem, hogy benézek az üzletbe, mert egy rózsaszín blúzt és szoknyát félretett nekem. Most érkezett Párizsból.

– Rendben, ha akarod én magam viszlek el hozzá délben, ha végzek.

– Persze – hajolt hozzá közelebb Cecilia. – Tudod, Mario olyan klassz srác, ha jön valami jó cucca, azonnal ideszól telefonon. Igazán megkedveltem.

Galuppi örült annak, hogy Mario az utóbbi időben előnyére változott. Igencsak fellendült az üzlete, s most már Párizsból is rendelt árukat. Nem jár kocsmába, néha a barátaival moziba megy.

Kicsit kell majd veled beszélgetnem – határozta el magában Vito. – Most hirtelen annyira visszahúzódó életet él, ez sem jó. Persze, Vincenzo és Ursula sem törődnek a fiúval. A két hálátlan!

Vincenzo karja védőpajzsként ölelte körül Victoriát. Egyikük sem szólt egy szót sem. Hallgattak, s tudták, hogy életük egybefonódott. Visszavonhatatlanul szerelmesek lettek egymásba. Elutaztak Messinába, mégpedig titokban. Aneriónak csak annyit mondott Victoria, hogy szeretne

kicsit kikapcsolódni és elutazni, de a férfi nem figyelt rá. Majd a reggeli újságolvasás közben megkérdezte: – Hány napra mész el?

– Kettőre – rázkódott össze az asszony, aki valahol a lelke mélyén szerette volna, ha a férje kérdezősködik, vagy esetleg visszatartja e lépéstől.

Tomasini két nap szabadságot vett ki. Amikor a főorvos megtudta, hogy Vincenzo ugyanakkor van távol, amikor a felesége vidékre utazik, tisztában volt mindennel.

Jobb ez így, legalább meggyorsítom az eseményeket – dörzsölte össze a tenyerét. – Mielőbb meg kell szabadulnom a csúf kis békától! Már nincs sok hátra! Nem irigylem tőle. Élvezze Vincenzo társaságát, no meg a szerelmét! Mert szerelmesek egymásba! A férfi felől ugyan nem vagyok biztos – fűzte tovább gondolatait –, de Victoria csak úgy ragyog, ha Tomasini doktorra terelem a szót.

Az önfeledt szeretkezés után Victoria először érezte életében, hogy fenntartás nélkül az övé a férfi. Vincenzo olyan gyöngédséggel és melegséggel halmozta el az asszonyt, amire régebben képtelennek tartotta magát. Most minden természetessé vált, egyszerű lett. Szavak nélkül is megértették egymást, s a beteljesülés pillanatában, amikor együtt érkeztek a csúcsra, olyan boldogság kerítette mindkettőjüket hatalmába, amelyről sohasem álmodtak.

A két nap úgy elrepült, mintha két óra lett volna. Sokat sétálgattak, be-beültek egy-egy pohár vörösborra vagy kávéra a szálloda teraszára. Mellettük Sandy rohangászott, s minden kódorgó macskára vicsorított.

Tomasini doktor úgy érezte, mintha egy törékeny kis madárfiókára kellene vigyáznia. Victoria kivirágzott, nem lehetett ráismerni. Félszége eltűnt, mozdulatai magabiztosabbak lettek, hangja bársonyossá vált. Amíg készülődtek, Vincenzo bekapcsolta a televíziót. Úgy tervezte, hogy hat óra körül indulnak, akkor már nincs hőség, kellemes az idő és a forgalom is csökken.

Az orvos a fürdőszobában éppen befejezte a zuhanyozást, amikor a televízió beszámolt az újabb palermói gyilkosságról. A bemondó részletesen ismertette a rendőrségi közleményt. Victoria akkor jött vissza Sandy sétáltatásából, s bár a híreket nem hallotta, észrevette a Vincenzo

arcára boruló árnyékot. A férfi néhány szóval elmesélte a szörnyű gyilkosságot, majd átölelte Victoriát.

– Ugye megígéred, drágám, hogy még Sandyvel sem mászkálsz egyedül? Azt hiszem, ez csak egy aberrált pasas lehet, a holttest megcsonkítása feltétlen erre utal! Csak azt nem értem – folytatta Vincenzo –, hogy Vito Galuppi hogyan és miért került a képbe?

Holnap, ha bemegyek a kórházba, talán okosabb leszek – gondolta, mivel a rendőrségi közleményből azt is megtudta, hogy az áldozat Melania Fabrizi barátnője volt.

Tomasini doktor korán reggel végiglátogatta a betegeit, nem várta meg a nagyvizitet. Amikor visszaért a szobájába, megszólalt a telefon.

– Hol voltál két napig? – faggatta az ismerős hang, amelynek tulajdonosa köszönés nélkül ráripakodott az orvosra. – Mindenhol kerestelek! Ursula azt mondta, elutaztál pihenni. Minek kell pihened? No mindegy, azért hívtalak, mert ismét van egy megbízásom számodra!

– De don Vito, én nem akarok a jövőben...

– Ne szólj közbe! Nem érdekel, mit akarsz, és mit nem! Jól figyelj! Talán hallottad már, hogy a piactér melletti sikátorban ismét megöltek egy fiatal nőt. Az áldozat az én alkalmazottam volt. A rendőrség tehetetlen, sehol semmi nyom! – hadarta egy szuszra a férfi. – Én fogok intézkedni! Azt akarom, hogy a nyomozást vezető Berio Sacchi helyett a rendőrkapitány mást bízson meg a munkával! A sors is a kezemre játszik, mert a főfelügyelő két napja magas lázzal fekszik otthon. Így aztán megbeszéltem Solarióval, hogy ma délelőtt beszállíttatja őt a Szent Antal Kórházba.

– Úristen, don Vito! A felügyelőt is el akarja tenni...

– Ne zagyválj össze mindent! Figyelj! Azt akarom, hogy a főfelügyelőt legalább egy hétig bent tartsátok, s akkor a rendőrkapitány mást nevezhet ki helyette. Megértesz, Vincenzo? Csak ennyit kérek tőled!

– Rendben van. De tudnom kell, mi a baja a főfelügyelőnek.

– Azért viszik be a kórházba, hogy ezt megállapítsátok! A magas láz talán elég lesz a számodra, hogy egy hétig ágyban tartsd! Nem? Gondod legyen rá! – ezzel kattant egyet a készülék.

Vincenzo még a telefonban hallottakat latolgatta, amikor az egyik nővér berohant hozzá.

– Doktor úr! Tessék azonnal átmenni a sebészetre! Egy főfelügyelő urat most visznek a műtőbe! Tetszik tudni azt, aki a nyomozást vezeti a gyilkosságokban! – halkult el a lány hangja.

– Köszönöm, nővér! Megyek!

Ezzel Vincenzo felállt, becsukta szobája ajtaját és a lifthez sietett.

Mikor belépett a hármasműtő előkészítőjébe, Fortunato Zanelli és két másik kollégája éppen bemosakodtak. A beteg még az előkészítőben volt. Berio Sacchi holtápadt arca időnként összerándult a fájdalomtól. Zanelli orvos észrevette, hogy Tomasini megjött, és mosakodás közben hátrafordult.

– Vincenzo, légy szíves megnézni! Egy rendőr-főfelügyelőről van szó ugyanis. Bár a tünetei meglehetősen egyértelműek. Megcsináltattam a vérsejt süllyedését, 92 milliméter, két napja magas láza van, a hasfal dobkemény és baloldalon nyomásra érzékeny. Erre az ellenoldali fájdalomra figyeltünk fel elsősorban, szerintem biztos appendicitis. Természetesen a műtét mellett döntöttem.

A belgyógyász félrehajtotta a halványzöld lepedőt, és óvatosan betapintott a beteg hasfalába. Azonnal intenzív ellenállást érzett, a has valóban dobkemény volt. A főfelügyelő halkán felnyögött. Az orvos óvatosan kikopogtatta a máj és a lép határát, rápillantott a laboratóriumi leletekre, majd egyetértőleg bólintott Zanelli doktor felé.

– Igen, nem kétséges, hogy az appendectomia tökéletesen indokolt. Ha gondolod, még maradok egy kicsit, míg feltárjátok, hátha szükséges valami segítség.

A személyzet ez alatt a főfelügyelőt betolta a műtőbe és áthelyezték az asztalra. Zanelli doktor – immár teljes steril öltözékben – mellé lépett. Asszisztense egy hosszú peanba befogott gézlappal éppen lejódotta a főfelügyelő hasfalán azt a tenyérnyi részt, amely az izoláló kendőből kilátszott.

– Lokálban csináljuk – szólta Fortunato. – Csak akkor altatunk, ha mindenképpen szükséges.

Mindkét asszisztáló orvos kezében egy-egy 20 milliliteres fecskendő volt, és mintegy vezényszóra villámgyors mozdulatokkal infiltrálták a

műtéti területet. Zanelli doktor néhány percet várt, majd két hegyes kapoccsal a hasfal bőréhez rögzítette az izoláló kendőt és jobb kezét nyújtotta a szikéért.

Hat-nyolc percig a sebészek szótlánul dolgoztak, csak a műszerek halk, fémes csörrenése törte meg a csendet.

– Nos, helyben vagyunk – mondta az orvos. Gumikesztyűs ujjá néhány másodpercre eltűnt a hasüregben, majd sebészmaszkja mögül halk szitkozódás hallatszott. – Az istenit, Tomasini! Ez pont most perforált! Gyerünk, gyerekek, tágítsuk a nyílást! Gondoskodnunk kell a hasüreg tisztításáról!

A sebészek rendkívül gyorsan dolgoztak. A vakbél melletti teljes bélszakaszt eltávolították, és Zanelli ampullaszámra szórta a kristályos penicillint a hasüregbe.

– Vincenzo, azt hiszem, jó lesz, ha felkészülsz egy masszív parenterális antibiotikum védelemre! Még szerencse, hogy itt maradtál a műtétnél, legalább láttad, miről van szó. A magam részéről megtettem, ami megtehető! Gyerünk fiúk – fordult a többiek felé –, rétegesen zárjuk a hasfalat!

Vincenzo kiment a műtőből. Az előkészítő gyógyszerkészletéből összeállított egy legszélesebb spektrumú antibiotikumokat tartalmazó koktélt, s belétöltötte az infúziós palackba.

– Legyen szíves, vigye ezt be a műtőbe az orvos úrnak – fordult a belépő Cinzia Saveria főnővér felé. – Mondja meg, hogy rögtön kössék be a beteg vénájába, én pedig még délelőtt átjövök újból, hogy megnézzem őt!

Ezzel sietős léptekkel elindult a belgyógyászatra.

Nagyvizit után Tomasini visszanezett a sebészetre. A folyosón Ursulával találkozott, aki éppen a főfelügyelőtől jött, ellenőrizte a hőmérsékletét.

– Szegény – mondta a lány –, magas a láza, és mindenáron haza akar menni. Azt hajtogatja, hogy a gyilkost el kell fognia.

– Én is hozzá készülök – fordult Vincenzo a testvére felé. – Ugye tudod, hogy műtét közben perforálódott a vakbele? Nagyon remélem, hogy kihúzzuk a bajból ezzel a rengeteg antibiotikummal. Néhány óra múlva csökkennie kell a láznak. Bent leszel délután is? – kérdezte Ursulától.

– Igen, este kilencig vállaltam ma az ügyeletet. Két műtétnél instrumentálok. Ezenkívül ellátom három szoba pácienseit. Most nekem is sok a tennivalóm, egyébként is szeretnék veled beszélni. Rólad és Victoriáról. Meg másról is. De nem itt a kórházban.

– Rendben van. Megbeszéljük. Most megnézem a főfelügyelőt.

Sacchi szeme csillogott a láztól, sápadt volt, s az érzéstelenítő hatása egyre csökkent. A belépő Tomasini doktorhoz fordult.

– Kérhetnék egy fájdalomcsillapítót? Nagyon kezd fájni a sebem.

– Hogyne, hozok azonnal! Addig mérje meg újból a hőmérsékletét! – nyújtotta a lázmérőt a betegnek.

Mikor visszajött a szobába, egy nagy adag Novalgint hozott, melyet vénásan beadott a felügyelőnek. Megnézte a lázmérőt, de az még mindig közel 39 fokot mutatott.

Tomasini doktor megnyomta a nővércsengőt, Ursula lépett a szobába.

– Tessék, miben segíthetek? – fordult a beteg felé, s csak aztán vette észre, hogy testvére az ablaknál áll. – Légyszíves, Ursula, hozz egy palackot abból az infúzióból, amelyben a szokásos antibiotikum-koktél van, mert ez itt, úgy látom, rövidesen kifogy. Legalább még két napig kapnia kell. Ha bármi komplikáció lépne fel, nyomban értesítetek, de mielőtt hazamegyek, ismét átjövök! Kedves főfelügyelő úr! Egy-két napig türelemmel kell lennie.

– Ön operált? – hangzott a kérdés. – Valójában mi a baj?

– Nem én műtöttem, hanem Zanelli doktor. Én belgyógyász vagyok. Vakbélgyulladásra volt, uram, amely műtét közben perforált. Ne aggódjon, már túl van a veszélyen, de még szigorúan feködnie kell!

Sacchi behunyta a szemét. A kis beszélgetéstől is meglehetősen elfáradt. Csak annyit suttogott: – Köszönöm, doktor úr.

Vincenzo visszament a szobájába, és Galuppi számát tárcsázta.

– Tomasini beszél.

– Mondd csak, fiam! Szeretném tudni, mi baja annak a...

– Vakbélgyulladás. Azonnal meg kellett műteni, de az operáció közben komplikáció lépett fel, perforálódott a vakbél. Már kicsit jobban van ugyan a beteg, de kívánsága teljesült, mert a főfelügyelőt bizony legalább két hétig bent kell tartanunk.

– Hála az égnek! Közben majd másnak adatom át a nyomozást. Legalább ez is megoldódik!

Köszönés nélkül tette le a kagylót.

Délután Gilberto Menotti bement a főfelügyelőhöz, hogy megérdeklődjön, nincs-e valamire szüksége. Sacchi azonnal megismerte, s a tekintetén látszott, hogy örül a fiatalembernek.

– Ha akarja, hozok magának narancslevet, a lázas ember, tudom, mindig inna valamit. Rám mindenben számíthat – mondta kellő hangsúllyal Gilberto.

Elsőként Solario Orso érkezett a meghívottak közül. Mindenképpen négy szemközt akart beszélni don Vítóval, bár sejtette, hogy ez kellemetlen lesz a számára. Így is történt, mivel Galuppi sehogy sem tudta vagy nem akarta megérteni, hogy a rendőrkapitány nem válthatja le a főfelügyelőt. Amíg beteg, a helyettesét bízhatja meg a nyomozással.

– Ha sokat okoskodsz – fordult most már ő is meglehetősen ingerülten Vito felé –, majd meglátod, ismét Rómából vagy Nápolyból küldenek ide valakit. Akkor aztán sutba dobhatod a hatalmadat, a pénzedet! Még egyszer nem nyelik le, hogy eltűnt egy emberük! Szerintem eddig még nem zárták le az ügyet, s most is nyomoznak utána, de nem tudom, ki az illető. Biztos vagyok benne, hogy titokban tevékenykedik, méghozzá Palermóban! Rossz érzésem van ezzel kapcsolatban.

– Füttyülök a te rossz érzésedre! Itt én vagyok az úr! A két gyilkosság engem személy szerint is érint, mivel a lányok nálam dolgoztak! Ne felejtse el, ez már a második női holttest! Tehetetlenek vagytok! Az a felügyelő olyan mafla! A múltkor is milyen óriási hibát követett el, amikor arra az elmebetegre akarta rákenni a gyilkosságot!

– Ugyan, Vito! – vált Solario hangja is egyre hangosabbá. – Az ideggyógyász tévedett!

– Nézd, ne veszekedjünk! Én csak azt kérem tőled, hogy mint Palermo rendőrkapitánya, azonnal lépj! Még több fickót állíts az ügyre, eredményt és tettest akarok!

– Több emberem már nincs! Nemcsak a nyomozócsoport tagjai foglalkoznak a gyilkossággal, hanem a csendőrségtől is átirányítottam

néhányat. Több nem megy! Értsd meg már végre, semmi szál, nincs indíték! Megmutattam neked az összes nyomozati anyagot, a tanúvallomásokat. Mit akarsz még?! Nem tudod felfogni, hogy olyan bűntényről van szó, amelynek a megfejtése nagyon komplikált?! Lehet, hogy egy aberrált pasas az elkövető, de az is lehet, hogy egy másik maffia akar neked ártani. Esetleg a szardíniaiak? Nem tudom Vito, miért hívtad össze az embereidet, de egy biztos: ők sem fognak eredményt felmutatni.

– Ezt te csak hiszed! – csattant Galuppi hangja. – A végén ez az örült tönkretesz mindent. Holnap érkezik egy nagy kábítószer-szállítmány! Azzal is törődnöm kell! Vagy téged a pénz már nem érdekel? Azonkívül vedd végre tudomásul, hogy Ceciliát is féltem! Most Marióval elküldtem sétálni, aztán moziba mennek. Nem akartam, hogy itthon legyen a mi találkozásunknál. Ez a kis angyal nem ismeri a gonosz világot, s amíg én élek, nem is fogja! Olyan ártatlan! Csodálatos teremtés!

Anerio Salas lépett a szobába.

– Jó napot, uraim! – fordult a két férfi felé. – Kicsit korán jöttem? – nézett körül, s tekintetével kereste a meghívottakat. – Vagy csak hármasban leszünk?

– Nem, Anerio! Húsz embert hívtam meg. A polgármester, a vizsgálóbíró, a főügyész is közöttük van. Azt akarom, hogy mindenki nyitott szemmel járjon, s próbálja mielőbb kézre keríteni a gyilkost.

– Don Vito! – szólt közbe Anerio. – A polgármester és a hozzá hasonló többi alak nem értenek a nyomozáshoz!

– Dehogynem! Mihelyt nem folyik nekik a pénz az én üzleteimből, ha a piszkos dollár nem tisztul meg számukra a pénzváltóban, rögtön csipkedik majd magukat! – vált gunyorossá Galuppi hangja.

Fél órán belül a meghívottak mind összegyűltek. Vito ült az asztalfőn, mint a capo di tutti capi, vagyis Palermo legfőbb ura és parancsolója. A keresztapák és a maffiózók hallgatták a főnököt, egyiknek sem tetszett a kiadott parancs.

– Napokon belül látni akarom a tettést! Ne felejtsetek el az omertát! – emelte fel a hangját Vito. Ennél többet nem is kellett mondania, mert minden szicíliai tudta, hogy az omerta – a hallgatás törvénye, s aki ezt megszegi, az halott!

Sacchi lényegesen jobban érezte magát a belgyógyászatban, mint a sebészetben. Ehhez hozzájárult az is, hogy a láza megszűnt, a hasa már nem fájt, a sebe szépen gyógyult.

– Még néhány napig bent tartjuk a biztonság kedvéért – csengett vissza Tomasini doktor hangja –, utána hazamehet.

Sokkal nyugodtabb egy belgyógyászat, mint a sebészet, ahol a mentők állandóan újabb és újabb betegeket hoznak – állapította meg magában a főfelügyelő.

Itt egy szép, egyágyas szobában feküdt, s helyettese, akit távollétében megbíztak a nyomozás vezetésével, no meg beosztottjai is naponta bejártak, nemcsak látogatóba, hanem azért is, hogy tájékoztassák az eseményekről.

– *Sajnos egy helyben topognak* – sóhajtott Sacchi a legfrissebb jelentések elolvasása után. – *Azt nem értem, hogy Gilberto Menotti, az a fiatal ápoló a sebészetről miért próbál segíteni nekem a nyomozásban? Mi érdeke fűződik hozzá?* – Ezen már napok óta töprengett a felügyelő, s egyre inkább hatalmába kerítette az a megmagyarázhatatlan sejtés, hogy a férfinak valami köze lehet a gyilkossághoz. Aztán elhessegette magától a gondolatot. – *Gilberto olyan szolgálatkész. Lehet, hogy éppen ezzel akarja elterelni magáról a figyelmet? Egyik este* – emlékezett vissza Sacchi – *olyan behatóan érdeklődött a palermói maffia iránt, hogy az már több mint gyanús volt! Pedig minden szicíliai tudja, hogy a maffiát leleplezni gyakorlatilag képtelenség! Senki nem ismeri a legfőbb főnököt, a capo di tutti capit, csak néhány bizalmas embere. Olyan módon szervezik meg a hálózatukat, hogy hozzájuk férni lehetetlenség! Sokat beszélnek Vito Galuppiról! De soha semmilyen ügyben nem sikerült rábizonyítani semmit. Még eljárás sem indult ellene! Solario Orso a legjobb barátja, no meg a főügyész, a polgármester és sorolhatnám a többieket* – mormogta Berio. – *Igaz, ő Palermo leggazdagabb embere. Sokat pletykáltak róla, de ez még nem jelenti azt, hogy ő a capo di tutti capi.*

Ez a Gilberto Menotti igencsak érdeklődik iránta, s amint látom – ivott egy korty narancslét a beteg –, *ugyancsak sok adatot összeszedett róla, a különböző vállalatairól, bankjairól, pénzváltóiról. De hát ez még mind*

nem jelent semmit! Törvénybe ütközőt nem csinált, sőt az útépitéssel és az egyéb építkezésekkel munkát biztosított sok-sok éhes szájnak. Ha pedig vaj lenne a fején, Solario, a barátja eltusolná. Ez a tipikus szicíliai mód! A rendőrkapitány idegesebb és ingerlékenyebb a szokottnál, ő is eredményt akar. De sehol semmi! Miből van annyi pénze Solariónak? – tűnődött Sacchi. – Az emberek azt duruzsolják, hogy gyakorta éjjelig ül a kaszinóban és nagyban játszik, de honnan van rá fedezete? A rendőri fizetéséből aligha! A felesége milyen szolid, ájtatos asszony! Együtt soha nem látni őket. – Gondolataiból kopogás hozta vissza.

– Szabad! – szólt ki.

Kicsit meglepődött, mikor a sebészetről Ursula Tomasini lépett be.

– Jó napot kívánok, főfelügyelő úr! Átjöttem meglátogatni. Szeretnék beszélni magával.

– Nagyon örülök, foglaljon helyet. Most már lényegesen jobban vagyok, hála a testvérének, Tomasini doktornak, aki úgy vigyáz rám, mint egy hímes tojásra – nevetett a beteg.

Ursula kicsit elfogódottan kezdett beszámolójába.

– Tegnap este otthon néztem a televíziót, amikor meglátogattam Gerini kocsmáros felesége. Nagyon meglepődtem, mert azon kívül, hogy régről ismerem, soha nem voltunk közelebbi viszonyban. Az asszony meglehetősen zavartan ugyan, de elmondta, hogy az utóbbi napokban Gilberto Menotti egyre többször fordul meg a Zöld Szamár kocsmában, s időnként kényes kérdéseket tesz fel az ott iszogató embereknek. Azért jött hozzám, mert tudta, hogy én is a sebészen dolgozom, s megkért, hogy beszéljek vele, ne menjen annyit hozzájuk, és főként ne faggassa a vendégeket – se a maffiáról, se a maffiózóról! Ne értse félre főfelügyelő úr! – folytatta a nővér. – De valahogy furcsállom ezt én is. Aztán van még valami. Gilberto, mint Gerini asszony elmesélte, Vito Galuppi iránt is gyakran érdeklődik. Persze, senki nem mondott neki semmit. Nekem nincs mit titkolnom, miután Palermóban mindenki tudja, hogy don Vitót egészen a közelmúltig igencsak jól ismertem. Mostanában nem találkozunk, de azt hiszem, nagyjából ismerem az ügyeit. Menotti megkérte Gerini asszonyt, ha Galuppi elmegy a Zöld Szamárhoz és hátravonul az emberekkel beszélgetni, értesítse őt. Ettől nagyon megijedt az a szegény nő, s ezért keresett fel engem. Nem tudta, hogy mit tegyen. Azt tanácsoltam, ne

törődjön Gilberto Menottival, miután ő csak egy ápoló nálunk és nem rendőr. Nyilván kíváncsi természetű, ennyi az egész. De aztán arra jutottam, hogy önt tájékoztatom erről. Ugye, nem haragszik érte?

– Sőt, kedves kisasszony, nagyon hálás vagyok, hogy mindezt elmesélte. Sokat segített nekem.

Ursula elköszönt és visszament a sebészetre, ahol szokatlan nyüzsgés fogadta. Terzi doktor rohant a folyosón.

– Ursula, Ursula! – kiáltott a nővér után. – Gyorsan a műtőbe! Három sebesültet hoztak! Valami utcai lövöldözés volt, azonnal operálnunk kell! Négy ember egyenesen a prospektúrára került – sóhajtott Terzi, aki tisztában volt azzal, hogy ismét a maffia szedte az áldozatait.

A főfelügyelő elgondolkozott Ursula szavain. Nem maradt ideje sokat töprengeni, mert Gilberto Menotti lépett be, szokásos kedves, kisfiús mosolyával.

– Nem zavarom, főfelügyelő úr? – de amint kimondta Sacchi arcán látta, hogy gyanakszik rá.

Nyilván valaki tájékoztatta a Zöld Szamárban tett látogatásaimról – gondolta Gilberto. – Az lesz a legjobb, ha tiszta vizet öntök a pohárba! Nem... most még nem... Jobban meg kell ismernem Sacchit!

Victoria már két órája várta Vincenzót a lakásán. A férfi kulcsot adott az asszonynak. Úgy gondolta, sokkal veszélytelenebb, ha nála találkoznak, mint egy szállodában, ismerve a szicíliaiak pletykálkodását. Megbeszélték, hogy Victoria délután négyre felmegy a férfihoz, s Vincenzo majd igyekszik haza. Ahogy múlt az idő, az asszony egyre idegesebb lett.

Csak nem történt valami baja? Mindig pontos volt. Sandy is milyen nyugtalan! – simogatta meg a kutya fejét.

Már éppen szedelőzködött, amikor hallotta, hogy a zárban megfordul a kulcs.

Hála, Istennek, megérkezett Vincenzo – ment elé. Ám legnagyobb meglepetésére Ursulát találta az előszobában, aki így szólt.

– Drága Victoria, a testvérem nem tud ma hazajönni, mert sok beteget hoztak délután a sebészetre és őt is áthívták! Fényes nappal valami vérengzés volt a főtéren. Terzi doktor alig győzi, az a nagyképű Zanelli pedig szabadságon van. Vincenzo engem kért meg, hogy jöjjek ide, s mondjam meg neked, hogy ne várj rá. Többször próbált telefonálni, de nem sikerült neki. Így én lettem a postás. Azt is a lelkemre kötötte, hogy kísérjelek haza, mert ma délelőtt a férjed elég furcsán viselkedett. Azt fogjuk majd otthon mondani, hogy együtt sétálgattunk a városban. Megfelel?

– Persze, persze. Nagyon köszönöm neked! Gondolom, te is látod, hogy Vincenzo meg én szeretjük egymást. Vele szeretnék élni! – sóhajtott a fiatalasszony. – Azt még nem tudom, hogyan és mikor válhatok el. Anerio egyre durvább és gorombább velem – halkult el Victoria hangja.

Távoztak a lakásból. A háztól nem messze állt Victoria kocsija, amelyet néhány hete vásárolt. Sandy ugrott be elsőnek az ülésre. – Milyen szemtelen vagy! – szólt rá a gazdája.

– Gyere, Ursula, ülj mellém! Ne félj, igaz, még csak egyhetes a jogosítványom, de Vincenzo szerint jól vezetek.

Amikor hazaérték, Anerio már újságot olvasott a hallban. Előtte nagy pohár konyak állt. Szemén látszott, hogy meglehetősen sokat ihatott, mert a hangja kicsit megbicsaklott.

– No csak, no csak! Hazaért az én hűséges kis feleségem.

A mondat hallatára Ursulának a hideg futott végig a hátán.

– Elnézést, főorvos úr – szólt közbe –, de én csábítottam el Victoriát, hogy nézzünk körül a városban, és vegyünk néhány új ruhát.

– No és sikerült?! Hadd lássam a vásárolt holmikát? – kacagott fel Anerio, aki majdnem biztos volt benne, hogy a nővér hazudik.

– A végén nem költöttünk semmire – halkult el a lány hangja. – Majd máskor, most nem volt megfelelő holmi!

– Mondja csak, Ursula – nézett rá a férfi a részeg emberek zavaros tekintetével –, mikor találkozott don Vitóval? Azt hallottam valakitől, hogy maga terjeszti róla, hogy ő a palermói capo di tutti capi!

– Te jó ég, dehogy! Ez hazugság! – kiáltott fel ijedten a lány.

– No, no! Csak lassan a testtel! Évekig a szeretője volt!

Ursula jobbnak látta, ha nem vitatkozik a részeg emberrel. Nem értette, hogy Salas doktor hova akar kilyukadni? Leült Victoria mellé, és várta a további szóáradatot. Valójában már elment volna, de úgy beszéltek meg, Salas doktoréktól szól telefonon Vincenzónak, hogy este hol találkoznak.

– Szóval, kisasszony?! – fordult ismét felé Salas. – Úgy látom, ön szeretőből kerítőnek csapott fel!

– Anerio! – szólt meglehetősen hangosan a vitába Victoria. – Megörültél?! Miket beszélsz? Részeg vagy! Gyere, Ursula, menjünk az én szobámba, ott nyugodtan beszélgethetünk.

Ezzel megfogta a lány karját és elindult az emeletre.

– Még soha nem láttam a férjem ilyen állapotban! Újabban már kezdek félni tőle! Sokat iszik, fenyeget. Igaz, burkoltan, de mégis! Lehet, hogy valakitől hallott szerelmünkről Vincenzóval?

– Drága Victoriám! Látszik, hogy nem vagy szicíliai! Itt mindenki mindenről tud, kivéve a maffiáról! Szeretnek pletykázni az emberek! Elképzelhető, hogy valaki meglátott benneteket, s elmesélte a férjednek, vagy levelet írt neki – töprengett Ursula. – Mindenesetre legyetek óvatosabbak! Ha este találkozom a bátyámmal, elmesélem neki ezt a jelenetet. Őszintén bevallom, én is megijedtem! Victoria! Most már hazamegyek. Ha Vincenzo telefonál, légy szíves, mondd meg neki, jöjjön fel hozzám! Várom. Nagyon fáradt vagyok.

Ursula elköszönt, és hazaindult.

Ahogy belépett a lakásába, azonnal látta, hogy valaki járt nála! Tudta, hogy kulcsa csak neki és don Vitónak van, akitől elfelejtette azt elkérni! Bement a konyhába, a fürdőszobába, alaposan körülnézett. Egy üveg kólát talált az asztalon felbontva. A hamutartóban egy elnyomott cigarettavég hevert, mellette a délutáni újság. Ursula megijedt. A telefonhoz lépett, és a rendőrséget akarta tárcsázni, aztán letette a kagylót, mert arra gondolt, mit is mondhatna? Egy kólásüveg, egy cigarettavég, egy újság – mit jelent mindez? Mégiscsak ijesztő, hogy valaki járt a lakásban! Körülnézett. Nem hiányzott semmi. Leült, töprengett. Felrémlt előtte Sacchi főfelügyelő, akivel többször beszélgetett.

Reggel elmesélem neki az egészet! – határozta el. Megnézte, hogy kulcsra zárta-e az ajtót? Mikor meggyőződött róla, hogy minden be van

csukva, bement zuhanyozni a fürdőszobába. Ebben a pillanatban megszólalt a telefon.

– Halló, itt Ursula Tomasini beszél.

– Drága húgocskám! Nem megyek el hozzád a lakáskulcsomért, mert el kellett vállalnom az ügyeletet! – nyomta meg az utolsó szavakat Vincenzo.

– Holnap reggel átmegyek érte hozzád a sebészetre. Jó éjszakát!

– Vincenzo, szeretnék valami fontosat mondani neked – de a férfi már letette a kagylót.

Sacchi főfelügyelő már harmadik hete ismét bejárt dolgozni a rendőrkapitányságra. Teljes erőbedobással próbálta megtalálni a gyilkost, de nem jutott egy jöttányit sem előre. A saját emberei és a melléjük beosztott csendőrök is egy helyben topogtak. Sehol semmi nyom. Sacchi elővette a rendőrségi boncleletet.

Az egyetlen megfogható tény – állapította meg –, hogy a tettes mindkét esetben ugyanaz lehetett, mert a vércsoport egyezik. – De ennél messzebbre nem jutott, pedig a helyettese és az emberei éjt nappallá téve nyomoztak. Közben a főtéri vérfürdő, amelyet valószínűleg a maffia rendezett, szintén megtorlatlan maradt. – *Hallgatnak az emberek. Mintha mindenki süket és vak lenne!* – dühöngött magában a főfelügyelő. Elővette feljegyzéseit, s próbálta összerakni a képet. A lapokon mindenki szerepelt, a rendőrkapitánytól kezdve az ügyészig és a polgármesterig, csakúgy mint Vito Galuppi, sőt a Tomasini testvérpár, valamint Gilberto Menotti. A fiatalember mintha eltűnt volna, hetek óta nem jelentkezett.

Úgy látszik, mással van elfoglalva – mosolygott Berio. Még Salas doktort is figyeltette, miután az túlságosan gyakran jár Galuppihoz. – *Persze a felső tízezer összetart, a sok esti megbeszélés, a vacsorák, a partik! Az is érthető, hogy don Vito csillogni kíván ifjú felesége előtt. Ez még nem bizonyít semmit! No meg itt van a nagy kábítószerbotrány! A kábítószercsoport elfogott egy kisstilű árust, kokaint találtak nála. A fiú ugyan nem vallott, de a kollégák előzetes letartóztatásba helyezték. Szerencsétlen!* – sóhajtott Berio. – *Másnap a zárkában már csak a véres tetemét találták meg, valaki elvágta a torkát! Azóta sincs semmi nyom! A kábítószer-kereskedelem a maffia egyik fő pénzforrása! De ki mozgatja a*

figurákat? Kik ezek az emberek? A meggyilkolt nőekkel van-e valamilyen összefüggés?

Sacchi felmerülő kérdéseire semmiféle választ nem tudott adni. Egyre idegesebb lett. Már munkatársai is látták, hogy a régi, megfontolt, nyugodt nyomozó kapkodóvá vált, kollégáival ingerült, igazságtalan. Eredményt akar, de nem képes még egy vékony összefüggő szálat sem találni. Itt Palermóban majdnem mindenkinek van valami kétes ügye, akinek pedig nincs, az nem rúg labdába.

Esetleg titokban segítséget kellene kérnem Rómából?! De mi lesz, ha ez kiderül?! Orso azonnal kiteszi a szűrőm! Sőt még ennél rosszabb is történhet! Megpróbálom ismét előlről kezdeni az egész nyomozást! – határozta el magában. Elővett egy fehér papírt és felírta a szereplőket: Vito Galuppi, Solario Orso, Vincenzo Tomasini, Mario Tomasini, Anerio Salas. Majd egy másik lapra került Ursula Tomasini, Victoria Salas, Cecilia Galuppi. Aztán jöttek a vállalatok és intézmények nevei, amelyek behálózzák Palermót, sőt egész Szicíliát. Egy következő listára jegyezte azokat a bárókat, ahol titkos szerencsejátékok folynak. Mire mindennel elkészült, este tíz óra lett. A fehér lapok megteltek, és Sacchi végleg rájött, hogy ő maga egyedül képtelen megbirkózni a feladattal.

A temető csendes volt. A nap meleget árasztott, noha délután öt óra múlt. Ursula napok óta el akart jönni anyja sírjához, de mióta műtősnővér lett, alig maradt szabadideje. No meg el volt foglalva azzal, hogy egy héttel ezelőtt Galuppi egyik embere felkereste és közölte, hogy a régi lakását lebontják, mert a helyén új, tizenöt emeletes házat építtet don Vito. Ezért Ursulát felszólították, hogy keressen magának egy másikat. A lánynak volt megtakarított pénze, hiszen Milanuzzi apó örökségéhez alig nyúlt hozzá. Ezenkívül a keresetéből is félre tudott tenni, műtősnővéreként a fizetése megduplázódott.

Vincenzo nagyon rendes volt – gondolta végig az elmúlt napok eseményeit –, mert felajánlotta, hogy ideiglenesen hozzá is költözhetek, amíg megfelelő lakást nem találok. De hát ez csak pénzkérdés! – sóhajtotta Ursula. – Nem lett volna jó, ha elfogadom Vincenzo segítségét. Akkor hol

találkoznának Victoriával? Mert bizony, egyre gyakoribbak az együttléteik! Úristen – sóhajtotta –, mi lesz ebből, ha Salas doktor...

Közben megérkezett az anyja sírjához, amely igencsak elhanyagolt volt.

Ha én nem jövök, és nem hozok virágot, a két testvérem nem sokat törődik szerencsétlen anyánk nyughelyével! – Letette a rózsacsokrot és imádkozni kezdett. De gondolatai állandóan a jelenre tértek vissza, s nem tudott szabadulni egy megmagyarázhatatlan rossz érzéstől.

Az életem sínre került, elvégeztem az iskolát, jó állásom van. Most megveszem a lakást. Mit akarok még? Ha szegény anyám ezt látná! Örület, hogy a mai napig sem találták meg a gyilkosát! Vagy nem is nagyon keresték? Ha élne, biztosan büszke lenne, hogy a lánya idáig jutott. Annak idején nagyon haragudtam rá, hogy Vito karjaiba taszított. De ha ezt nem teszi, lehet, hogy most is a faluban cselédkednék! Igen, anyám előrelátó volt. Egy szegény lánynak nem sok lehetősége van itt Szicíliában megfelelő munkát találni. Iskoláról pedig szó sem lehetett volna. Vito Galuppi! – Felrémltet előtte a férfi brutális szeretkezése és összerázkódott! – No, most a kis Ceciliát bezzeg kényezteti, még a gondolatait is lesi! De ott van Mario! A két fiatal egyre gyakrabban találkozik. Az emberek suttogják, hogy Galuppi áldását adja minderre. De ez így lehetetlen! Vito – ha már megszerezte azt a kis virágszálat – nem egykönnyen adja ki a kezéből! Nyilván átrázzák! Egy szerelmes férfi vak, mint Fortuna istenasszonya!

Ebben a pillanatban közelgő lépéseket hallott. Gilberto Menottit látta maga előtt. Mosolyogva nézett rá.

– Jó napot, Ursula! Nem is gondoltam, hogy magával itt találkozom.

– Anyám sírjára hoztam friss virágot. Már úgy furdalt a lelkiismeret, olyan ritkán jövök ki hozzá! Két testvérem pedig soha. De maga mit keres itt? Nem hiszem, hogy bárkije itt lenne eltemetve – húzta fel szemöldökét a lány, s hirtelen valami borzongás futott végig a testén. Félni kezdett.

– Nem, dehogy, csak néha kijárok a temetőbe. Nagyon szeretem a csendet, s itt valóban egyedül lehet az ember. Gondolkozhat, töprenghet. A halottak nem bántanak!

– Vannak rokonai Cataniában?

– Nincsenek. Senkim sem él. Anyám már tíz éve meghalt. Apám pedig még kisgyerek koromban kivándorolt a testvéréhez Amerikába. Azóta nem

hallottam róla.

– Miért jött át Palermóba? Otthon nem kapott állást?

– Szeretek bolyongani a világban.

– No ez aztán nagy bolyongás! Cataniától Palermóig nem nagy a távolság!

– Nem így értettem! Igaz, Catania Szicília második legnagyobb városa, de nem tudtam elhelyezkedni sehol. Anyám halála után egy darabig a nagybátyám támogatott, a szőlőjében dolgoztam, de nagyon untam a paraszti életet. Egy szép napon felkerekedtem, és átjöttem a fővárosba. Itt meg szerencsém volt, mert egy ismerősöm révén, bekerültem a Szent Antal Kórházba, s mint segédápoló, megélek a fizetésemből.

– Nem is vágyódik többre, Gilberto?

– Hát, nemigen! Majd egy gazdag lányt veszek feleségül! – nevetett fel a jóképű férfi. – Van itt éppen elég! Vagy egy asszonyt! – tette hozzá cinkos mosollyal. – Úgy látom, itt az a szokás, hogy idősebb férfiak fiatal csitriket szúrnak ki, akarom mondani vesznek feleségül. Különösen, ha milliomos az illető!

Ursulának nem tetszett ez a hang, mert tudta, hogy Victoriáról beszél a férfi.

– Lehet, hogy a következő jelölt is a fiatalasszony pénzét akarja? – vált gunyorossá Gilberto hangja.

Ursula úgy érezte, mintha darázs csípte volna meg.

Kizárt, hogy Vincenzo a pénzéért szeretné Victoriát! Úristen! Lehet, hogy már az egész kórház, sőt a város is tud a kettejük kapcsolatáról? Sürgősen beszélnem kell Vincenzóval! – határozta el magában. – *Salas doktor már eddig is ellenszenves volt nekem, s ha ezt megtudja, mindenre képes!*

Elindult a sírtól a kijárat felé. Gilberto követte, mellé lépett és belekarolt. Ursula kirántotta a karját.

– Megörült?! Mondja, mit akar tőlem? Lehet, hogy nem véletlenül találkoztunk a temetőben?! – emelte fel a hangját a lány, amely már-már hisztérikussá vált.

– Ugyan, ugyan, kedves Ursula! Csak nem fél tőlem?! Nem én vagyok a megcsonkított nők gyilkosa! Kérem, üljünk le valahol a városban, igyunk meg egy kávé, szeretnék beszélni magával.

A lány összerázkódott, de arra gondolt, így könnyebben lerázhatja majd Menottit. Ursula a főtér előtti nagy parkolóban hagyta kocsiját.

– Innen már gyalog menjünk. Jó? Gilberto, magának miért nincs autója?

– Ugyan, ebből a fizetésből?! De, gondolom, maga sem a nővéri jövedelméből élt hosszú ideig.

– Ehhez magának semmi köze! Megfizettem én mindenért bőven! – csuklott el a lány hangja, s legszívesebben faképnél hagyta volna a férfit. Valami mégis vonzotta hozzá. Nemcsak a külseje, hanem a belőle áradó nyugalom is.

A temetőben féltém tőle – állapította meg Ursula –, itt meg a nyüzsgő emberek között már nem is látszik olyan ellenszenvesnek. Jóképű férfi! Ennyi az egész! Mi van abban, ha iszom vele egy kávé? Semmi – adta meg önmagának is a választ, s betértek az egyik kis bárba. Gilberto két kávé és narancslét rendelt, megkínálta a lányt cigarettával és ő is rágyújtott. Egyikük sem szólt egy szót sem. A forró kávé iszogatták, mindketten el voltak foglalva saját gondolataikkal. Gilberto törte meg a csendet.

– Volna kedve velem vacsorázni? Esetleg elmehetnénk a Zöld Szamárba! Azt hallottam, ott igen jól főznek.

Ursula ebben a pillanatban rájött, hogy a férfi nem véletlenül hívta meg kávézni, valamit akar tőle! De mit?

A Zöld Szamárba pedig semmiképpen sem megyek el! Még csak az kéne! Egy perc múlva Vito is tudná! Igaz, már semmi közünk egymáshoz, de mégis! Az egész alvilág odajár. Nem szeretnék semmibe se belekeveredni!

– A Zöld Szamárba nem! – hangzott az elutasító válasz. – Egyébként is fáradt vagyok. Ha nem sértődik meg, a vacsorameghívást más alkalommal majd elfogadom, de most hazamegyek, mert reggel hat órakor kezdek.

Ezzel felállt, kezét fogott a férfival és a kocsijához indult.

Cecilia örjögött, amikor Mariótól megtudta, hogy Ursula évekig a férje szeretője volt! Lelkében bosszút esküdött a lány ellen.

– Talán még most is tart a kapcsolatuk? – kérdezte Mariót, amint a tengerparti sétányon beszélgettek.

– Ugyan, hova gondolsz?! Don Vito imád téged! Olyan naiv kislány vagy, drága Cecilia! Csak nem gondoltad komolyan, hogy Vito hatvankét éves koráig nem feküdt le nővel? Három feleséget eltemetett, s ki tudja, hány barátnője volt! A nővérem igazán rendes teremtés. Mióta Vito felesége vagy, nem is találkoztak! Ne légy féltékeny! – simogatta meg a lány fejét.

– Nem is tudom, Mario, mi lenne velem nélküled! – sóhajtotta Cecilia.

– Vito mostanában alig van otthon. Esténként gyakran különböző emberekkel bezárkózik a dolgozószobájába, s mire a hálószobánkba ér, olyan késő van, én már alszom – vált nyafogóssá a fiatalasszony hangja.

– Ennek csak örülhetnél! – nevetett fel a fiatalember. – Nem hiszem, hogy olyan gyönyört kínál neked, amely a mennyekbe repít!

– De Mario! Hogy beszélsz a férjemről?! Én szeretem őt!

– Hát persze, te csacsi! De még soha nem ízlelhetted meg azt a gyönyört, amit csak egy fiatal nyújthat! – szorította meg Cecilia karját, akin mintha áramütés futott volna végig. – Majd ennek is eljön az ideje, én tudok várni? – halkította le hangját a férfi, s a jövő reménye még vidámabbá tette.

– Kísérj haza, Mario! Eljárt az idő, estére Salas doktorék jönnek vacsorára.

– Már megint? Kicsit túl gyakori a látogatásuk.

– Igen, igazad van, de Vito azt mondja, Anerióval szoros üzleti kapcsolatban áll. Victoriát nem szeretem, sőt utálok, olyan csúnya és visszataszító. Bár az utóbbi időben mintha megváltozott volna! A haját másként hordja, a ruhái divatosabbak, valahogy az egész nőt kicserélték!

– Biztosan férfi van a dologban – hangzott el Mario szájából a gúnyos megjegyzés, s nem is gondolta, milyen közel jár az igazsághoz. – Holnap is látlak? – kérdezte, és nagy barna szemeiből annyi melegség sugárzott, hogy Cecilia azonnal igennel válaszolt.

– Délután szívesen elmennék a tengerpartra úszni egyet, bár az üzletet nem zárhatod be, ugye?

– Ne aggódj egy percig sem! Kiírom, hogy áruért mentem. Egyébként is elhatároztam, hogy felveszek egy négyórás alkalmazottat. Most már megengedhetem magamnak, s így több időm lesz mindenre!

Mikor Mario elbúcsúzott Ceciliától, elhatározta, hogy meglátogatja Ursulát. Az útjába kerülő első telefonfülkéből felhívta.

– Itt Mario beszél. Ha nincs semmi különös dolgod, felmennék hozzád. Rendben?

– Gyere csak, olyan régen láttalak!

A két testvér megörült egymásnak. Kölcsönösen beszámoltak napjaikról. Az első fél óra után azonban Mario meglehetősen furcsa kérdést tett fel a lánynak.

– Ursula, a Zöld Szamárban azt hallottam, hogy dolgozik nálatok egy segédápoló, bizonyos Gilberto Menotti. A pletyka szerint nem valami hallgató, inkább szószátyár férfi. Állandóan don Vito, meg a város előkelőségei után szimatol. Mondd csak, nem tudsz róla valamit?

Ursula, ismerve Mariót, sejtette, hogy a férfi valakinek a megbízásából próbál tájékozódni. Nem akarta még azt sem elmondani, hogy az utóbbi időben többet találkozott a férfival.

– Nem, nem tudok róla semmit. Igaz, a sebészetben dolgozik, de nekem nincs időm arra, hogy pletykálgadjak vele. Csinos férfi, bolondulnak utána a nők. Nem az én esetem – hajtotta le fejét a lány.

– Jól van, ne is törődj vele! Az a tanácsom, hogy kerüld el! Rossz véget fog érni itt Palermóban, ha szaglászik! Már Vito is hallott róla.

– Milyen jól értesült vagy, Mario! Csak nem léptél be a maffiába? – nevetett idegességében Ursula.

– De igen. Ha boldogulni akarok itt Palermóban, nélkül lehetetlen.

– Ugyan menj már! Ki hiszi el ezt neked?! Egy biztos: én semmit nem akarok erről hallani.

– Ne gyulladj úgy be, Ursula, a te életed sem felhőtlen! Hiszen don Vito szeretője voltál, évekig, s ez nem semmi!

– Hagyd ezt, Mario! Kérlek! Ne emlegesd a múltat, mert akkor én is beszélhetnék!

Mario szeme szikrázott. Legszívesebben megfojtotta volna Ursulát, mert rájött, hogy a lány előző botrányaira gondol.

Lehet, hogy azt is sejtí, hogy anyánkat megöltem? Nem, ez képtelenség! Nem tudhat semmit! De ha igen, akkor sem fog beszélni. Nagyon finom ez a kis családi összetartás itt Palermóban! – nevetett magában, a mondat végére már lehiggadt. Készülődött, hogy távozik, mikor Ursula

megemlítette, hogy két hét múlva felavatja új lakását, és Mariót is szeretettel látja az ünnepségre.

– Köszönöm, elmegyek. Don Vito és a felesége is ott lesz?

– Nem. Mi közöm nekem a felső tízezerhez? Hát nem érted, Mario, hogy annak a kapcsolatnak egyszer és mindenkorra vége! Képtelen vagy abba az ostoba fejedbe ezt bele...

– Nem vagyok ostoba, te tévedsz! Még meglepetéseket szerzek majd neked! – szakította félbe Mario a lány dühöngését. – Híres ember lesz belőlem!

Ursula a lakásavatására csak Vincenzót, Victoriát, Mariót és Gilbertót hívta meg. Szűk körű kis ünnepséget akart. Lakását a régi negyedben bérelte, a híres Piazza Verdi mellett. A háztulajdonossal megállapodott, hogy egyelőre fél évre veszi ki, utána majd meglátja. Titokban abban reménykedett, hogy az új városrészben sikerül lakást vásárolnia, s félre tud majd annyit tenni, hogy havi részletekben törlessze a vételárát.

Akkor nem bérleményem lesz, hanem tulajdonom – bizakodott magában Ursula.

A fizetéséből egyre többet spórolt meg, s a cél érdekében gyakorlatilag alig költött magára. Ruháit önköltségi áron Mariótól vette. Elhatározta, hogy néhány hónapig minden lírát a fogához ver.

A vendégeknek pizzát, halat, csirkét és vörösborot készített. A szerény, ám gusztusos vacsora jó hangulatban telt egészen addig, amíg Mario Ceciliával meg nem érkezett. Ursula csodálkozott ezen, miután ő csak Mariót hívta.

Cecilia kissé leereszkedően viselkedett, s azonnal feltűnt neki Gilberto, aki úgy segédkezett, mintha házigazda lenne. Menotti remélte, hogy Ceciliától néhány dolgot megtudhat don Vitoról, ezért a fiatalasszonyhoz lépett, s itallal kínálta. Ursulának nem nagyon tetszett ez a kedvesség, miután az utóbbi időben Gilberto egyre közelebb került hozzá, nem csupán egy kolléga volt a kórházból.

Vincenzo kiment a konyhába egy doboz sörért, s a hűgához fordult.

– Ugye, nem te hívtad meg Ceciliát?

– Hova gondolsz? Tudom, hogy Victoria utálja, rólam nem is beszélve! Ez a Mario egy furcsa szerzet! Milyen alapon hozza el don Vito feleségét? Újabban az öcsénk nagyon megváltozott! Úgy viselkedik, mintha ő lenne Palermo egyik főembere, pedig csak egy butikos. Az is Galuppi jóvoltából. Ki tudja, mibe keveredett? Tény, hogy nap mint nap Ceciliával látják az emberek. Vito teljesen megbízik a feleségében és Marióban. Szerintem rossz vége lesz ennek! Ugye, Salas doktornak szóltál, hogy Victoriát is magaddal hozod? – kérdezte Ursula meglehetősen izgatott hangon. – Tudod, nem bízom sem Marióban sem Ceciliában, és nem akarok Victoriának kellemetlenséget.

– Ne félj, húgocskám, Salas doktornak én magam szóltam, hogy ma este hozzád jövünk.

Cecilia Gilberto társaságában egymás után három pohár vörösbort hajtott fel. Rövid idő múlva a fejébe szállt, s ez Mariónak végleg nem tetszett.

Már éjfélre járt az idő, amikor a társaság szedelőzködni kezdett, kivéve Gilbertót. Cecilia azonban megfogta a férfi karját és suttogva szólt: – Ugye, hazakísér?

– Bocsásson meg, asszonyom, de azt hiszem, Mario meglehetősen dühös lenne érte. Vele érkezett ide, vele is kell hazamennie. Gondolom, a férje sem nagyon örülne, ha engem meglátna a házuk közelében.

Cecilia a becsípett nők kacérságával jegyezte meg: – Ugyan! Vito azt csinálja, amit mondok! Jöjjön csak velem!

Mario átölelte Ceciliát, és meglehetősen ingerülten adta fel rá a köpenyét.

– Sokat ittál, menjünk!

Mikor Ursula és Gilberto egyedül maradtak, érezték, hogy mindketten elfáradtak az esti vendégségtől. Menotti felállt, felvette a zakóját s indulni készült.

– Azt hiszem, nekem is mennem kellene. Vagy maradjak, Ursula?

A lány elpirult, de legyőzte érzelmeit.

– Nézd, Gilberto – tért át a tegezésre –, nem szeretem az olyan férfiakat, akiket a nők körülvesznek. Te is tudod, hogy az átlagnál sokkal csinosabb vagy. A kórházban is mindenki kedvel. Nem akarlak megbántani, de nekem a külsőnél fontosabb a tartalom. Ezért azt javaslom,

maradjunk barátok. Nem akarok lefeküdni veled! Nem kívánok egy újabb csalódást átélni! Láttam, hogy Cecilia is úgy körülrongált, mint méhecske a virágot.

Ezzel felállt, és az ajtóig kísérte Menottit.

A férfi úgy gondolta, Ursula még nem érett meg arra, hogy beavassa a titokba. Várnia kell. Az elmúlt hetek alatt közel került hozzá a nővér, de szerelmet nem érzett iránta. Így aztán elkészönt és hazafelé indult.

Milyen kihalt ilyenkor Palermo! – Az órájára pillantva látta, hogy éjjel egy óra van. – *Kár, hogy nem vehetek magamnak egy autót! De a parancs, az parancs! Talán igaza van a főnöknek, ez mindenképpen gyanús lenne.*

Gyalog átvágott a Teatro Massimo, Olaszország egyik legnagyobb színháza mellett. Megtorpant, mert hirtelen szúró fájdalmat érzett a bal tüdejében, s elsötétült előtte az egész világ.

Már több mint egy órája tartott a műtét. Terzi doktor végezte a tüdőreszekciót vékony, hosszú ujjjaival. Asszisztense, Zanelli orvos lélegzetvisszafojtva figyelte főnöke gyors mozdulatait, és ismét bizonyosságot nyert, hogy Palermo egyik legjobb sebésze mellett dolgozik.

A mellkas megnyitása után látták, hogy a bal tüdőlebeny alsó része – ahol átszakította a golyó –, szinte levált a tüdő többi részéről, és megakadt az egyik bordacsonton. Ezt a részt az adjunktus teljesen lezárta, és hozzálátott a roncsolódott lebeny eltávolításához.

– Tulajdonképpen óriási szerencséje volt a fickónak! – fordult Zanelli doktor felé. – Szerintem messziről érhetette a lövés, hiszen, ha egy ilyen nagy kaliberű fegyverrel közléről éri a golyó, úgy átment volna rajta, mint a papíron.

Zanelli rápillantott az eltávolított 45-ös golyóra, amelyet Terzi adjunktus az izoláló kendő szélére pottyantott, és egyetértően bólintott.

– Ezzel az alsó lebennyel értelmetlen lenne vacakolnunk, a necrotisáló szövet több bajt okozhatna, mint amennyit az egész tüdőlebeny ér! Ezért választottam az eltávolítást. Tulajdonképpen így kitűnően tudunk dolgozni, nem kellett a szívhez nyúlnunk. Megjegyzem, ha a lövés csak öt

centivel feljebb megy, Gilberto már a kórbonctanon lenne. A karján lévő sérülést elláttátok?

– Igen, adjunktus úr, sima izomlövés volt, a csontnak még csak a közelébe sem ment, így kitisztítás után lezártuk a sebet – válaszolta a másik asszisztens.

– Helyes – szólta Terzi doktor. – Lassan itt is végzünk, most már sehol nem látok vérzést. Folyamatosan adjátok neki a transzfúziót, legalább két liter vért kapjon!

Miután bezárták a mellkast, az adjunktus intésére a műtősfíú elzárta a gép palackját, amellyel a tüdőt eddig felfújva tartották. Valamennyien megnyugodva látták, hogy a spontán légzés visszatért, és Menotti mellkasa egyenletesen emelkedett és süllyedt.

– Nos, uraim, köszönöm a tökéletes asszisztenciát! – szólta az adjunktus, és ledobta gumikesztyűjét, maszkját.

Menottinak szerencséje volt. Ha akkor nem megy a színház felé egy részeg társaság, és nem fedezik fel a férfit, akit a földön veresen találtak, már nem élne.

Valószínűleg a szívére céloztak, de a támadó eltévesztette a lövést – gondolta Terzi, aki kedvelte a készséges és mosolygós fiatalembert. – Kinek lehetett ez a férfi az útjában? Csak egy segédápoló!

Az operáció végeztével már a folyosón várt Berio Sacchi, akit a műtét közben értesítettek. Ő is meglepődött a Gilberto elleni merényleten, bár ezt valahogy összefüggésbe hozta a sok szimatolással.

De lehet az is, hogy többről van szó! – tépelődött magában a főfelügyelő. – Ki és miért akart végezni vele? Látszólag egy jelentéktelen ember. Tévednék talán?!

Amikor Terzi kilépett a műtőből, azonnal Sacchi főfelügyelőbe botlott.

– Bocsánat, adjunktus úr, életben marad a fiatalember?

– Nagyon remélem, de biztosat csak egy-két nap múlva tudok mondani.

– Mikor beszélhetnék vele?

– Legjobb esetben huszonnégy óra múlva, de akkor is csak néhány percig. Most az intenzív szobában fekszik, állandó transzfúziót kap.

Mikor Ursula reggel beért a sebészetre, és meghallotta, mi történt Gilbertóval, őrvjögési roham tört rá. Berohant Terzi doktorhoz, s megpróbált minél több részletet megtudni a műtétről.

– Ugye megmenti, adjunktus úr? – telt meg a lány szeme könnyel. Lelke mélyén saját magát hibáztatta a férfi szerencsétlenségéért.

Ha akkor nem engedem haza, nem lőtték volna le! De ki lehetett?

Délelőtt többször is bement az intenzív szobába, hogy ellenőrizze a férfi transzfúzióját, a monitor működését. A többiek megdöbbenve nézték Ursulát, aki életében először mutatta ki érzelmeit. Amikor Sacchi főfelügyelő kihallgatta őt, a lány a legapróbb részletekig beszámolt mindenről.

– Ne haragudjon – kérdezte a férfi –, volt maguk között testi kapcsolat is? Mert az elmondottakból egyenesen ez következik.

– Nem, de azt hiszem, nem sok hiányzott hozzá!

Mikor Vincenzo értesült Gilberto műtétjéről, megdöbbsent. Benne is azonnal a logikus kérdés merült fel. – *Ki és miért akarta eltenni láb alól a segédápolót?* – De nem volt ideje végiggondolni a kérdésre adandó választ, mert Galuppi kereste telefonon.

– Újabb megbízásom van. Azonnal cselekedj! Gilberto Menotti nem élhet! Tedd meg, amit kell!

– Nem! Most az egyszer nem!

– Micsoda? Nem engedelmeskedsz? Megörültél, Vincenzo? Nem számolsz a következményekkel!

– Nem érdekel, don Vito! Elég volt! Soha többet nem segítek ilyesmiben! Visszafizettem már mindent! Gilberto Menottit nem ölöm meg! Már csak Ursula miatt sem!

– Mi köze ennek Ursulához? Csak nem feküdt le az a szerencsétlen teremtés ezzel az áruval?

– Nem, nem hiszem! Csak azt tudom, hogy Ursula és Gilberto barátok, s a fiatalember nekem is nagyon szimpatikus! Megmondtam! Nem segíték!

– Ez az utolsó szavad? Megbánod, Vincenzo! Nagyon is megbánod!

– Don Vito! Nálam betelt a pohár, sőt, kicsordult. Gyógyítani akarok és nem gyilkolni! Erre szól az orvosi esküm is!

– Milyen finnyás lettél! Bezzeg, amikor iskoláztattalak, nem törődtem vele, hogy a pénz honnan ered.

– De most törődök! Soha többé nem hajtok végre ilyen parancsot! Talán Salas doktor megfelelőbb lenne erre a célra – szaladt ki Vincenzo száján meggondolatlanul a főorvos neve.

– Úgy?! A csúnya kis Victoria elcsavarta a fejed? Szóval igaz a szóbeszéd! A kis béka kellene a millióival, mi? Ehhez van eszed! De ez nem a te asztalod! Ebből nem falatozol! Ha-ha-ha! – nevetett fel kísértetiesen Galuppi. – Majd Salas elintéz, ne félj! Egy életre! Tett ő már el láb alól nem is egy embert! Egyébként hallottam, hogy Ursulánál jól szórakoztatok. A három Tomasini testvér! Az ártatlan virágszálak!

Vincenzo fejébe szállt a vér, és már nem gondolkozott, mit mond, úgy érezte megfullad, ha nem beszél.

– Csak hallgass! A kis feleséged is megéri a pénzét! Ha egy csinos férfit lát, már nem bír magával! Nem elég neki a drágalátos férje!

– Megőrültél?! Mit beszélsz! Cecilia nevét ki ne ejtsd a szádon, ő egy szent! Egy tündér! Neki soha nem jutna eszébe, hogy a férje háta mögött szórakozzon és kiránduljon Messinába! – ezzel lecsapta a kagylót.

Vincenzo egész testében remegett az idegességtől.

Nem és nem! Elég volt, nem engedelmeskedem többé don Vitónak! – De rögtön azt is felmérte, hogy ezért rövidesen el kell hagynia Palermót, mert Galuppi eltetetheti láb alól. – *Valahogy Victoriát is magammal kellene vinnem. De hová? Úristen! Hát már soha nem szabadulok meg Galuppitól?!*

A kezében lévő kávéscsészét teljes erejéből a földhöz vágta, darabjai szanaszét repültek az orvosi szobában.

Salas lassan kortyolgatta a whiskyt, s közben nézte, amint Vito le és fel sétál a szobában. A testes férfi arca vörös volt a méregtől, hangja reszketett a felindulástól.

– Nem értelek, Anerio! Olyan nyugodt vagy, mint egy szfínx! Az egész hálózatunk veszélybe kerül! Nem tudod ezt felfogni? Vagy már annyira a markodban érzed a kis Victoria vagyonát? Csak nehogy melléfogj! Sokat fecsegnek Vincenzóról és róla. Vagy téged már ez sem érdekel? Lassan eliszod az eszed, te szerencsétlen! Értsd meg, el kell tennünk láb alól Menottit! Én nem mehetek be a kórházba. Ma beküldtem Franchi Lucianót egy csokor virággal, benne volt egy csinos robbanótöltet, de kidobták! Az a Terzi doktor, no meg Sacchi főfelügyelő úr – húzta el gúnyosan a száját Galuppi – senkit sem enged be a fiatalemberhez! Ha te meglátogatnád nem

tűnne fel! Adjál be neki valamit, amitől jobblétre szenderül. Figyelmeztetek Anerio, ismered a mondást, amit nálunk Szicíliában mindenki betart: „Jobb, ha a lábad botlik meg, mint a nyelved!” Erre gondolj!

– Nézd, Vito! – húzta el a száját a főorvos. – Megígértem, ha Victoria hozzájut az örökségéhez, megadom a pénzed. Ennyi veled a kapcsolatom, és nem több! Vedd végre tudomásul, hogy a kábítószerüzleteidben is csak azért vagyok benne, mert a régi ügyem miatt kényszerítesz rá! Hagyj békén! Annyi embered, besúgód van, úgysem bízol bennem! Nem hiába küldted már Marokkóba is a nyakamra azt a férfit. Ne játszd meg magad!

– Elég legyen! Sokat ittál, Anerio, nem tudod, mit beszélsz!

– Tévedsz! Nagyon is jól tudom! Sőt még mást is mondhatnék, főleg a te kis virágszáladról!

Vito, mint az oroszlán, felüvöltött.

– Ceciliát be ne mocsold!

– Dehogy, dehogy, nem szóltam egy szót sem!

A két férfi elhallgatott, a csend tapinthatóvá vált köztük. Egymást méregették. Galuppi a célzást nem tudta megemészteni.

– Mit akartál mondani a feleségemről? – vált Vito hangja egyre fenyegetőbbé.

– Semmit, családban marad! Az emberek azt mesélik, hogy Mario Tomasini és Cecilia állandóan együtt mászkálnak a városban.

– Na és? Mario egyszer már megmentette Cecilia életét! A rosszindulatú emberek pletykálnak! Nem bírják elviselni, hogy gazdag vagyok, hatalmam van, s ráadásul egy gyönyörűséges, fiatal feleségem! – halkult le Galuppi hangja. – Tudod milyenek a palermóiak! Színház kell nekik, mégpedig nem is akármilyen.

– Nézd, Vito – folytatta az orvos – te is tudod, hogy az embereid sem mindig tartják be a parancsaidat. Így aztán néha túlkapások is előfordulnak. De egy tanácsom van: ne törődj Gilberto Menottival! Legalábbis rám ne számíts, én nem teszem el az utadból!

Salas doktor felhajtotta a kezében levő italt, felállt, s az ajtóból visszaszólt: – Adios, amigo! Akinek ilyen fiatal és kívánatos a felesége, annak vigyáznia is kell rá! – ezzel kilépett a szobából.

Galuppi megnyomta az asztalon lévő csengőt. Franchi sietett be.

- Parancsoljon, padre!
- Azonnal teremtsd elő Ursula Tomasinit! Hozd ide a föld alól is!
- Igenis! – hajtotta meg magát a férfi. – Megyek, megkeresem.
- Ne mondj neki semmit, csak annyit, hogy tüstént látni akarom!

Ursula friss húslevest főzött Gilbertónak, és éppen a termoszba öntötte, amikor Franchi csengetett. A lány a kémlelőablakon kinézett, s meglepve látta, hogy Galuppi testőre áll ott. Kinyitotta az ajtót, s üdvözölte.

– Jó napot, Luciano!

– Jó napot, kisasszony! Galuppi úr üzeni, azonnal jöjjön el hozzá! Fontos beszéde van magával.

Ursula meglepődött. Amióta Vito megnősült, nem is látta a férfit. Nem értette, mit akar tőle, de sejtette, hogy semmi jót.

Fél óra múlva Ursula kicsit megszeppenve ült a testes Galuppi előtt, aki először érdeklődve kérdezgette sorsáról, majd rátért a lényegre.

– Tudom, rád számíthatok! A bátyád már elfelejtette, mit köszönhet nekem, de ezt most hagyjuk! Nálatok fekszik a sebészetben az a segédápoló. Valami Gilberto Menotti, igaz?

– Igen. Az utcán lelőtték, de Terzi doktor Palermo legjobb sebésze...

– Kár volt igyekeznie – halkította le hangját Galuppi. – Kis Ursulám, egy nagyon apró baráti szívességre kérlek. Mikor leszel szolgálatban?

– Most, egy óra múlva már bent kell lennem.

– Ez nagyszerű! Azt akarom, hogy Menottinak adj valami gyógyszert, altatót, vagy mit tudom én mi a fenét, de mindenesetre még ma éjszaka az örök vadászmezőkre kerüljön!

– Szentséges Szűz Anyám! – sikoltott fel Ursula. – Akkor te vagy a merénylet mögött! Rám ne számíts, Vito! Elég volt! Nem vagyok a rabszolgád! Mi bajod van azzal a fiatalemberrel? Nem ölök meg senkit! Nem vagyok a maffia tagja és nem is leszek!

– Megörültél, Ursula?! Ki beszél itt maffiáról?! Miket locsogsz össze! Annyi az egész, hogy a te védenced keresztezi az utamat! Talán beleszerettél? – vált egyre hangosabbá Vito hangja.

– Mi közöd hozzá? Már nem vagyok a szeretőd!

– De voltál! Évekig belőlem éltél. Nem?

– Meg a nővéri fizetésemből, amikor már dolgoztam – tette hozzá Ursula kicsit emelt hanggal.

– Nézd, ne veszekedjünk! Néhány fontos üzletem veszélybe kerül emiatt a szerencsétlen félnótás miatt. Mindenbe beleüti az orrát. A kórházban pedig nem jutunk a közelébe. De ha nem akarsz segíteni, nem baj, majd elrendezem másként. Ám jusson eszedbe, ezért még keservesen megfizetsz!

Haragos kézmozdulattal intett a lánynak, hogy mehet.

Ursula, amint hazaért telefonált Sacchi főfelügyelőnek. Csak annyit mondott, hogy életbevágóan fontos közlendője van, de már rohannia kell a kórházba, így másnapra beszéltek meg időpontot, amikor a lány felkeresi.

Féltetek... *Nagyon féltetek* – suttogta Ursula átölelve Gilbertót. A férfi már teljesen meggyógyult, és ismét dolgozott a sebészen. A többszöri rendőrségi kihallgatás alkalmával sem tudott mondani semmit a merénylőről. A főfelügyelő ugyan nyomozott az ügyben, de miután teljes hallgatás vette körül a bűntényt, lassan ő is kezdett – legalábbis látszatra – napirendre térni felette.

– Kérhetnék egy doboz sört? – fordult kedvesen Gilberto Ursula felé.

– Hogyne, drágám, máris hozom! – ugrott fel az ágyról a lány, s egy hideg sörrrel tért vissza a konyhából. Majd rágyújtott egy cigarettára, és magának egy korty konyakot töltött. Leült a férfi mellé az ágy szélére, mozdulataiból a szerelem és a megelégedés áradt.

Itt az ideje, hogy beszéljek veled – határozta el magában Menotti. Azt még nem döntötte el pontosan, hogy mennyit mondjon el. – *Neki az a jobb* – gondolta –, *ha minél kevesebbet tud, különben veszélybe kerülhet az élete. De majd vigyázok rá!* – Lassan, monoton hangon beszélni kezdett.

– Nézd, Ursula, már régebben szerettem volna neked egyet mást elmondani magamról, de féltettelek, no meg nem is ismertelek annyira. De most már bízom benned!

– Drágám! – nézett a férfira fátyolos szemmel a lány. – Ha nem szerettelek volna, már rég nem élnél. – Röviden beszámolt Vito Galuppi megbízásáról, amit már akkor sem vállalt el. – Szóval már nem élnél! – ismételte. – Hogy mi közöd van don Vítóhoz azt nem tudom, de egyben

biztos vagyok: az útjában állsz! Nyilvánvaló, hogy valamelyik üzletét veszélyezteted! Ezt pedig ő nem szereti. Mindenki a kezében van: a rendőrkapitány, a főügyész, a polgármester, és mit tudom én, még ki! – halkult el Ursula hangja. – Azt tudom, hogy Vincenzo egyetemi költségeit is ő fedezte. A testvérem soha nem lehetett volna orvos a segítsége nélkül. De azt gondolom, most bőségesen visszafizetteti vele! Vincenzo már napok óta zaklatott. Ilyennek még soha nem láttam. Hiába kérem, hogy találkozzunk, mindig valami elfoglaltságára hivatkozik. Rossz előérzetem van vele kapcsolatban.

Amikor a lány elhallgatott, Menotti körülményesen beszélni kezdett. Ő maga sem volt teljesen tisztában azzal, meddig menjen el az őszinteségben. Aztán rájött, ha a megbízásból csupán egy részletet mond el a lánynak, amiben a segítségét kéri, az is elég lesz.

– Valójában – kezdte – nem vagyok segédápoló. Azért vállaltam ezt a munkát, mert így rengeteg emberrel tudok beszélni és információkat gyűjteni.

– De miért? Mi szükséged van rá?

– A barátom volt az a csendőr, pontosabban nyomozó, aki Rómából jött, hogy leleplezze a palermói disznóságokat. Hosszú ideig nem jelentkezett, majd az itteni rendőrkapitányság jelentette Rómának, hogy elgázolta egy autó és meghalt. Mi ebbe nem nyugodtunk bele, s nyomozni kezdtünk. Tudomásunkra jutott, hogy előzőleg Nápolyból érkezett ide egy rendőr, s róla se hallottak azóta. Ennek a két ügynek akarok utánajárni – fejezte be Menotti.

– Gilberto! Lehet, hogy te is rendőr vagy? Kérlek, légy őszinte hozzám. Így már értem, miért mászkálsz annyit a Zöld Szamárba, miért barátkozol mindenkivel! Értek én mindent! Azt hiszed, a maffia feje Vito Galuppi, vagyis ő a capo di tutti capi! – Néhány pillanatnyi hallgatás után Ursula folytatta. – Ezt azért nem feltételezem. Évekig a szeretője voltam. Soha nem tapasztaltam semmit, ami a maffiára utalna. Vito lehet, hogy keresztapa, de ennél nem több! Óriási vagyona van, mióta az eszem tudom, mindig gazdag volt.

– Hogy kerültél Galuppi karmai közé? – nézett rá Gilberto meglehetősen szigorúan.

Ursula lassan elkezdte mesélni életét, gyerekkorát, szerencsétlen anyja halálát. Nem hagyta ki Vincenzót és Mariót sem, a közös fiatalkori élményeket is beleszötte.

– Nézd Gilberto, akkoriban nagyon haragudtam anyámra, mert valójában ő rendezte el az életem Galuppival. Nem is jól fogalmazok – sóhajtott fel Ursula –, nem haragudtam rá, hanem gyűlöltem! Aztán később, főleg a meggyilkolása után rájöttem, ha ő nem egyezik meg don Vitóval, most cselédlány lehetnék valahol a faluban.

– Hogy érted azt, hogy anyádat meggyilkolták? Erről nem is tudtam!

– Régebben történt. Don Vito találta meg, aki azonnal értesítette a rendőrséget. Anyám igencsak szegény volt, a gyilkos nem vitt el semmit. A nyomozók foglalkoztak egy darabig az ügyvel, aztán lezárták – halkult el Ursula hangja.

A hajnal már átölelte az égboltot, amikor abbahagyták a beszélgetést. Gilberto csak annyit kért Ursulától, hogy figyeljen mindenre és mindenkire, s ha bármi gyanúsat észlel, nyomban szóljon neki.

– Vincenzóval szeretnék beszélni, lehetőleg itt nálad, négy szemközt. Segíts létrehozni ezt a találkozást – ölelte át Ursulát. Aztán kiment a fürdőszobába borotválkozni és fürödni. Közben a lány elkészítette a reggelit.

Vincenzo tudta, hogy gyorsan kell cselekednie, mert az élete veszélyben forog! Don Vito nem nyeli le, ha valaki megtagadja a parancsait.

Menekülnöm kell, de hova? Victoriát is magammal vinném, de miből élnénk?! A megtakarított pénzem legfeljebb két hónapra elég! Állást sehol nem fogok kapni, mert Galuppi ezt is megakadályozhatja. Lehet, hogy lelövet, mint egy veszett kutyát, és soha senki nem fogja megtudni az igazat. Tennem kell valamit! De mit? Képtelen vagyok bármi okos elhatározásra jutni! Salas tegnap is belém kötött a nagyviziten! Pedig egyértelmű volt a felállított diagnózisom. Az egyik betegnél a teljes epeúrendszer fertőzését állapítottam meg, sőt bizonyos gyulladási jeleket is észleltem. Ki is tenyésztettem a baktériumokat, hogy ne mondhassa, indokolatlanul adom az antibiotikumokat. Enyhe fájdalmak és kisméretű

sárgaság kísérte a betegség fellobbanásait. A biopsia az intrahepatikus finom epecsatornák gyulladással elváltozását mutatta. Ezek a fellobbanások – melyeket én a máj laesiójának véltem – gyakran ismétlődtek. Erős antibiotikum-kezelés mellett vérátömlesztést javasoltam. Salas azonban műtétet indikált, amivel én természetesen nem értettem egyet! S mi lett a vége? – tette fel a kérdést saját magának Vincenzo. – A beteget átvitték a sebészetre, és a műtőasztalon meghalt! Szerencsétlen fiatalember! Mindössze huszonnégy éves volt! Lehet, hogy valaki a helyembe lépett Galuppinál, és megbízást kapott, hogy tegye hidegre az illetőt? – fészkelte Vincenzo agyába a gyanú. Felállt, és a belgyógyászati archívumban előkereste a beteg kórlapját.

– Még szerencse, hogy emlékszem a nevére! Néhány perces keresgélés után meg is találta: *Nicola Casilo, huszonnégy éves, foglalkozása: vámtisztviselő.*

Tomasini meredten nézte az adatlapot. Aztán visszatette a helyére, és megkezdte esti vizitjét. Amint az ügyeletes nővérrel végigment a folyosón, Salas doktor jött vele szembe.

– Mit keres a főorvos úr ilyenkor a kórházban?

Még végig sem gondolhatta, amikor érezte, hogy valaki a vállára teszi a kezét.

– Kolléga úr, ha végzett, legyen szíves, jöjjön be hozzám!

Egy óra múlva Vincenzo kopogtatott a főorvosi szoba ajtaján.

– Tessék! – hallatszott a jellegzetes, vékony hang.

– Befejeztem az esti vizitet – lépett be az ajtón Tomasini doktor. – Parancsoljon velem!

– Kedves kolléga úr! Ön az utóbbi napokban több orvosi hibát követett el. Ezekről szeretnék magával beszélni.

– Tudomásom szerint az epeúrendszer fertőzésénél nekem volt igazam. Bár most sem értem, miben halt meg a betegünk a műtőasztalon!

– Ennek eldöntése nem az ön feladata! – csattant Salas hangja. – Mindenesetre tény, hogy ön nem látja el megfelelően a betegeket! Mert nézzük csak! – vett elő egy kórlapot. – Itt van egy krónikus lefolyású haemolytikus anaemiás betegünk. A múlt éjjel is – mint jelentették nekem – haemoglobinuriás rohama volt! A vizsgálatokból kiderült, hogy a serum-bilirubin tartalma az utóbbi napokban növekedett, a vizeletben pedig

fokozott urobilinogen-kiválasztás volt megfigyelhető! Emellett a laboratórium a vizelet üledékében szemcsés haemosiderint is jelzett! Mit tett erre a belgyógyásza? – fordult gunyoros mosollyal Vincenzo felé a főnöke. – Transzfúziót rendelt el, de ennek sem volt eredménye! S mi lett a folytatás? Ön lépkirtást javasolt, noha tisztában kellett lennie azzal, hogy ez reménytelen. Mondhatnék önnek még egyéb eseteket is!

– Főorvos úr! Ön nem pontosan fogalmaz! A leletek sem tükrözik egyértelműen...

– Ne folytassa, kérem! Az a javaslatom, ha nem akarja, hogy etikai bizottság elé vigyem az ügyet, keressen másik állást! Bár meglehetősen nehezen fog itt Palermóban találni. Sőt Olaszországban is!

Tomasini megdöbbsent. Tudta, hogy a főorvos olyan eseteket ráncigált elő, ahol a kezelés szubjektív elemekre épült. Azt is azonnal látta, hogy így akarják őt a kórházból eltávolítani!

Még szerencse, hogy nem lőttek le – sóhajtott magában, de hangosan csak ennyit kérdezett: – Mikor kell távoznom?

– Adok magának két hetet, Tomasini! De jó lenne, ha mielőbb találna állást, mert ismételt hibák esetén, sajnos, nem tudom önt megvédeni! – emelkedett meg a főorvos hangja.

– Köszönöm! – válaszolta Vincenzo és kiment a szobából. Amint leült az íróasztala mellé, azon gondolkozott, hogy Vito keze van-e az ügyben, vagy Salas doktor tudta meg a feleségéhez fűződő kapcsolatát?

Mindegy! Úgy is lépnem kell! Bár két hét nem nagy idő. Okvetlenül beszélnem kell Victoriával! Az lesz a legjobb, ha kertelés nélkül mindent elmondok neki. Ha ez után nem akar velem többé találkozni, megértem! Lehet, hogy irtózik majd tőlem! De arra is van reményem, hogy megbocsát. Tiszta vizet kell öntenem a pohárba, s mielőbb elmenekülöm Palermóból!

Nem! Nem! – üvöltött Solario, akit teljesen kihozott a sodrából Vito. – Értsd már meg végre, hogy nem tarthatom titokban a harmadik nő meggyilkolását! Ezt is megcsonkították, de ennek a lábát vágták le! Ez egy elmebeteg! Sacchi most helyszínel, a rádiónak és a televíziónak egy órán belül leadja a hírt! Én csak azért jöttem hozzád, mert a lány irataiból

kiderült, hogy Cecilia Galuppi mindenese volt! Ha nem vagyok a barátod, a hírekből tudod meg!

Vito egy nagy pohár konyakot töltött magának, leült Orsoval szemben, s megpróbált nyugodtabb hangon beszélni.

– Ne haragudj, de nagyon felzaklatott a hír! Ezek szerint rövidesen itt lesz Sacchi és kihallgatja a feleségemet?

– Kénytelen lesz! Ő nem tudja, hogy az egyik emberünk arra ment haza, s a nagy csődületet látva megnézte, mi történt. Innen értesült az ügyről, s telefonált nekem. Én pedig rögtön hozzád jöttem, hiszen Ceciliáról van szó! Még a lány nevét sem ismerem, minden adat Sacchi kezében van. Az emberem csak annyit mondott a telefonba, hogy Galuppi asszony mindenését megfojtották és megcsonkították a sikátorban. Ott, ahol az előző két gyilkosság is történt! Többet ne kérdezz tőlem! Ne haragudj, megyek, nem akarom, hogy Sacchi itt találjon! Reggelre már okosabb leszek. Mindenesetre addig ne szólj a feleségednek, amíg a főfelügyelő meg nem érkezik! Nehogy Cecilia elárulja magát! Képzeld el azt a kínos szituációt, ha Sacchi megtudná, hogy én már itt jártam a gyilkosság hírével.

Solariónak igaza lett. Fél óra múlva csengettek Galuppi kapuján. Közben levetkőzött pizsamára és köntösre, azt a látszatot keltve, hogy már lepihent. Felment az emeleti hálószobába, és onnan jött lefelé, amikor Luciano Sacchit bevezette a hallba.

– Elnézést, uram – szöjt a testőr –, Sacchi főfelügyelő úr sürgősen beszélni akar önnel.

– Rendben van.

– Jó estét, uram!

– Jó estét, főfelügyelő úr! Mi szél hozta erre az éjszakában? Fontos és sürgős lehet, ha nem tudott reggelig várni.

– Sajnos, sürgős az ügy! Szolgál önöknél egy Casella Bistolfi nevű lány?

– Igen, a feleségem mindenese. Két hónapja vettük fel. Miről van szó? Azt hiszem, ma szabadnapja volt. De a feleségem ezt jobban tudja!

– Akkor megkérem, keltse fel Galuppi asszonyt, mert a lányt – nagy valószínűséggel – este tíz és tizenegy óra között megfojtották a sikátorban a piac mellett! Meg is erőszakolták, majd levágták a lábát!

– Szentséges Szűzanyám! – kiáltott fel Vito. – Azonnal hívom Ceciliát. Kérem, kíméletesen közölje vele a hírt.

Néhány perc múlva Cecilia álmosan és kicsit kábán megérkezett. A főfelügyelő kérdésére válaszolva elmondta, hogy Casella ma szabadnapos volt, korán elment az anyjához, aki a piactéren gyümölcsöt árul.

– Többet nem tudok mondani.

A hallottaktól még nem tért magához.

– Asszonyom, meg volt elégedve a lány munkájával?

– Hogyne, nagyon!

– Minden héten volt egy szabadnapja?

– Igen. Mindig a péntek, mert akkor van a legnagyobb forgalom a piacon.

– Ismeri az édesanyját?

– Igen, egy alkalommal gyönyörű narancsot hozott nekem.

– Caselláról tud esetleg valamivel többet is? Kikkel barátkozott?

– Nem, a világon semmit!

Sacchi látta, hogy Cecilia nagyon megrendült a szörnyű hír hallatára, így aztán megköszönte a felvilágosítást és távozott.

A televízió, a rádió és az újságok egyre élesebben bíralták a rendőrség tehetetlenségét. Személy szerint Solario Orso leváltását követelték, miután immár három megcsonkított nő gyilkosát nem tudták elfogni. Sacchival úgy üvöltözött a rendőrkapitány, hogy még a folyosó is zengett.

– Mindenkit kihallgattál? Voltál Galuppi asszonynál? A lány rokonait, barátait, ismerőseit is felkerested?

– Igen, rendőrkapitány úr! De most is, mint az előző két esetben, senki nem látott és nem hallott semmit! Az egyetlen biztos pont a rendőrorvos bonclelete. A gyilkosság módja, a megerőszakolás, a csonkítás és a vércsoport azonos.

– Ezt én is tudom! – kiáltotta torkaszakadtából az őrjöngő Solario. – A tettetst akarom! Egész Palermo felcsapott titkos nyomozónak. Az emberek mindenhol arról beszélnek, hogy milyen tehetetlenek vagyunk! Leváltanak mindannyiunkat! Aztán te is megnézheted magad!

A főfelügyelő visszament a szobájába. Már ezredszer szedte elő jegyzeteit, s mint a kirakós játékot próbálta összeállítani a képet. Rájött, hogy ez így lehetetlen.

Ki tudna segíteni? Olyan egyént kell találnom, aki jó szemű, szimatolhat, szaglászhat, akire senki nem gyanakszik. – Ekkor felvillant előtte Gilberto Menotti. – A fiatalember ellen is merényletet követtek el, az igaz – állapította meg magában. – Talán éppen ezért őt kellene bevonnom a munkába. Eddig is igen készséges volt, sőt felajánlotta segítségét. Nem tudom eldönteni – morfondírozott –, hogy Menotti kinek az embere? Még a maffia sem puffant le valakit ok nélkül az utcán! A fiatalembernek szerencséje volt. A merénylet elvétette, no és Terzi doktor ügyes keze megmentette az életét! Beszélnem kell vele, nyilván már ő is hallotta a fejleményeket.

A gyilkos örült! Csak egy aberrált elme képes minderre. Valaki olyanról lehet szó, aki napközben dolgozik, jön-megy, barátai vannak és senkinek nem gyanús. Talán az lenne a legjobb, ha felkeresném a Szent Antal Kórház ideggyógyászát. A múltkor olyan készséges volt Genovese doktor, az ideg orvos. Hátha van valami ötlete, utána meg átugrom Gilbertóhoz – határozta el végül.

Genovese doktor az ideggyógyászati ambulancián épp ügyeletes volt. Kölcsönös üdvözlések után Sacchi rátért látogatásának lényegére.

– Tehát olyan betegeket akar felkutatni, beszélni velük, akik bejártak az ambulanciára, vagy nálunk feküdtek, s mi gyógyulnak nyilvánítottuk őket. Olyan személyiségeket keres, akik aberráltak... – majd elhallgatott. – Nézze, kedves főfelügyelő úr! Pont ez a legnehezebb, az aberráció ugyanis rendszerint csak egy bizonyos szituációban lép fel. Nagyon nehéz eldönteni, és meghatározni a lényegét. Hozzánk az ideg- vagy az elmeosztályra általában súlyos esetek kerülnek.

– Az aberrációt ön nem minősíti súlyosnak? – vágott közbe ingerülten Sacchi.

– Félreértett engem! A kórkép nem egyértelmű, ezért is nagyon nehéz meghatározni. Azt javaslom, nézzük meg előbb az ambulancián kezelt betegeink kartonjait. Hívok segítséget, hátha kiszűrünk valakit. Aztán az osztályokon is átlapozhatjuk az eltávozott betegek kórlapjait.

Négy órán keresztül három ideg orvos vizsgálta a leleteket, feljegyzéseket, de mindössze tizenhét gyanús személyt találtak, akiknek a kórképébe beleillett az aberráció. Sacchi ezek címét felírta.

– Még ma felkeresik az embereim őket, s megvizsgálják a körülményeiket.

– Menjünk fel az osztályra is – javasolta Genovese doktor. – A főorvos úrnak már szoltam, vár bennünket.

Este kilenckor végeztek a vizsgálati anyagok átnézésével, de az osztályokról elbocsátott könnyebb esetek közül csak négy páciens neve jöhetett szóba. A főfelügyelő ezek adatait is feljegyezte, majd megköszönte a segítséget s hazaindult.

– Most már nem megyek át a sebészetre. Valószínűleg Gilbertót sem találom bent.

Cinzia Saveria hajnalban megállapította, hogy a sebészeten viszonylag nyugalmas volt az éjszaka. Ő, mint főnővér, csak ritkán volt ügyeletes, de néha elvállalta, ha valamelyik beosztottja barátilag megkérte erre.

Szerencsére csak három műtétünk volt éjszaka, de jobb is így, mert Zanelli doktor, Terzi adjunktus úr tehetségét meg sem közelíti. Igaz, fiatal ember még, csak tudnám, mire olyan nagyképű?

Még egyszer megnézte a frissen operált betegek transzfúzióit és infúzióit, majd elolvasta az éjszakai ügyeleti naplót. Elhatározta, hogy miután végre akad egy szabad délelőttje, elmegy látogatóba a nagybátyjához, hiszen már hetek óta nem látta.

Antonio bácsi biztosan örülni fog nekem, olyan egyedül él. Valamelyik vegyeskereskedésében vagy a pizzériában keresem először. Amilyen nyugtalan természetű, nem tud a fenekén ülni otthon! Pedig az emberei – mint ő is gyakran mondja – megállják a helyüket.

Cinzia először a Szent Caterina-templom melletti pizzériába tért be, remélve, hogy Antonio bácsi reggeli kávéját itt fogyasztja el. A lánynak szerencséje volt, mert éppen akkor érkezett meg a bor- és gyümölcs szállítmány, amelynek átvételét Antonio maga ellenőrizte. Amikor megpillantotta unokahúgát, eléje ment, átölelte.

– Drága kislányom, de jó hogy látlak! Ül le néhány percig, mindjárt végzek! Igyál egy kávét!

Amikor kis idő múlva Antonio letelepedett Cinziával szemben az asztalhoz, a pincér hozta neki is a forró feketét, a friss tejet és a ropogós vajaskiflit.

– No, most mesélj, gyermekem! – hajtotta fel az első korty italt. – Olyan régen láttalak, elkerülsz engem, biztosan sok a dolgod a kórházban!

– Tudod, Antonio bácsi, az utóbbi hetekben egyre több a betegünk. Délre már a lábam sem érzem! Mit szólsz az örült gyilkoshoz? Az egész város erről beszél – folytatta a lány. – Egy kicsit már én is kezdek félni. A kórházban a nővérek azt suttogják, hogy valahogy Vito Galuppi is benne van az ügyben, mert mindhárom áldozathoz a köreibbe tartozott!

– Drága kislányom! – szakította félbe az idős férfi. – Ne beszélj butaságokat! Don Vito és az emberei nem a védtelen nők megerőszakolására és megcsonkítására szövetkeztek. Nekik egészen más céljuk van: a pénz! Az irgalmatlan sok pénz! S mindez miből? Hát bizony – folytatta az öreg –, a kábítószer-csempészet nagy üzlet itt is! Bár erről senki nem beszél. Azt hiszem – hajolt közelebb a lányhoz –, hogy valaki bosszút esküdött Vito Galuppi ellen, és okosan kitervezte a gyilkosságokat. Figyelj csak! Az első áldozat don Vito kocsmájában dolgozott, mint mosogatólány, a második szerencsétlen teremtés az egyik vállalatánál volt főkönyvelő. A harmadik meg a kis Cecilia mindenese. Látod Cinzia, ez nem lehet véletlen!

– Sokan azt mondják, ez is a maffia műve!

– Badarság! Már mondtam neked. Én aztán igazán ismerem az ő módszereiket. Ha az ember megteszi, amit kívánnak, vagyis fizet a szolgáltatásaikért, akkor nyugiban élhet, vezetheti az üzletét. De ha nem! Mentsen meg az Isten tőle!

– Antonio bácsi, csak nem vagy te is tagja a maffiának?

– Ne bolondozz! Egy ilyen öregemberre már nincs szükségük! De ismerem a módszereiket. Egész életem itt éltem le Palermóban. Maffia mindig volt és lesz is! A capo di tutti capi pedig korlátlan úr! A keresztapák is neki engedelmeskednek!

– Te tudod, ki az?

– Nem... Igazán nem... De nem is akarom tudni! Még drága anyámtól hallottam a régi szicíliai mondást, hogy „a bűnözésben nincs okos megfontolás”. Ezt megjegyeztem magamnak egy életre, s széles ívben elkerültem, hogy valaha is közöm legyen hozzájuk. Nem mondom, volt olyan időszak az életemben, amikor fizettem nekik, hogy vigyázzanak az üzleteimre. De most már nem zaklatnak! Túl öreg vagyok – merengett el a férfi. – Majd ha te átveszed az örökséget! Tudod, tied lesz mindenem! Lehet, hogy akkor téged megkeresnek! Légy óvatos! Jobb szeretném, ha már lenne egy férfi melletted! Erről jut eszembe: nem tervezed, hogy férjhez menj?

Cinzia elpirult, majd halkán mondta.

– Gondolni gondolok rá, de senki nem udvarol.

– Nem baj, vasárnap gyere el hozzám ebédre! Meghívtam egy fiatalembert, aki a Termini Imerese kikötővárosban él. Az egyik rakodóvállalatnál művezető. Eddig nem talált megfelelő feleséget magának. Hátha megtetszettek egymásnak! Milyen boldog lennék! – sóhajtotta Antonio, és újabb kávé-t rendelt mindkettőjüknek.

A férfi karja oltalmazón és puhán ölelte át Victoria vékony testét. Már három napja nem találkoztak, s az asszony úgy érezte, mintha egy emberöltő múlt volna el. Vincenzo nem tudott elszabadulni a kórházból. Főnöke, Salas doktor Melania munkáját is rábízta, mert az orvosnő – mióta barátnőjét bestiális kegyetlenséggel megölték –, alig tudta elvégezni feladatát. Így aztán Tomasini doktor két ember helyett is dolgozott.

– Drága Victoriám! Nem tudom, mikor lesz alkalmam elmondani neked életem fordulását. Nem várhatok tovább! Szörnyű bűnök terhelik lelkemet, nem hallgathatok! Rövidesen el kell hagynom Palermót!

– Micsoda?! – nyílt tágra Victoria szeme. – Csak nem akarsz szakítani velem?

– Nem! Dehogy! De nekem mennem kell! Ha elég erősnek érzed magad, elmondom a súlyos terhet, amit a vállamon cipelek. Ha meghallgattál – simogatta meg a férfi az asszony haját –, és úgy érzed, hogy többet nem akarsz rólam tudni, azt is megértem. Sőt! Lehet, hogy én is így tennék!

Felállt, kiment a konyhába, jégkockát hozott, töltött mindkettőjüknek egy pohár italt, rágyújtott és halkán mesélni kezdett. Nem szépített semmit. Mesélt a don Vitóval való kapcsolatáról, a gyerekkoráról, és többször is hangsúlyozta, hogy Galuppi nélkül nem lehetett volna belőle soha orvos.

– Nem tudod elképzelni, mit jelent a szegénység, a kitzasztottság! Nekünk annyi pénzünk sem volt, hogy Ursula vagy én tanuljunk. Igaz, mindketten borsos árat fizettünk érte. Ursula évekig a szeretője volt, nekem pedig... – itt elhallgatott, nem tudta tovább folytatni.

– Drága szerelmem! – ölelte át az asszony. – Amit eddig elmondtál, abban semmi kivetnivalót nem találtam. Én is elfogadtam volna Galuppi segítségét. Gondolom, később visszafizetted a költségeket. Ursulát sem ítélem el, hiszen fiatal lány volt, mikor a férfi ágyába kényszerítették. Talán anyád tehet mindenről. De nem akarom a szerencsétlen asszonyt bántani, nem is ismertem. Talán nem tudod Vitónak visszafizetni az adósságot, s ebből van a baj? Ne aggódj, nemsokára hozzányúlhatok a pénzhez, odaadom én neked! Mennyiről van szó?

Vincenzo hallgatott és töprengett, hogyan folytassa a történetet. Látta, hogy Victoriának fogalma sincs a szicíliai viszonyokról, az adósságokról, amelyeket behajtanak az emberen.

Lehet, hogy a maffia létezéséről sem tud?!

A csönd már-már fojtogatóvá vált. Victoria nem értette, hogy a férfi miért hallgat.

– Aneriónak nem mondom meg, hogy kisegítettelek – nézett szerelmesen Vincenzóra. – Aztán majd, ha főorvos leszel, megadod a pénzt!

– Soha nem leszek főorvos! – jaidult fel Vincenzo. – Örülök, ha életben maradok! Nem akarok neked többet elmondani, mert veszélyes lenne. De el kell tűnnöm! Értesíteni foglak, hova megyek.

– Drágám, ha nem akarsz, nem mesélsz el semmit. Talán jobb is, ha nem tudom. Ám ha két ember egymáshoz tartozik, az őszinteség is fontos. Nem hiszem, hogy olyan titkod lehetne, amit nem oszthatsz meg velem! Szeretlek, Vincenzo! Szeretlek!

A férfi ismét töltött magának egy pohár italt. Érezte, hogy gyónnia kell. Jobb, ha Victoria megtudja az igazat, mintha azt hinné, hogy ő csak úgy

odébbállt. Egy mélyet lélegzett, majd belekezdett.

– Az első Barelli Calo volt, a második Gerini, a kocsmáros, a harmadik...

– Úristen! Miről beszélsz, Vincenzo? Egy szót sem értek az egészből!

– Meghaltak a műtőasztalon. Én segítettem át őket a túlvilágra. Parancsra! Ezzel kellett törlesztenem az egyetemi költségeket! Nem pénzről van itt szó! Emberéletekről! A kezemhez vér tapad, sok, sok vér...

– Miért tetted meg?! – sikoltotta Victoria. – Mondhattad volna, hogy nem!

– Szó sincs róla! Az adósságot vissza kell fizetni. Most már nem vállaltam! Ezért kell megszöknöm.

– Vincenzo! Beszélj! Tudni akarom a teljes igazságot!

A férfi kertelés nélkül mindent elmondott.

Mikor Victoria felfogta a szörnyű igazságot, azonnal mentegezni kezdte magában őt.

Szegénykém... Belehajszolták. Nem tehet róla! Parancsot hajtott végre!
– Aztán egy másik hang szólalt meg a lelkében. – *Victoria, te képes lennél embereket megölni a műtőasztalon? Mert ez történt!* – Megborzadt. – *Szeretem ezt a férfit! De... Most valami megingott bennem. Félek! Órjító helyzet! Egy tény: Vincenzónak el kell hagynia Szicíliát. Ezt a Vito Galuppit legszívesebben megfojtánám! Ő hajszolta bele ebbe! Vincenzo mit nyert a gyilkosságokon? Semmit! Aztán meg embereket is megmentett... Merre húz a mérleg nyelve? Nem tudom! Lehet, hogy a férjem sem különb?! Ő is szicíliai, és barátja don Vitónak. Nem köthetem össze az életemet egy gyilkossal. Így Vincenzótól el kell válnom.*

Néhány perces hallgatás után Victoria így szólt: – Kérlek, ne haragudj rám! Nagyon szeretlek, de meg kell emésztenem a hallottakat! Most elmegyek, de felhívlak telefonon. Amit elmondtál, olyan, mint egy rossz krimi! Ártatlan embereket megölni, méghozzá a műtőasztalon, ez valahogy nem fér a fejembe! A kollégák, a boncolóorvosok hogy nem jöttek rá egyetlen betegnél sem?!

Tomasini nem válaszolt, tudta jól, hogy ő maga adott be olyan gyógyszereket az áldozatoknak, amelyek tünetei egybeestek a kórképükkel! Senki semmire nem jöhetett rá.

Az asszony közben felöltözött, Vincenzóhoz lépett.

– Hova utazol?
– Argentínára gondoltam. Oda talán nem ér el Vito Galuppi keze!
– Hívlak még telefonon – halkította le a hangját Victoria. – Nagyon szeretlek! – sóhajtotta és kiment a lakásból.

Mikor az orvos egyedül maradt, végigpergette behunyt szeme előtt egész életét. Rájött, hogy a bűneit már nem teheti jóvá. Mégis élni akart! Élni és gyógyítani!

Cecilia későn jött le reggelizni. Arca sápadt volt, szeme alatt mély karikák húzódtak. Vito, mikor meglátta őt, megdöbbsent.

– Drága kicsikém, csak nem vagy beteg?
– Migrémem van. A rendőrség tegnap este, amikor nem voltál itthon, annyit faggatott Casella Bistolfival kapcsolatban! Az üzleteidről is kérdezősködtek.

– Micsoda? Nem is tudtam róla, hogy ismét itt járt a rendőrség! Solario majd ellátja a baját annak a túlbuzgó Sacchinak! Ne idegeskedj, kedvesem! Kipenderíttetem a rendőrségtől, ha szemtelenkedik veled!

– Ugyan Vito! – szólt először életében meglehetősen ingerülten Cecilia.
– Neki az a kötelessége, hogy megtalálja a gyilkost! Casella pedig nálam dolgozott. Ma átmegegyek Marióhoz, tegnap telefonált, hogy ismét új francia cuccok érkeztek. Szeretnék venni egy estélyi kabátot, meg ami megtetszik. Az utóbbi időben nem viszel sehova – nyafogott az asszony. – Ha nem lenne Mario, megölne az unalom! Velem nem törődsz!

Szemrehányás csengett a hangjából.

– Drága kicsikém! Igazad van, mostanában nagyon lefoglálnak az üzleti ügyeim. De este, ha van kedved, átmegegyünk Salas doktorékhoz!

– Azt már nem! Utálom Victoriát! Ronda béka! Csak úgy pislog a szemüvege mögül! Soha nem tudom, mit gondol! Kuka! Ül és néz, buta tyúk!

– Drágaságom, hogy beszélsz? Mariótól tanultad ezt a stílust? Mert az intézetben ugyan nem! – Majd megbánva az erős hangot, átölelte az asszonyt: – Menjünk színházba vagy moziba, ahova kedved van!

– Lesz egy rock-koncert a főtéren. Rómából jött át a Kék Csillag együttes, szeretném hallani őket, olyan remek a zenéjük!

Vito egy másodpercre megdöbbsen, majd beleegyezően bólintott.
– Rendben van, ha délelőtt mászkálsz a központban, vegyél jegyet.
Cecilia felöltözött, és sietve indult Marióhoz, mert megbeszélték, hogy délelőtt lógnak a városban.

Ursula már a harmadik műtétnél instrumentált. Gilberto Menotti a műtő előtt állt a folyosón, és szokása szerint cigarettázott.

– Menj be, légyszíves az előtérbe, kitoltuk már a beteget. De vigyázz, mert infúziót kötött be Terzi adjunktus a karjába.

Szegényke! – sóhajtott Ursula. – *Olyan fiatal, és egy nyomát távolított el a sebész a vastagbélből. Remélem, nem rosszindulatú daganatról lesz szó!*

– Ursula, Vincenzo az előbb keresett, kéri, menj át hozzá!

A nővér a telefonhoz lépett és tárcsázta Tomasini doktor számát. Azonnal megismerte testvére hangját.

– Én vagyok, Ursula, hallom, kerestél...

– Igen. Szeretnék veled délután találkozni.

– Rendben, várlak!

Amikor hazaért, azonnal a mélyhűtőbe tette a fagylaltot, amit a közeli cukrászdából hozott.

Vincenzo imádja az édességet, legalább kedveskedhetek neki!

A meggyötört tekintetű Vincenzótól szinte megijedt a húga.

– Csak nincs valami bajod?

– Nem, dehogy, elutazom szabadságra, és el akarok köszönni tőled!

– Ez nagyszerű, rád fér a pihenés! Hova utazol?

Vincenzo töpregett egy darabig.

– Valószínűleg Rómába, Milánóba, esetleg Torinóba megyek.

– Victoria mit szól hozzá? Meddig leszel távol?

– Egy hónapig. Victoria is örül neki – bizonytalanodott el a férfi hangja.

Ursula érezte, hogy Vincenzo hazudik. Zavara, tekintete is erről árulkodott.

– A címedet megtudhatom?

– Még én sem ismerem... – Hozzá lépett, magához szorította. – Vigyázz magadra, drága húgocskám!

– Úgy búcsúzol, Vincenzo, mintha soha többet nem találkoznánk – vált kesernyéssé a lány hangja.

– Mostanában nagyon ideges vagyok. Kérlek, vigyázz Marióra! Újabban túl sokat van együtt Ceciliával. Vitónak ez előbb-utóbb feltűnik, s akkor neki vége!

– Tőle mikor köszönsz el?

– Nem búcsúzom, csak tőled és Victoriától. Kérlek, ne szólj neki se, hogy elmentem, egy idő múlva úgy is észreveszi. A testvéri szeretet nem lángol közöttünk!

Megcsókolta hűgát és szó nélkül kiment a szobából. Ursula nem értette ezt a szokatlan látogatást. Vincenzo mindig közlékeny, kedves természetű volt.

Valami baj van... – töprengett. Érezte, hogy a testvére veszélybe került. De hogy ez honnan leelkedik rá, nem sejtette. – *Majd felhívom Victoriát, tőle biztosan többet megtudok* – határozta el.

Sacchi főfelügyelő már harmadszor olvasta el a hivatalos papírt, amelyben Solario Orso palermói rendőrkapitány felmentette őt a munkája alól, és áthelyeztette Nicolosi községbe a csendőrséghez. Ez valójában egy kis falu, közel az Etnához.

– Nem lesz sok feladata, az utóbbi években itt kevés gyilkosság fordult elő! – visszhangzottak a fülében a rendőrkapitány szavai. – Az irodába kerül csoportvezetőnek.

– Kikből áll a csoportom?

– Egy körzeti megbízottból.

Berio Sacchi nem válaszolt. Tudta, hogy Orso döntése megfellebbezhetetlen, miután nem találták meg a bestiális gyilkosságok elkövetőjét.

– Egy hónap múlva kell elfoglalnia az új állását. Addig rendkívüli szabadságot kapott! De ezt az én jóindulatomnak köszönheti – búcsúzott tőle a rendőrkapitány.

Most, amikor ismételten végiggondolta Sacchi a gyilkosságsorozatot, rájött, hogy kudarca ellenére sem tudott többet tenni.

Éjjel-nappal dolgoztam, eredmény sehol. Kíváncsi vagyok, a pasas mikor csap le újabb áldozatára! Ki fogja leleplezni? Szerencsére, még egy hónapig itt maradhatok Palermóban. Igaz, most már nincsenek beosztottjaim. Mégis, talán így többet érek el! Vagy ki tudja? Mindenesetre Gilberto Menotti nemsokára itt lesz, s neki elmondom, hogy leváltottak.

Kiment a konyhába, a hűtőszekrényből elővett egy doboz sört, bekapcsolta a televíziót, hátradőlt karosszékében, behunyta a szemét. A hideg sör felfrissítette, picit bizakodóbb hangulatba került. Elővette az orvosi lexikont, felütötte az aberrációnál, de a leírásból sem tudott meg többet, mint Genovese doktortól.

– Valaki olyan követi el a gyilkosságokat, aki látszatra normális. De valami kiváltja belőle az örületet! Persze – fűzte tovább gondolatait –, ennek motivációja sokféle lehet, s ha így indulok az én kis magányomozásomban, sehova nem jutok el! Palermo polgárai mind-mind gyanúsíthatók ilyen alapon. Ez örülség! Kell valami indítéknak lennie! De mi az? Képtelen vagyok rájönni.

Ekkor megszólalt a csengő. Gilberto Menotti állt az ajtó előtt.

– Jó napot, főfelügyelő úr!

– Jó napot, Menotti! Ne szólítson főfelügyelőnek, mert már nem vagyok az!

– Leváltották?

– Jöjjön beljebb, ne itt az ajtóban beszéljük meg!

Menotti számára nem jelentett nagy újságot, hogy Sacchit leváltották. Tisztában volt vele, hogy a férfi mögött senki nem állt, s a rendőrkapitánynak bűnbak kellett.

– Egy hónapom van rá – mondta Sacchi –, hogy megtaláljam a gyilkost! Segít nekem, Gilberto?

– Már többször is följánlottam. Azt javaslom, rakjuk ki a lapjainkat, mert így nem érünk el eredményt. A szálak igencsak összefonódtak itt Palermóban, s ezt Rómában is tudják.

– Úristen, ezt maga honnan szedi?

– Tegeződjünk, Berio! – nézett rá mosolygós szemmel Gilberto. – így könnyebb lesz. Most már nem vagy főfelügyelő, csak egy egyszerű

palermói polgár. Én eddig már jó néhány dolgot kiderítettem, de döntő bizonyítékaim nincsenek. A visszaélések, a panamák, a kábítószerüzlet mind nagy pénzt jelentett volt főnököknél, Solario Orsónak is! Ő csak az egyik báb Vito Galuppi kezében. A főügyész, a polgármester és még számos vezető részesült Vito üzleteiből. Sőt azt is megmondom neked, hogy éppen a napokban várnak egy nagy kábítószer-szállítmányt Szardíniáról.

– Gilberto, honnan tudod mindezt? Talán nem is vagy segédápoló? Mondd meg az igazat!

– Bízzál bennem, rövidesen megtudod! De annyit máris elárulhatok, hogy Rómából küldtek ide, és lényegében kollégák vagyunk. Ha együtt akarunk dolgozni, külön kell választanunk a maffiát és a bestiális gyilkosságokat. Ez utóbbit, úgy tippelem, egy örült követte el. Meggyőződésem azonban, hogy ezzel valami szándéka volt, miután mindhárom áldozat kapcsolatban állt don Vitóval! Szerintem valaki bosszút esküdött ellene. A híres üzletember, a capo di tutti capi ellen!

– Megörültél, Gilberto? Honnan veszed, hogy don Vito a maffiavezér?! Ez képtelenség! Inkább a polgármesterre gondolok, aki a közelmúltban az ötödik villáját építtette fel. Szórja a pénzt. Vagy esetleg a kereskedelmi bank igazgatójára, aki szintén gyorsan gazdagodott meg. Nem hiszem, hogy Galuppi lenne a főnök, miután világ életében jómódú volt, és ő a leggazdagabb üzletember Palermóban.

– Kedves Berio! Nem véletlen az összefonódás! Különben az egész Tomasini család is gyanús nekem. A lányt és Tomasini doktort Vito taníttatta, Mariónak ő vett butikot, az anyjuk halála érthetetlen. Aztán itt van Vito felesége, a kis Cecilia. Ő valóban a zárdából ment férjhez, de a nővére prostituált volt és Solario szeretője. Meghalt. Méghozzá a műtőasztalon!

– Honnan tudtál te ennyi mindent összeszedni, Gilberto?

– Beszélgettem a betegekkel, nemcsak a kórházban. Mindenhol. Egy segédápolóval az emberek közvetlenebbek. No, aztán itt van a következő furcsaság: ez a Salas főorvos, Galuppi kebelbarátja, Marokkóból jött át ide egy évre dolgozni. A felesége óriási vagyont örökölt, amihez csak akkor nyúlhatnak hozzá, ha az asszonyka betöltötte a huszadik évét.

– Azt nem értem, mindennek mi köze van a brutális gyilkosságokhoz?

– Ma még én sem tudom megmondani, lehet hogy semmi. De az is elképzelhető, hogy valahol közöttük kell keresnünk a bosszút lihegő gyilkost.

– Gilberto, tud valaki arról itt Palermóban, hogy te Rómából jöttél, és megpróbálsz a maffiát leleplezni?

– Bizonyos fokig igen. Ursulát félig beavattam a titokba, szükségem van a segítségére. De te vagy az egyetlen, Berio, akinek a teljes igazságot elmondtam.

A két férfi előszedte jegyzeteit, és együtt próbáltak kialakítani egy új nyomozási stratégiát.

Huszonöt milliárd líra, ez nem valami sok! – állapította meg magában Vito, aki a legújabb kábítószer-szállítmány nyereségét összegezte. – *Kevesebbet küldtek, mint amiben megállapodtunk! Ideje, hogy a dél-amerikaiak végre megmozduljanak! Két hete késik az áru! Néhány embert le kell váltani, nem jól végzik a dolgukat. A kábítószerárusok közül két emberem, mint hallom, a Zöld Szamárban beszélgetett azzal az ápolóval, Menottival. Nem tetszik nekem a pasas, mégiscsak el kellene tennem az útból! Solario Orso is egyre puhányabb, látom, hogy fél. Az egyetlen okos húzása az volt, hogy azt a hülye Sacchit leváltotta! Nem sokat ért ugyan vele, mert a tettes nincs meg. Az emberek velem hozzák összefüggésbe a gyilkosságokat. Tiszta örültség az egész!* – Majd a naptárja mellett az asztalon egy kék borítékot vett észre. – *Mi a fene? Ki hozta ezt? Miért nincs a postámban? No mindegy...* – Ezzel feltépte és olvasni kezdte a géppel írt levelet.

„Tisztelt Galuppi úr! Nézzen jobban a körmére kedves kis hitvesének, a kicsike másfelé kalandozik... Vigyázzon! Jön a negyedik gyilkosság! Ebbe maga is jócskán belekeveredik! Ez az én bosszúm!”

Amikor Vito végigolvasta a sorokat, megborzadt.

Az én kis Ceciliámat valaki be akarja mocskolni! De miért? Mi ez a negyedik gyilkosság?

A hideg is végigfutott a hátán, ha arra gondolt, hogy évtizedek óta egész Palermót kézben tartotta, s most esetleg lebukhat olyan bűnért, amelyet nem is követett el.

Már tizedszer olvasta el a levelet, mikor Cecilia lépett a szobába kipirult arccal, jókedvűen. A szeme csillogott, s az estélyi ruhája széle sáros volt.

– Te még fenn vagy, Vito? Kicsit később érkeztem haza, mert a koncert után elmentünk Marióval sétálni. Isteni volt! Kitűnő volt a hangulat, a közönség tombolt! Képzeld el, háromszor megismételték a Miért késtél, szerelmem? című slágert. De hát minek beszélek én neked, úgy sem tudod, miről van szó! – nyúlt a cigarettásdobozhoz Cecilia és rágyújtott.

– Dohányzol? – dördült a férfi hangja. – Nem is tudtam!

– Mert te nem törődsz semmivel, csak az üzleti ügyeiddel! Vedd tudomásul, hogy már két hete cigarettázom, Kentet szívok, naponta egy dobozzal. De szeretném megkóstolni a Szardíniáról ide kerülő különleges árudat is – nevetett fel Cecilia. Ebben a pillanatban azonban Vito keze meglendült, és egy hatalmas pofon csattant az asszony arcán!

– Megörültél? Még az hiányzik, hogy kábítószeres légy! Ki mondta neked ezt a baromságot Szardíniáról? Válaszolj, és ne sírj!

– Hallottam valakitől.

– Kitől? Az igazat mondd meg! Vagy különben...

– És mi van, ha nem válaszolok? Talán megölsz? Vagy megöletsz, mint annyi más embert? – sivított Cecilia, és lerogyott az egyik fotelba. – Ha mindent tudni akarsz – szipogta a nő –, egész Palermo azt beszéli, hogy a nőket te ölted meg! Undorodom tőled! Ne gyere közelebb!

Az asszony a hisztéria olyan fokára jutott, hogy Vito kiment a szobából és Salas doktort tárcsázta.

– Itt Galuppi. Kérlek, azonnal gyere át! Hozz magaddal valami nyugtatót, Cecilia hisztériás rohamot kapott.

– Rendben, tüstént indulok!

Salas egy nyugtató injekciót adott az asszonynak, aki néhány perc múlva már aludt is. A két férfi ezután átment Vito dolgozószobájába. Galuppi megmutatta a névtelen levelet, várta az orvos reagálását.

– Mondd, kit bántottál meg ennyire? Ez a levél azt jelzi, hogy valaki bosszút esküdött ellened, s elképzelhető, hogy életedben először, de a

hatóságoknál kell mentegetőznöd, sőt, már ügyvédet is fogadhatsz! – mondta Anerio cinikusan. – Valaki tönkre akar tenni. De nem az embereid. Azok nem aberráltak. Vagy ki tudja? Mit tettél, Vito, hogy a gyilkosságokat rád akarják kenni?

– Ne beszélj hülyeségeket! Te is tudod, hogy képtelen lennék ártatlan nőket megerőszakolni, előtte megfojtani, megcsónkítani! Igaz, több tucat embert megölettem, de nem nőket! S nem így! Mindig a szervezet érdekeit néztem!

– No meg a sajátjaidat! – vágott közbe Anerio, aki a lelke mélyén igencsak boldog volt, hogy Vito végre kutyaszorítóba került. Bár ő sem tudta megfejtetni a rejtélyt, ki állhat a gyilkosságok mögött.

– Mondd, Anerio! Itt van még Tomasini doktor?

– Persze. A jövő héten utazik el Szicíliából. Vito, mitől borult ki ennyire kis hitvesed? Csak nem mutattad meg neki a levelet?

– Ugyan, hova gondolsz! Valami koncerten volt, onnan jött haza, és mindenféle hülyeségeket vágott a fejemhez. Azt kiabálta, egész Palermo arról suttog, hogy én állok a gyilkosságok mögött! Ez képtelenség! Egy hisztérikus nőnek mit magyarázzak? Az lenne a legjobb, ha néhány napra befektetné Ceciliát a belgyógyászatra.

– Talán neked lenne szükséged orvosi kezelésre! – nevetett fel Salas doktor, s már meg is fogant fejében a nagyszabású terv. Felállt, elbúcsúzott Vitótól és hazament.

Galuppi egész éjjel nem hunyta le a szemét. Érezte, hogy eddig felépített élete, pozíciója, vagyona megingott. Veszély fenyegeti, csak azt nem tudta, honnan? Hajnalban ivott egy erős kávé, felöltözött, és lement a kikötőbe, hogy a másnapi szállítmányt előkészítse.

Victoria az elmúlt napokban talán ezerszer is végig gondolta Vincenzo életét, menekülését... Nem akarta, hogy a férfi búcsú nélkül távozzon Palermóból. Mentségeket, kifogásokat, ürügyeket keresett számára, de teljesen nem tudta felmenteni. Már hajlott rá, hogy vétlennek minősítse, aztán felrémlt előtte az ártatlan emberek sora, akik mind a mütőasztalon haltak meg Vincenzo miatt!

Talán nem is őmiatta – fontolgatta az asszony. – A háttérben Galuppi áll! – Fel-alá kezdett járkálni a szobában. – Mit tegyek? Hogyan segíthetnék neki? Ha most nem találkozunk, lehet, hogy az életben soha többet nem látom. Nem tudok élni nélküle! Hinnem kell neki és segítenem, mert szeretem!

A telefonhoz lépett, s megbeszélte Vincenzóval, hogy este felmegy hozzá. Victoria pontban nyolc órakor csengetett. A férfi, amint meglátta a reszkető nőt, azonnal átölelte.

– Drágám, csak nincs valami bajod? Olyan sápadt vagy és zaklatott.

– Ezen ugye nem csodálkozol? Menjünk be, gyorsan beszéljünk meg mindent, tízre otthon kell lennem. A férjemnek azt mondtam, hogy Cecilia Galuppinál vagyok. Salas el akart kísérni, de lebeszéltem róla. Vincenzo! – vált bársonyossá Victoria hangja. – Eldöntöttem, hogy veled megyek! Mindent végiggondoltam. Először átmegyek Marokkóba. Az ügyvédemmel megbeszélem, hogy adjon előleget az örökségre. Ha pedig nem tudnék megállapodni vele, a széfben hozzányúlok anyám ékszereihez, és eladom azokat. A széf kulcsa Marokkóban van a régi öreg dajkámnál... Ezt még Anerio sem tudja.

Vincenzo csak hallgatta az asszonyt, s olyan melegséget érzett iránta, amely nemcsak szerelem volt, hanem annál sokkal több! Rájött, hogy az életét is föláldozná Victoriáért, aki sutba dob mindent, s követi őt a bizonytalan, zaklatott életbe. Mert abban biztos volt Vincenzo, hogy nem lesz könnyű állást szereznie. A maffia hálózata esetleg utolérheti.

Amerikában ugyancsak virágzik a maffia, de talán Dél-Amerikában még nem! – sóhajtott magában.

– Hova telefonáljak neked, Victoria, ha épségben megérkezem Argentínába?

– Marokkóba. Megadom az ügyvédem címét és telefonját. Azt remélem, hogy három-négy hét múlva utánad mehetek! Aneriónak kitalálok egy mesét, miért kell személyesen beszélnem Rabatban az ügyvédemmel.

A szeretkezésben mindketten annyira feloldódtak, mint még talán sohasem. Tudták, hogy hosszú ideig nem találkoznak. Vincenzo olyan erősen szorította magához Victoriát, mintha többé nem akarná elengedni. Az asszony pedig kétségbeesetten kapaszkodott a férfibá.

Önfeledten szerették egymást, észre sem vették, s éjfél mutatott a falióra.

– Jézusom! – kiáltott fel Victoria. – Mit hazudok Aneriónak? De nem érdekel! Semmi nem érdekel! – ölelte át a férfit.

Mario butikjában rakosgatta a frissen érkezett holmikat. Egyre-másra ránézett miniszoknyás új alkalmazottjára, aki jó alakjával és csinos arcával ugyancsak megnyerte a férfi tetszését.

Talán ma este elviszem vacsorázni, utána meg a lakásomra – tünődött. – Csinosabb, mint Cecilia, pedig ő is klassz csaj!

Ebben a pillanatban nyílt az ajtó és Galuppi lépett be. Mario kicsit meglepődött, mert régen nem látta az öreget. Illendően meghajolt, köszöntötte apját.

– Tessék, gyere beljebb, don Vito, gondolom, meglepetést akarsz vásárolni kis feleségednek.

– Nem, nem, köszönöm! Négyszemközt szeretnék beszélni veled!

– Elmehetsz, majd holnap gyere vissza! – szólt Mario az elárusítólánynak, aki kicsit megszeppent, mikor meglátta Galuppit, hiszen tudta, hogy ő Palermo első üzletembere.

Ketten maradtak. Mario kiakasztotta az ajtóra a táblát: **ÁRUÉRT MENTEM**. Az irodahelyiségben leültette don Vitót, ő maga pedig vele szemben foglalt helyet, és várakozásteljesen nézett rá. A csend mindössze néhány percig tartott, de Mario ezt is elviselhetetlennek érezte. Végül már nem bírta tovább.

– Gondolom, valami céllal kerestél fel!

– Nézd, Mario, most, hogy Vincenzo elutazott...

– Micsoda? Nem is hallottam róla! Hova a fenébe ment? Miért nem szólt nekem? Ursulának bejelentette?

– Nem hiszem. Azt sem tudom, hova ment. Titokban hagyta el Palermót, s ezt nem tartom valami szép viselkedésnek. Ezért szeretnék megkérni, hogy keresd fel Ursulát, vigyél neki valami szép holmit a butikból, kifizetem az árát, s próbáld kiszedni belőle, hol van a testvéretek.

– Miért olyan fontos ez neked? Nyilván szabadságra utazott. Esetleg Salas doktor feleségével? – vált gúnyossá Mario hangja.

– Ne hülyéskedj! – tolt le Galuppi. – Victoria itt van Palermóban!

– Van ennél egy jobb ötletem. Megtudom neked, hol van Vincenzo, de viszonzásul beveszel a kábítószerüzletbe! Kezdem unni a butikot! Több pénzt akarok keresni! Újabb boltot nyitok, és alkalmazottakat veszek föl. Jutna a drogból nekem is, nem? Te is abból lettél ilyen ménkű gazdag!

– Teljesen megőrültél, Mario! Nem foglalkozom kábítószer-kereskedelemmel.

– Ugyan, ne játszd meg magad előttem! Mindenki tudja ezt rólad, sőt még azt is, hogy Solario Orso rendőrkapitány is benne van a buliban. Meg mások... De mennyien! Híresztelik a Zöld Szamárban!

– Mióta adsz a pletykákra, drága fiacskám? – vált ironikussá Vito hangja. Megbízhatatlan fiát, Mariót semmiképpen nem akarta bekapcsolni az üzletbe.

Még a végén emiatt a hülye miatt buknék le! – sóhajtott magában Galuppi, majd próbált szelídebb hangot megütni.

– Mario, ha bővíteni akarod a butikot, vagy újat nyitni, adok neked kölcsön. Aztán majd megadod. De én semmiféle kábítószer-kereskedelemtől nem tudok, és többet nem is akarok hallani róla!

– Ejnye... ejnye... A szardíniai szállítmányt már szét is osztottátok? Ne gondold, hogy mindenki hallgat! Aztán meg igencsak suttoznak az emberek, hogy a három nő...

– Hagyd ezt, Mario! Ebből aztán végleg elegendem van! Nem azért jöttem hozzád, hogy az én ügyeimről beszéljünk! Érdeklődd meg, hogy hova utazott Vincenzo, és megkapod érte a jutalmad. Még ma beszélj Ursulával, vagy akivel akarsz! Tudnom kell az igazságot!

– Talán őt is el akarod tenni láb alól valamiért?

– Mario, te teljesen megbuggyantál! Remélem, Cecilia fejét nem tömöd ilyen zagyvaságokkal!? Szegény kicsikém, mostanában úgyis olyan ideges és zaklatott. Amióta biztos abban, hogy gyereke lesz!

– Micsoda?! Testvérem születik?! – harsant fel Mario nevetése olyan félelmetesen, hogy Galuppi is összerándult.

– Tegnap este derült ki. Salas doktor bevitte a Szent Antal Kórházba az egyik nőgyógyászhoz. Hathetes terhes. Biztosan elújságolja neked is a jó hírt. Mint hallom, igencsak jóban vagytok.

Mario meredten nézte az apját. Fejében ezernyi gondolat fordult meg, aztán mindet elhessegette.

– Mennyit kapok tőled, ha megtudom, hol tartózkodik Vincenzo?

– Hát... mondjuk... egymilliárd lírát?!

– Mi a csoda? Ilyen fontos neked a testvérem? Jól van, megegyeztünk!

Még ma kiderül az igazság! De készpénzt kérek!

Mikor Galuppi elhagyta az üzletet, Mario gondolkozni kezdett.

Mi lehet az ügy hátterében? Vito nem olyan nagylelkű, hogy ennyi pénzt fizessen semmiért! Miért olyan fontos neki Vincenzo?

Ezzel a telefonhoz lépett, és a Szent Antal Kórház sebészeti tárcsázta. Amikor meghallotta, hogy Ursula éjszakás, elhatározta, hogy sürgősen felkeresi.

Gilberto Menotti már olyan otthonosan mozgott a lánynál, mintha a saját lakásában lenne. Amíg Ursula a piacra ment vásárolni, Gilberto maga elé rakta a feljegyzéseit, hogy a legújabb adatokkal egészítse ki azokat.

Solario Orso nevéhez és adataihoz hozzáírta, hogy a férfi Szardíniáról származik, és havonta legalább kétszer megfordul a szigeten. Nemcsak szerencsejátékos, hanem újabban az ingatlanüzletekben is érdekelt. Galuppi kétes vásárlásaiban és eladásaiban részt vesz, de nem a saját nevében. Menotti éppen elővette a polgármester kartonját, amikor megszólalt a csengő.

Ki a fene lehet az? – dühöngött magában.

Az ajtóban legnagyobb megdöbbenésére Mariót pillantotta meg. Gilberto nem vezette be a szobába, hanem közölte vele, hogy Ursula nincs itthon, jöjjön vissza később. Mario azonban nem hagyta lerázni magát, hanem félretolta a férfit és belépett. Pillantása a szétrakott jegyzetekre esett.

– Nem gondoltam, hogy egy segédápoló otthon írogat.

– Kedves Mario, ha nem tudnád, el akarom végezni a műtőstanfolyamot, ezért jegyzetek.

– Itt laksz Ursulánál? – folytatta a faggatást.

– Nem, de te ülj le, ez a húgod lakása, én itt csak vendég vagyok.

– Persze – helyezkedett kényelembe Mario –, gondolom, most Galuppit helyettesítéd a húgomnál!

Menotti már felemelte a kezét, hogy az öklét használja, aztán fegyelmezte magát. Végiggondolta a feljegyzéseit, de Mario semmilyen vonatkozásban nem szerepelt sem a palermói kábítószerbandában, sem a maffiában. Egy butikos. Ráadásul Vito Galuppi pártfogoltja. Nem, ez a fickó számomra nem érdekes!

Közben megérkezett Ursula, és nagyon meglepődött, amikor Mariót a szobában találta. Rosszat sejtett.

– Drága Ursula! – lépett mellé a fiatalember és megcsókolta. – Már olyan régen láttalak! Gondoltam, meglátogatlak. A kórházban is kerestelek!

– Nyilván akarsz valamit, Mario – sóhajtotta a lány.

– Nem, dehogy! Csak hoztam ajándékba egy szép selyemruhát! Jól áll neked az arany szín.

Ursula szeme felcsillant az ajándék láttán. Bement a fürdőszobába, felpróbálta. A ruha valóban remek volt, kiemelte kecses alakját, hajszínét és szemét.

– Mennyivel tartozom? – kérdezte.

Arra gondolt, hogy a fiú a szokásos önköltségi áron adja majd neki a holmit.

– Már mondtam! – csattant Mario hangja. – Ajándékba hoztam! Megtehetem, nem?

– Kérsz egy sört?

– Persze. Szeretnék veled beszélgetni.

Ahogy visszajött a konyhából a lány, leült a fotelba, és kíváncsian nézett a fiúra.

– Négyszemközt! – mondta Mario.

Erre Gilberto felállt, hogy elmegy.

– Ne menj! – tette a kezét Menotti karjára Ursula, majd Marióhoz fordult. – Gilberto előtt nincsenek titkaim, nyugodtan beszélhetsz.

– Úgy? – húzta el a száját a fiú. – Jól van, rendben! Kerestem Vincenzót a kórházban, mert szerettem volna tőle orvosi tanácsot kérni, de Salas doktor, a főnöke azt mondta, hogy elutazott. Furcsának tartom, hogy nem szólt. Neked említette, hova megy?

Úgy tette fel a kérdést, mintha nem lenne semmi jelentősége.

– Nem... Nem... Vagyis csak annyit mondott, hogy Rómába, Milánóba utazik. Valójában nem tudom pontosan. Egyébként nem értelek, Mario, mi közöd van Vincenzo szabadságához? Évek óta keményen dolgozik, s Palermót még soha nem hagyta el, kivéve, mikor Nápolyban tanult. Azonkívül nem a te pénzedből utazott el! – vált ingerültebbé Ursula hangja, aki előtt felrémlett bátyja búcsúzkodása.

Gilberto sem állta meg szó nélkül Mario szemtelen, nyegle modorát. Valahol a tudata mélyén sejtette, hogy a fiú nem a saját jószántából érdeklődik, hanem valaki megbízta. Menottinak Ursula elmesélte, hogy bátyja meglehetősen titokzatosan vált el tőle, s ebből azt a következtetést vont le, hogy Tomasini doktor belekeveredett valamibe. De azt nem sejtette, mibe. Kételyeinek azonban nem adott hangot. Elhatározta, ha este találkozik Sacchival, elmeséli Tomasini doktor furcsa szabadságát.

Lehet, hogy már ott is farkast sejtek, ahol bárányok vannak? – töprengett.

Mario látta, hogy Ursula nem tud semmit.

Mindegy, Galuppival közlöm, hogy nem jártam sikerrel. Annyi beépített embere van, csináljon az öreg, amit akar!

Majd felállt, elbúcsúzott Ursulától és Gilbertótól.

Vincenzo a repülőút alatt figyelte az utasokat. Megkönnyebbülésére, semmi gyanúsat nem észlelt. Néhány napot töltött Rómában, felkereste egyetemi évfolyamtársát, és annyit mondott neki, hogy el kell hagynia Szicíliát. Barátjában teljesen megbízott, egyetértett ötletével, hogy Argentínába utazzon. Még visszacsengtek fülében évfolyamtársa szavai.

– Buenos Airesben az Állami Központi Belgyógyászati Klinikán dolgozik egy barátom. Írok neki néhány sort, keresd fel, meglátod, segít neked. Lehet, hogy kezdetben csak ideiglenesen alkalmaznak majd, mint...

– Én bármilyen kórházi munkát elvállalok! – vágott közbe Tomasini. – Jelen helyzetemben nem válogathatok. Mindenesetre nagyon köszönöm, hogy segítesz. Délután megváltom a jegyem, s elrepülök Argentínába.

– Vincenzo, ha nem lenne azonnal repülőjáratod, én néhány napig szívesen látlak az otthonomban, de mint a szavaidból kivettem, sokkal okosabb, ha mielőbb távozol Olaszországból. A részleteket nem kívánom megismerni. Egy dologgal tisztában vagyok: nem véletlenül hagytad ott a remek kórházi állásodat Palermóban! De ez a te gondod, én megpróbálok segíteni.

Mindez most a repülőgépen ismét felmerült Vincenzóban, s örült, hogy végül Argentínát választotta. Bízott benne, hogy Vito Galuppi keze idáig nem ér majd el.

Csak Victoria is mellettem lenne! – sóhajtott, majd kinézett az ablakon, s megpillantotta Latin-Amerika legnagyobb városát, a csodálatos fekvésű Buenos Airest. – *Milyen óriási város! Nem hiába írják az útikönyvek, hogy lakosainak száma már meghaladja a tízmilliót is!*

A gép simán landolt, a vámvizsgálat pillanatokig tartott. Tomasini csak egy kezításkát és egy bőröndöt vitt magával. A repülőtér halljában óriási feliratok, táblák hirdették a különböző szállodák címeit és árait.

Vincenzo végül is a város központjában, a Hiltonban szállt meg. Felment a szobájába, kicsomagolt, és azonnal hívta Marokkót. Terve szerint Victoriának már meg kellett érkeznie Niceta ügyvédhez.

Ha még nincs ott, akkor is hagyok üzenetet, hol szálltam meg. Szegénykém, biztosan nehezen tudott attól a szörnyeteg férjétől megszabadulni! Remélem, Salas nem sejt semmit! Mert ha igen... Erre gondolni sem akarok!

A telefonhoz lépett és tárcsázta a számot. Néhány csengetés után az idős Niceta ügyvéd szólt a telefonba. Vincenzo megadta neki pontos címét és telefonszámát. Végezetül még annyit mondott: – Kérem, ügyvéd úr, ha Victoria megérkezik, nyomban hívjon fel!

A beszélgetés után Vincenzo rendelt magának egy üveg whiskyt, bekapcsolta a televíziót, leült az egyik kényelmes karosszékre, s lassan iszogatta a hideg italt. Kis pihenés után elindult a város felderítésére.

Ma már úgysem telefonál Victoria! – gondolta. – *Holnap egész nap itthon maradok és várom.*

A sebészet folyosója a szokástól eltérően kihalt volt. Ursula éppen a szobájába igyekezett a műtőből, amikor Zanelli doktorba botlott, aki nagyképűen nézett rá.

– Ön itt?! Nincs a műtőben munkája?

– Kedves doktor úr – felelte Ursula gúnyosan –, most fejeztünk be egy gyomorműtétet, s az adjunktus úr azt mondta, hogy egy óra múlva lesz a következő. Megengedte, hogy a nővérszobában igyak egy kávé. Nem tudtam, hogy önt kinevezték Terzi doktor felettesévé, de ha így van, gratulálok!

– Nem, nem, Ursula – szállt le a magas lóról Zanelli –, csak azt hittem, hogy...

– Az esetet elmondom majd az adjunktus úrnak – vált élesebbé Ursula hangja. – Mindenesetre arra kérem, hogy a jövőben csak a műtőben osztogasson nekem parancsokat! Kikérem magamnak, hogy rendreutasítson!

Ezzel fordult egyet, s már éppen menni akart, amikor Zanelli folytatta.

– Hallottam, hogy a kedves bátyja, Tomasini doktor megvált a kórháztól és külföldre utazott.

– Micsoda? Ugyan kérem! Miket beszél doktor úr?! Igaz, Vincenzo kivette a szabadságát, néhány hétre elment Rómába vagy Milánóba...

– Kedves nővér! Ön nem ismeri a kórházi hírszolgálatot, amely gyorsabb, mint a madár. A maga testvérkéje szépen eliszkolt a felelősségre vonás elől, mert állítólag valami orvosi műhibát követett el!

– Ezt ki mondta magának? – lett Ursula egyre harciasabb.

– A belgyógyászatban hallottam, mégpedig a főnökétől, Salas doktortól! – vette oda Zanelli és otthagya a döbönt lányt.

Ursula bement a nővérszobába és elhatározta, hogy fölhívja Victoriát, aki nyilván sokkal többet tud mindenről, mint ő. Nem hitte el Zanelli szavait, hogy Vincenzo műhibát követett volna el. Sok ideje azonban nem maradt az elmélkedésre, mert a mentők egy középkorú férfit hoztak be, a lábát golyó érte, és Terzi adjunktus pillanatokon belül operálni akarta.

Soha nem lesz nyugalom itt Palermóban – gondolta magában Ursula. – Nincs olyan hét, lassan már olyan nap sem, hogy valakit egy golyó le ne terítene. Úgy látszik, a maffiák háborút kezdtek egymással. Ha végeztem,

első dolgom lesz, hogy telefonálok Victoriának! – ezzel elindult a mütő felé.

Reggelig Ursula meg sem állt. Az éjszaka folyamán még további hat sebesültet hoztak be, Zanelli és Terzi doktor egyetlen percre sem állhattak meg. Ursula már úgy érezte, hogy a kezét sem bírja emelni az állandó műszeradogatástól.

Mielőtt hazaindult, felhívta Victoria lakását. Számára idegen női hang vette föl a kagylót, s meglehetősen ridegen válaszolt a lány kérdésére.

– Az asszonyom alszik, nem adhatom.

– De én okvetlenül szeretnék beszélni vele!

– Tessék a doktor urat hívni! Az asszony beteg... – vált kicsit zavarttá a hang, és letette a kagylót.

Ursula végleg nem értette, mire vélje ezt a furcsa beszélgetést. Mikor Menottit meglátta a folyosón, rögtön beszámolt a különös telefonról, valamint Zanelli doktor pimasz megjegyzéseiről, amelyeket Vincenzóval kapcsolatban tett.

Gilberto azonnal tudta, hogy itt valami történt. Elhatározta, ha végez, nyomban felkeresi Berio Sacchit.

– Beszélnem kell vele! Úgy látszik, a maffia emberei vagy éppen a capo di tutti capi fél az árulástól!

Sacchi éppen spagettit főzött a konyhában, mikor Menotti betoppant hozzá.

– Ha van kedved, ebédeljünk együtt. Pillanatok alatt kész vagyok a zöldséges mártással is!

Gilberto leült a konyhában és nézte, amint Sacchi ügyesen befejezi az étel elkészítését és megteríti.

Az ebéd utáni kávé kortyolgatása közben Gilberto elmesélte Zanelli doktor kétes értékű megjegyzéseit Vincenzo elutazásával kapcsolatban, valamint Victoria Salas rejtélyes betegségét.

– Nem tudom elképzelni, hogy a fiatalasszony, ha szólnak neki, ne ment volna oda a telefonhoz! Még az ágyához is odavihetik. Tudod – folytatta Sacchihoz fordulva –, Ursula és Victoria jó barátnők, így tehát az egész mögött valami gyanúsat érzek!

Sacchi elgondolkozott a hallottakon.

Megpróbálom én felhívni Victoriát, de valami ürügyet kellene találnom. Az asszony nyilván többet tud Tomasini doktor távozásáról, mint bárki más, hiszen szerelmesek. Tehát mindenképpen vele kell beszélnem! De hogyan? – töprengett a volt főfelügyelő.

Rágyújtott egy cigarettára, majd gyors mozdulattal Gilbertóhoz lépett.

– Az lenne a legjobb, ha odamennénk! Délben egy órakor nyilván nem alszik az asszonyka, s azt mondjuk majd, hogy találkozni akarunk vele.

A két férfi mintegy félórai autózás után ért Salasék házához. A csengetésre egy idősebb nő került elő, aki közölte, hogy a főorvos úr a kórházban van, a felesége pedig beteg, és nem fogad senkit.

Gilberto kedves mosolyával próbált hatni a vénasszonyra, de az hajthatatlannak tűnt. A férfi elővett a zsebéből ötvenezer lírát, összehajtogatta, s az asszony kötényének zsebébe tette.

– Két percet kérünk. Engedje meg, hogy addig beszéljünk az asszonyával! Ez igazán nem sok!

Rövid töprengés után a nő valamivel engedékenyebb lett.

– Nem bánom. Jöjjenek a hátsó bejárathoz! Salas doktor kipenderítene, ha valaki elárulná, hogy a feleségéhez beengedtem bárkit! Gyerünk! Én előre megyek és kinyitom a kaput.

Berio és Gilberto már tudták, hogy helyes nyomon járnak. Szapora léptekkel a ház mögé siettek, ahol a kapuban már várta őket az öregasszony.

– Megnézem, tiszta-e a levegő. Ha intek, jöjjenek utánam!

Mikor a kulcsra zárt szobát őrzője kinyitotta, a két férfi lebénult. Victoria halálsápadtan feküdt az ágyban, haja széthullt a párnára, szeme vörös volt a sok sírástól. Először nem ismerte fel látogatóit, és sikítani akart, de néhány pillanat múlva Sacchit láthatóan azonosította magában.

– Megmenekültem! Megmenekültem! Rendőrfelügyelő úr! Ugye kiszabadít engem?! El kell mennem Vincenzóhoz – suttogta. – Vár, mennem kell!

– Nyugodjon meg! – fogta meg az asszony kezét Gilberto. – Próbáljon mindent szép lassan elmesélni! Ursula kereste magát telefonon, de azt mondták, beteg.

Ursula nevének hallatára mintha kicsit megnyugodott volna Victoria.

– Anerio bezárt! Nem enged ki a szobából! Lehallgatta a telefonomat, amikor Niceta ügyvéddel beszéltem! Tud mindent! Megöl... Nem most...

– folytatta elhaló hangon. – A végrendelet!

Majd olyan sírás jött rá, hogy nem bírt tovább beszélni.

Közben belépett az öregasszony.

– Lejárt az idő!

Most Sacchi vett elő a pénztárcájából ötvenezer lírát.

– Ezért még öt percet kérünk!

– Rendben. De utána induljanak! Az állásommal játszom!

– Drága Victoria! Csak perceink vannak – igyekezett nyugodt hangon szólni a zaklatott nőhöz Gilberto. – Mi értesítjük Vincenzót, de hol?

– Hívják fel az ügyvédemet, Nicetát, Rabatban, ő mindent tud. Vincenzónak menekülnie kellett a maffiától. Nem teljesítette a parancsot! Nem ölt meg egy embert a műtőasztalon! Vár engem. Szeretem őt! Segítsenek, kérem, mentsenek ki Salas karmaiból! A Szent Antal Kórházban ártatlan emberek hálnak meg. Mindenkit a műtőben ölnek meg! – majd elcsuklott az asszony hangja, a szeme zavarossá vált, látszott rajta, hogy valamit beadtak neki.

Lehet, hogy kábítószer – gondolta Gilberto –, *kezdi összekeverni a dolgokat.*

– Jobb, ha hagyjuk most – suttogta Sacchinak. – Inkább állapotodjunk meg az öregasszonnyal, hogy holnap ismét eljövünk.

Nem volt ideje befejezni a mondatot, mert a szigorú őr belépett, s meglehetősen mogorván közölte: – Letelt az idő! Menjenek már!

A két férfi szótlánul ült a kocsiban, miközben a város központja felé hajtottak. Mindketten latolgatták, mennyi az igazság, és mennyi a felzaklatott szerencsétlen nő képzelgése a hallottakból.

– Te, Sacchi! Menjünk el Ursula Tomasinihez! Neki tudnia kell a bátyja maffia-kapcsolatáról! Beszélünk kell vele! Remélem, ő segít kinyomozni a szálakat. Egy tény: nem hagyhatjuk Victoriát! De a lépéseinket óvatosan kell megtennünk, mert ez nagyon ingoványos talaj!

Vincenzo már három napja várta a marokkói telefont. Türelmét vesztve ismét felhívta Nicetát, de az öreg is tájékozatlan és tehetetlen volt.

– Kérem, Tomasini doktor, várjon! Igyekszem mindent kideríteni, és rövidesen értesítem önt.

Vincenzo a telefonbeszélgetés után elment a kórházba, ahol római barátja javaslatára a belgyógyászaton a nápolyi származású Nicole Rossi doktort kereste, akinek az ajánló sorokat hozta. A vele közel egyidős férfi elolvasta a levelet, s hangja rögtön szívélyesebbé vált.

– Akkor szinte rokonok vagyunk! Nápoly és Szicília! – sóhajtotta. – Segítek neked, ne félj! Körülnézek itt a belgyógyászaton. Kezdetben esetleg segédorvosként dolgozhatnál. Persze, ehhez meg kell szerezned a letelepedési engedélyt, amihez sok, igen sok pénzre van szükség! Van pénzed? Vagy éppen csak vegetálsz? – nézett kérdően Vincenzóra.

– Nézd! Az igazat megvallva körülbelül egy hónapig megélek, de több pénzem nincs.

– Miért kellett eljőnnöd Palermóból? Csak nem a maffiának álltal útjában? – nevetett halkán a férfi, s Vincenzo hátán végigfutott a hideg.

Egy percig töprengett, mennyit meséljen el a főorvosnak palermói ügyeiből, aztán mintha egy belső hang azt súgta volna: – Semmit!

– Magánügyeim voltak Palermóban. Beleszerettem a főnököm feleségébe – mondta Tomasini –, s ebből tört ki a botrány.

– Az asszony ott maradt? – kérdezte kíváncsian Rossi.

– Igen... Vagyis nem! Rövidesen utánam jön.

– Nagyszerű, öregem! – kedélyeskedett az orvos. – Gratulálok! Szeretném mielőbb megismerni a szépasszonyt, mert nyilvánvalóan szép.

– Hát... Nem ez a fő vonzereje... – halkult le Vincenzo hangja, s már megbánta, hogy nem talált ki egy másik történetet.

– Várj itt rám egy kicsit! Beszélék az igazgató úrral, mit tehetnénk az érdekedben – állt fel Rossi és elhagyta a szobát.

Vincenzo egyre idegesebb lett. Hatodik érzéke azt súgta, hogy bajba került. Nagy bajba! De elhessegette a gondolatot, s azzal próbálta nyugtatni magát, úgy látszik, az idegei felmondták a szolgálatot.

Mintegy másfél órás várakozás után visszajött Rossi, és nyájasan megveregette Vincenzo vállát.

– Nagy szerencséd van, öregem! Az igazgató fogad, lemegyünk hozzá. Tudod, ő is Szicíliából érkezett Argentínába, több mint húsz évvel ezelőtt,

így aztán mindig segít nekünk, olaszoknak. Hiába, nagydolog az összetartás!

Idősebb, kicsit hajlott hátú, ősz hajú férfi fogadta Tomasini doktort. A bemutatkozás után a lényegre tért.

– Kolléga úr, mondja el eddigi pályafutását. A belgyógyászaton belül mi volt Palermóban a szakterülete? Mint hallom, most Salas doktor a belgyógyászat főorvosa a Szent Antal Kórházban.

Mikor Vincenzo felfogta ezt a mondatot, úgy érezte, hogy nyomban megfullad. A kérdések özöne merült fel benne, s rossz sejtése egyre megfoghatóbb körvonalakat öltött.

Belesétáltam a csapdába! – fogalmazódott meg benne a gondolat. – *De hogy kerülök ki belőle? Sehogy! Vagy mégis! Össze kell szednem magam! Nem ülhetek itt az igazgatónál úgy, mint aki megnémult.*

– Igazgató úr, honnan ismeri Salas doktort? Egy évig most valóban ő a belgyógyászat főorvosa, ő volt a főnököm!

– Már régen nem beszéltem vele, a véletlen hozott bennünket össze. Annak idején együtt gyerekeskedtünk Sziciliában, aztán útjaink elváltak. Az ő szülei Marokkóba mentek, az enyéim pedig ide, Argentínába. Tavaly nyáron a feleségemmel turistaként jártam Rabatban, s összefutottunk Anerióval. Nagyon megörültünk egymásnak, s felelevenítettük gyerekkori csínyeinket. Akkor mesélte el, hogy egy évre visszamegy dolgozni Palermóba. Hát innen tudom, hogy Salas doktor hol van – mondta az igazgató. – Megígértük ugyan egymásnak, hogy levelezünk, de aztán... Tudja, hogy van az ember, kolléga úr! A mindennapok hajszája feledteti a régi barátokat. Amikor Rossi doktortól megtudtam, hogy ön Palermóból érkezett, rögtön eszembe jutott Salas professzor. No de én csak mesélek, maga pedig még nem válaszolt a kérdéseimre.

– Nálunk a belgyógyászaton nem volt külön elhatárolva senkinek sem a speciális szakterülete – kezdte Tomasini doktor – így aztán gyakorlatilag mindannyian mindennel foglalkoztunk.

– Miért jött el onnan? – nézett rá szúrós szemmel az igazgató.

Tomasini zavarba jött. Nem mesélhetett Victoriáról és a férjéről, Vito Galuppiról és a maffiáról.

Mit találjak ki? Hiszen Rossinak már szoltam néhány szót a főnököm feleségéről! Lehet azonban, hogy ő nem tett említést erről.

Vincenzónak semmi nem jutott eszébe. Egyszerűen úgy érezte, megbénul. Képtelen volt elfogadható mesét összeállítani.

Néhány perces, zavart csend után az igazgató így szólt: – Rendben van, nyilván valami magánügy miatt kellett eljönnie, nem faggatom tovább. Ha önnek megfelel, a proszektúrán tudnám alkalmazni. Persze csak ideiglenesen. Ehhez is meg kell szereznem a hivatalos papírokat. Argentínában szigorúan kezelik a letelepedési engedélyeket. Kérem, két nap múlva keresse fel Rossi doktort, akkor már bizonyára jó hírekkel szolgálhatunk!

Vincenzo elbúcsúzott az igazgatótól és kollégájától, majd indult vissza a szállodába. Amint a székesegyház előtt bandukolt, úgy tűnt neki, mintha követnék. Hátrafordult, de nem látott senkit.

Képzeldöm! Mire Victoria ideérkezik, már teljesen idegbajos leszek.

Továbbment, a szebbnél szebb, elegáns kirakatokat nézegetve, míg elért a San Martin térhez. Ott megállt a monumentális szobor előtt, a látványa lenyűgöző volt. Ezután Buenos Aires legszélesebb utcájára tért rá. Ennek egyik kereszteződésénél állt az az obeliszk, amelyet Argentína függetlenné válásának századik évfordulója alkalmából emeltek. Tomasini meglepődött, hogy milyen okosan építkeznek az argentinok. A helykihasználás érdekében az utca nagy része alatt hatalmas garázsok és üzemanyagtöltő állomások működtek. Leintett egy taxit, és hazavitette magát a szállodájába.

Vito erős hidegrázásra ébredt. Felkattintotta a villanyt, s látta, hogy éjjel egy óra van. Pillanatok múlva érezte, hogy emelkedik a hőmérséklete, csökken a vacogása, és a hányingere fokozódik. A fájdalom a jobb bordaív alatt egyre intenzívebbé vált. Végül egész teste görcsbe rándult.

– Cecilia... Cecilia! Kelj fel! – fordult mellette alvó feleségéhez. – Rosszul vagyok!

Az asszony nehezen nyitotta ki a szemét. Legmélyebb álmából ébredt, s az első pillanatban fel sem fogta, mit akar tőle Vito.

– Valami baj van? – kérdezte álmosan. Majd látva férje arcszínét, összegörnyedt testét, rádöbrent, hogy segítenie kell.

– Kérlek, kicsikém, telefonálj Salas doktornak! Jöjjön el sürgősen! Mondd meg neki, gyomorgörcsöm van!

Negyedórával később Anerio már ott állt Vito ágyánál. Alaposan megnézte. Megállapította, hogy a gyomra erősen puffadt. A hányinger arra utalt, hogy inkább az epével van baj. Megmérte Vito hőmérsékletét. A higanyszál 39 fokra futott fel. Az orvos igen érzékenynek találta az epehólyag környékét.

Biztos, hogy hyperbilirubin-anaemiája is van, jó lenne, ha a laboratórium megnézné. –gondolta magában Salas doktor. Elővette orvosi táskáját, s kikészített egy morfin injekciót. Gyors mozdulattal szúrta a tűt Vitóba.

– Ettől aludni fogsz – fordult a beteg felé. – Reggel ismét eljövök, s akkor megbeszéljük a további teendőket. Az lenne a legokosabb, ha két-három napra befeküdnél hozzám az osztályra. – Az ajtóból visszaszólt Ceciliának. – Ki kell vizsgálnunk a férjét! Én ugyan eperohamra gyanakszom, de elképzelhető epekő is, olyan erős görcsei voltak.

Mikor Cecilia visszament a hálósobába, Vito már aludt. Az asszony az ágy szélére ült. Életében először látta a férjét igen-igen öregembernek. Eddig a mozgékony, egészséges jói öltözött, kicsit koros férfi nagy vagyonával, kedvességével, odaadó szerelmével hatott Ceciliára. Most azonban, ahogy ott feküdt az ágyon, sápadtan, elkínzott arccal, meggyötörten, az asszonynak hirtelen megváltozott róla a képe. Összeborzadt a gondolatra: hogyan tudott vele szeretkezni! Felrémlt előtte a jóképű Mario izmos teste, és gondolatban már eltemette Vitót. Aztán megijedt a saját vágyától, s eszébe jutott a zárdái mondás: „Ne akarj rosszat felebarátodnak, mert Isten megbüntet érte”. Egy darabig még a férje mellett maradt, aztán ő maga is lefeküdt.

Mikor reggel nyolckor Salas doktor megérkezett, már az egész ház talpon volt. A belgyógyász nem sokat medítált, határozottan kijelentette: – Most azonnal küldöm érted a mentőket! Ki kell vizsgálnunk! Így nem maradhatsz!

Galuppi először tiltakozott a kórház ellen.

– Ugyan Anerio, én soha nem voltam még beteg. Utálok a kórházat!

– Gondolod, hogy van aki szereti, és jószántából fekszik be? Ne vitatkozzunk, beviszlek és kész! A barátom vagy. Cecilia, legyen szíves

készíttesse el a lánnyal a szükséges holmikat! Félórán belül itt lesznek a férjéért.

Salas még délelőtt megcsináltatott számos vizsgálatot, az eperöntgent másnapra íratta ki. Vito úgy viselkedett a kórházban, mint egy elkényeztetett gyerek. Külön szobában feküdt, az asztalon virág és színes televízió. Egy nővér csak az ő rendelkezésére állt, mégis állandóan kifogásolt valamit. Anerio többször is meglátogatta, s közölte vele, hogy másnap az eperöntgen után tudják a végleges diagnózist felállítani.

– Anerio, gyere közelebb hozzám, fontos mondanivalóm van! Az újabb szardíniai szállítmány ma este érkezik a kikötőbe. Megbeszéltem a csonkakezüvel – tudod, kiről van szó –, hogy ott leszek az átvételnél, mert Manzini emberei egyre szemtelenebbek. Igaz, az elmúlt napokban jócskán megritkítottuk a soraikat, ám még mindig van belőlük elég! De most hogy menjek oda? Azt is hallottam egyik emberemtől, hogy Manzini megpróbálja behálózni a polgármestert és a főügyészt! Eddig még nem sikerült neki. Nem akarom a kezemből kiadni a hatalmat! A mostani áru értéke, ha feldolgozzuk, legalább ötvenmilliárd lírát ér! Gondolkozz el ezen! Mit lehetne tenni? Talán egy órára elengedhetnél a kórházból.

– Te teljesen megőrültél, Vito! Ilyen állapotban nem engedlek sehova! Látod, most nem szabadulsz meg tőlem! De tudok rajtad segíteni.

– Hogyan?

– Mindent elmondasz, s helyetted én megyek oda!

– Azt már nem! Pillanatok alatt elsöpörnél az útból! – emelte fel Galuppi a hangját. – Nem bízom meg benned!

– Pedig most kénytelen leszel! Nem hagyhatod el a kórházat! Erről én gondoskodom!

Galuppi tűnődött, s rádöbben, hogy Salasnak jól jött az éjszakai rohama.

Lehet, hogy tudott az áru érkezéséről? – kérdezte saját magától. – Az embereimet úgy szerveztem meg, mint egy jól működő hadsereget. Nem árulhatott el senki. Rajtam kívül mindenki csak a részfeladatokat ismeri! Képtelenség az egész feltevésem. Salas nem sejtette a kábítószer érkezésének időpontját. De mit tegyek? Mit tehetek? Azt hiszem, kénytelen leszek mégis bízni benne. Eddigi életemben csak Ceciliának hittem, de őt

nem akarom beavatni az üzletbe! Szegénykém! Még gyerek! Nem is értené, miről van szó.

A szobára olyan csend telepedett, hogy a légy zümmögése is hallatszott. Végül Galuppi beletörődött.

– Rendben van, Anerio. Kénytelen vagyok elmondani neked, mit tegyél. De ne hidd, hogy ezzel az üggyel bevettelek az áru teljes hasznába. Annyit kapsz belőle, amennyiben most megállapodunk. Az a javaslatom, hogy a tiszta haszon öt százaléka legyen a tied. Az egyik amerikai bankon keresztül utalom át majd a pénzt. Persze, várnod kell rá, körülbelül egy hónapot, de ezt én elintézem.

– A haszon többi része hogy oszlik meg? Mind a tied?

– Ne zagyválj össze hülyeségeket! Ebből kap a főügyész, a polgármester, a rendőrfőnök, négy bank elnöke, a pénzváltó, a résztvevő külföldi bankok, és még sorolhatnám azokat az embereket és cégeket, akik valamilyen formában mind benne vannak az üzletben. Mit gondolsz, te szerencsétlen – hajolt közelebb Salashoz –, hogyan tudtam ekkora vagyont felhalmozni, ennyi bankot, építkezést, vállalkozást kézben tartani? Mindig az volt a véleményem, hogy élni tudni kell, de egyben a szervezet tagjait is hagyni kell élni! Csak akkor várhatok jó munkát, ha az emberek zsebe tele van. Én pedig gondoskodtam arról, hogy mindenki megtöltse a bukszáját. Szóval, figyelj! Lemész a kikötőbe, és megkeresed főemberemet, a félkarút!

Galuppi részletesen elmondta a tennivalókat. Csak a legszükségesebb neveket szolgáltatotta ki. Legalább fél óráig beszélt, de annyira kifáradt, hogy újabb roham jelentkezett nála. Így a belgyógyász kénytelen volt még egy morfint adni neki. Csengetett és behívta a nővért.

– Kérem, ne mozduljon Galuppi úr ágya mellől! Én most elmegyek, de éjszaka még visszajövök és megnézem. Ha felébred – mutatott rá az alvó férfira –, adjon neki újabb morfín injekciót, ide készítem az asztalra.

Ezzel halkán becsukta maga mögött az ajtót.

A folyosón – életében először – dúdolni kezdett egy nápolyi dalt. Öröme határtalan volt!

Megfogtalak, Vito! Megfogtalak! Nem engedlek ki soha többé a kezeim közül! A foglyom lettél! Most visszafizetek neked mindent! Okosan kell cselekednem, s enyém a hatalom!

Mikor másnap Menotti, Sacchi és Ursula végül bejutottak Victoriához, a fiatalasszony már olyan kábult volt, hogy csak dadogott, s nem tudott összefüggő mondatokban beszélni. Ursula megsimogatta a kezét.

– Drága Victoria, mit csináltak veled? Valami kábítószeret adhattak neki – fordult a két férfi felé. – Tudom, műtét előtt is ilyesmit adunk a betegek. Lehet például Pethidin vagy Promethazin. Ha lenne nálunk koffein- és strichnin-injekció, azzal talán szóra bírhatnánk. Esetleg Amphetamin tablettát kellene szereznem. Ez most reménytelen! Egyetlen értelmes szót sem fog mondani. Javaslom, holnap jöjjünk vissza. Állapodjunk meg ezzel a vén csoroszlyával, hogy kap ötszázezer lírát, és reggel, mikor Salas főorvos úr távozik, rögtön engedjen be minket! – Értsétek meg – fordult a két férfihoz –, biztos vagyok benne, hogy Victoriánál van a rejtély kulcsa Vincenzót illetően.

Az öregasszony elfogadta az ajánlatot.

– Reggel hétkor jöjjenek! Álljanak meg a háztól száz méterre a park túlsó bejáratánál, ott várjanak! Ha elmegy a doktor úr, rögvest értesítem magukat.

Amint Ursula lakása felé hajtottak, a lány izgatottan mesélni kezdett.

– Nem is mondtam a nagy újságot! Vito a belgyógyászatban fekszik, állítólag az éjszaka eperohama volt! Salas doktor kezeli...

Sacchi és Menotti egymásra néztek. Mintha ugyanarra gondoltak volna.

– Azt is suttogják a nővérek – folytatta Ursula –, hogy Galuppi állandóan kiabál, haza akar menni. Egy nővér van vele, az ki sem mozdul a szobából, csak ha Salas doktor meglátogatja a beteget! Ma lesz epefelvétele, de a röntgenes már előre ideges miatta – fejezte be Ursula. – Délután én is átmegyek a belgyógyászatra és meglátogatom. Ennyit megtehetek – pirult el, de nem nézett Menottira.

Ebéd után Ursula otthagya a lakásában a két férfit, akik elmerülten beszélgettek. A lány két órától volt műtéthez beosztva, tervezte, hogy utána átugrik Vitóhoz.

Amikor Ursula belépett Galuppi szobájába, az örökös nővér újságot olvasott a sarokban. A beteg a mennyezetet nézte. Látszott rajta, hogy meglehetősen rosszkedvű s zord a tekintete.

– Jó estét, don Vito! – lépett az ágyához a lány.

– Ursula! Te vagy! Jaj de jó, hogy látlak! Gyere, ülj ide mellém! Úgyis szerettem volna beszélni veled. De itt el vagyok zárva a világtól! Senkit nem engednek be hozzám, csak Ceciliát. Nővér – szólt Vito –, legyen szíves, menjen ki a szobából, beszélgetni akarok.

– Nem lehet, Galuppi úr! Salas doktor megparancsolta.

– Nem érdekel! Takarodjon! Egyedül akarok maradni Ursulával! Ő is nővér! Benne talán megbízik! – váltott Vito hangja olyan harsogóvá, hogy az egész folyosó visszhangzott, így a nővér jobbnak látta, ha távozik. – Kedves kis Ursulám! Olyan boldog vagyok, hogy egy normális arcot látok magam körül. Képzeld, epegörcsöm volt! Salas behozott, állítólag köveim vannak. Nátatok, a sebészen fogják kioperálni. Legalábbis délelőtt ezt mondta az a főorvos!

– Don Vito! Ne izgasd magad! Hiszen egy epeműtét valóban kis operáció. Általában fél óra alatt végzünk vele. Ne félj! Megkérem Terzi adjunktust, hogy én legyek a műtősnővér – mosolygott a lány, aki sajnálta a férfit, mivel tudta, hogy Vito még soha életében nem volt beteg, és láthatóan nehezen viselte a kórházi légkört.

– Figyelj rám, Ursula! Gyere közelebb, nagyon fontos dolgokat szeretnék mondani neked! Senkire nem merem bízni a titkot – halkult el még jobban a férfi hangja. – Ha velem valami történne, tudd, hogy Salas tett el az útból! Ezért jegyezd meg ezt a nevet: Grisi Borromini! A pénzváltó bankomban találsz! Ő cselekedni fog! – Ivott egy kis vizet és folytatta. – Ursula, a feleségemre, Ceciliára hagytam mindent! A végrendeletet még egy hónappal ezelőtt elkészítettem. Ez rendben van. Nem akarom, hogy Salas lépjen a helyembe, és ő legyen Palermóban a capo di tutti capi.

Mikor Ursula az utolsó mondatot meghallotta, úgy érezte, fordul vele egyet a szoba!

Nem gondoltam! Soha nem gondoltam, hogy don Vito a palermói maffiában is a legfőbb úr! Ha valaki ezt megtudja! Nem akarok meghalni! Eddig sem keveredtem a maffia üzelveibe! Szentséges Szűzanya! Soha nem hittem, hogy don Vito a capo di tutti capi! Ez azt jelenti, hogy neki tudnia kell Vincenzóról. Most érkezett el az a pillanat, hogy szóra bírjam. Most vagy soha! – szorult össze a torka.

– Don Vito! Én is kérek tőled valamit! Mondd meg nekem, hol van Vincenzo? Miért kellett Palermót elhagynia?

A szobára vészt jósló csend telepedett.

– Ezt nem mondom meg! Ne haragudj, Ursula. Ezt nem. Sohasem!

– Rendben van! – állt fel a lány és az ajtó felé indult.

– Gyere vissza! – üvöltött don Vito. – Szerencsétlen! Miért érdekel a testvéred holléte? Te is bele akarsz kerülni ebbe a...

– Nem! – sikoltott fel Ursula. – De tudni akarom, miért kellett Vincenzónak elutaznia! Aztán itt van Victoria. Szerencsétlen teremtés! – fakadt ki a lány. – Ezt sem lehet túrni! Az a rohadt Salas bezárta!

– Micsoda? Erről nem is hallottam! – szólt közbe Vito, akinek egyre inkább nem tetszett Anerio viselkedése. – Ursula, nyugodj meg, Vincenzo külföldön van, Argentínában. Jobb, hogy elment, a maffia megölette volna. Nem teljesítette a parancsot! Pedig ez a kötelessége volt!

– Miért? Talán Vincenzo is a maffia tagja? És ezt éppen előttem titkolta volna?

– Nem, dehogy! De tartozott az egyetemi költségeivel.

– Neked, don Vito! Nem a maffiának! Most már világos! Vedd tudomásul, nem segítek neked! Utállak! Elűzted a bátyám! Elegem volt belőled! Lehet, hogy Argentínában az embereiddel megöletted már? Azért nincs semmi hír róla! Mindenhova elér a kezed! – Egy darabig hallgatott, majd fenyegetően így szólt a férfihoz. – Figyelj csak, don Vito! Az én bosszúm az lesz Vincenzóért, hogy leleplezlek a kedves kis hitvesed előtt! Majd ő is megtudja, hogy a pénzhez vér, emberek vére tapad. Egyébként is azt hallottam, hogy Marióval meglehetősen jó viszonyban van – nyomta meg az utolsó szavakat a lány.

– Hogy érted ezt? A saját öcsédről csak nem tételezed fel...

– Róla mindent! Nem hasonlít a Tomasinikre!

– Mert nem Tomasini! – csattant Vito hangja.

Ursula szólni sem tudott meglepetésében.

– Hát akkor ki? – nézett kérdően a férfira.

– Az anyád, Rosa asszony és az én gyermekem – suttogta halkán Vito.

– Nem igaz! Hazudsz! Mindent beszennyezel, amihez hozzáérsz! – emelte fel a hangját Ursula, aki egyre jobban irtózott Galuppitól. – Nem hiszek neked! Nem hiszek neked! Anyám képét is bemocskolod! Elegem

van belőled, még ma mindent elmondok Ceciliának! Nem érdekel már semmi! Anyám meghalt, Vincenzo Argentínába menekült! Itt maradt nekem Mario! Belőle aztán sok öröm származik! Az ördög fattya, álnok, hazug! Olyan, mint te! – felugrott és kirohant a szobából.

A sebészetig meg sem állt. Szerencséjére a lépcsőn Menottiba ütközött. Majdnem feldöntötte.

– Ursula, mi történt? Nem ismerek rád! Nyugodj meg! – húzta félre Gilberto. – Gyere, mesélj! Hallom, don Vitónál jártál.

Ursula könnyes szemmel suttogott.

– Vincenzo Argentínában van... Az élete veszélybe került. Valahogy keresztezte a maffia útját. Kérlek, Gilberto, segíts! Le kell lepleznünk Galuppit, amíg nem késő! Meg akarom menteni a testvéremet!

– Jól van, nyugodj meg! Most összevissza beszélsz! Egy szót sem értek az egészből. – A férfi átölelte a reszkető lányt. – Nyugodj meg, kedvesem! Így semmit nem lehet elintézni. Menjünk haza!

A fájdalmaid nem fognak megszűnni operáció nélkül – mondta bevezetőjében Salas doktor. – Ismétlődő görcseid lesznek, s fokozódik majd a sárgaság. Az összes vizsgálat birtokában most már biztos, hogy epekő miatt elzáródásod van. Terzi adjunktus úrnak is megmutattam a felvételeket, és megállapodtunk, hogy holnap délelőtt megoperálnak. Értsd meg, Vito, ez elkerülhetetlenül szükséges, ha élni akarsz! Ha teljesen elzáródik... Ezt nem is mesélem el neked! – sóhajtott Anerio. – A műtétnél az epehólyagot eltávolítjuk, a benne lévő kövekkel együtt! A régen alkalmazott cholecystostomiát ma már nem csináljuk. Drága barátom! A kockázat nem haladja meg az egy százalékot sem! Értsd meg végre, a műtét szükséges! Előkészítünk, s holnap fél óra alatt túl vagy mindenben! Ejnye, Vito! Úgy tűnik, félsz – vált gúnyossá Salas hangja. – Csak nincs halálfélelmed?! Mennyi embert küldtél már a túlvilágra? Akkor nem voltak fenntartásaid! Kit szerettél te életedben, Vito? Cecilia kivételével senkit! Látom rajtad, begyulladtál! A műtőasztalon feküdni bizony nem kellemes. Hát még, ha Tomasini doktor itt lenne! Ugye, barátom?!

Galuppi összerázkódott.

Ezt honnan tudja Salas? – Elkezdett magában számolni. Hány embert is ölt meg Vincenzo az ő megbízásából a műtőasztalon? Aztán abbahagyta, mert rájött, hogy a félelme – ha a másnapra gondol – egyre erősödik. – *Nem veszíthetem el a fejem egy kis epeműtét miatt! Egyébként is, ha akarok, kísétálok a kórházból* – nyugtatta meg magát. Bár a lelke mélyén tudta, hogy ez nem így van. Salas gúnyosan vigyorgó ábrázata, hanghordozása rádöbbsentette, hogy a főorvos úgy játszik vele, mint macska az egérrel. – *S én nem tudok mit tenni!*

– Nézd, Anerio – próbált higgadtan szólni. – Szeretném, ha a műtétet az a bizonyos Terzi doktor néhány nappal később végezné el. Várjunk még, hátha jobban leszek, most nem fáj semmim.

– Persze, persze... Hiszen adtam neked az előbb morfiumot! – jegyezte meg ironikusan Salas, majd elköszönt, mert látta, hogy Galuppi álmosodik, hat az injekció.

Ursula fogta a fecskendőt, felszívta a coffeint, s határozott mozdulattal Victoria vénájába szúrta.

– Két-három perc és magához tér – fordult Berióhoz és Gilbertóhoz. – Addig ne kérdezzétek!

A nővérnek igaza lett. A kábult teremtés alig öt perc múlva tért magához.

– Drágám! – kezdte Ursula. – Gyorsan kell beszélned, a férjed nem enged be hozzád senkit! Mi megszervezzük, hogy elviszünk innen, de el kell mondanod, mi történt – hadarta a lány.

Jó néhány perc telt el ismét, míg az ágyban fekvő nő felfogta, miről is van szó. Lassan, meglehetősen akadozva suttogott.

– A bátyád megígérte... Argentínából telefonál... Rabatba az ügyvédemnek... Közli majd a címet...

– Kedves Victoria! Kicsit előbből kezd a történetet! Így semmit nem értünk belőle! – nézett rá szelíden Ursula.

Néhány perc múlva vontatott hangon folytatta az asszony.

– Argentínába kellene utaznom... De nem tudom Vincenzo címét... Rabatban, Niceta ügyvéd intézi az ügyemet.

Elhalkult a hangja, becsukta a szemét. Látszott rajta, hogy borzasztóan elfáradt. Ursula megpróbálta finoman felrázni őt az ébrenlét és az álom határáról. Néhány percre vártak, aztán Victoria ismét beszélt.

– Vincenzo biztosan telefonál az ügyvédeknek. De én már nem tehetek semmit! A férjem mindent tud! Kihallgatta a telefonomat! Bezár! Nem enged ki a szobából – hamarosan ismét elaludt.

– Gyere Ursula, hagyjuk! – mondta Gilberto. – A lakásodról felhívjuk Niceta ügyvédet.

Elhagyták az asszony szobáját, mert látták, hogy ennél többet a szerencsétlen teremtés nem képes elmondani.

Gilberto Menotti Ursula telefonján a rabati rendőrkapitányságot kérte. Bemutatkozott, mint a római nyomozócsoport vezetője, és megérdeklődte Niceta ügyvéd címét és telefonszámát. Indoklásul csak annyit közölt, hogy Szicíliában egy maffia-szervezetet próbálnak leleplezni, s ehhez szüksége van az ügyvéd címére. Ezt néhány perc múlva közölték is vele.

– Sacchi, az lenne a legjobb, ha te utaznál el Rabatba, s mindent megtudnál. Nekem most itt sokkal több a tennivalóm, és feltűnés nélkül léphetek, miután rajtatok kívül mindenki úgy tudja, hogy segédápoló vagyok – mondta Gilberto.

– Rendben van! – szölt Berio. – Akkor én hívom fel az ügyvédet és megbeszélem vele, hogy két nap múlva nála vagyok.

– Egyébként Rómából holnap érkezik két beosztottam, ezért sem tudok én utazni – folytatta Menotti. – Szükségünk van a segítségükre. Victoriát is mielőbb ki kell szabadítanunk.

– De először Vincenzo ügyében tegyünk valamit – telt meg Ursula szeme könnyel.

Istenem, ha még egyszer láthatnám a bátyámat!

– Ne aggódj, kedvesem – simogatta a lány arcát Gilberto. – Mindent megteszek. Ha ismerjük a tartózkodási helyét, azonnal kapcsolatba lépek az ottani rendőrséggel is. Ne félj! Segítünk!

Ma nem kap reggelit sem! – mondta a szobába lépő nővér Galuppinak. – Egy óra múlva átviszik a sebészetre, Terzi adjunktus úr még délelőtt megműti. A felesége nemsokára megérkezik. A sebészeten is jó dolga lesz,

Galuppi úr. Külön szobát biztosított magának Salas főorvos. A műtét után pár napra visszajön hozzánk, és egy hét múlva elfelejti az egészet.

Az éjjeliszekrényre rakott két ampullát és egy egyszer-használatos fecskendő.

– Nemsokára itt a főorvos úr, ő kívánja beadni! – mondta a nővér és kiment a szobából.

Vitót éjszaka két eperoham kínozta, ezért morfiumot kapott, amelytől még reggel is meglehetősen kábult volt. Miután a görcsök pillanatnyilag szüneteltek, kiütközött rajta az éjszakai fáradtság. Kicsit elszundikált. Arra ébredt, hogy két ápoló az ágya mellé állított tolokocsira emeli. Gondosan betakarták, kigurították a folyosóra és átvitték a sebészetre.

Pár pillanatra becsukta a szemét, s mikor újból kinyitotta, halványzöld csempével borított tágas teremben találta magát. A helyiségben néhány nőt és férfit látott, megkülönböztetni azonban alig bírta őket, mert valamennyien halványzöld köpenyt, egész arcukat fedő maszkot és sapkát viseltek. A csendet lélegzetelállítónak érezte, csak néha hallatszott egy-egy műszer halk, fémes koccanása. Tudatáig felkúszott a gondolat, hogy ez már a műtő, és végigfutott a hátán a hideg.

Nem bírom Salasban! Ha Vincenzo Tomasini itt lenne, nyugodtabb lennék – sóhajtott magában. Az egyik köpenyes alak ekkor hozzálépett, lábával egy infúziós állványt tolt az asztal mellé, amin Galuppi feküdt. A rajta lévő palackot színtelen folyadék töltötte meg.

– Infúziót kötök be önnek, Galuppi úr, szíveskedjék nyugodtan feküdni.

Bal karján finom szúrást érzett, majd látta, hogy a beszúrt tűt az orvos egy ragtapaszcsíkkal rögzíti. A lengőajtón Terzi adjunktus lépett be, akit öltözéke ellenére azonnal felismert szálasként alakjáról, mivel a sebész előző nap már megvizsgálta. Nyomában Salas lépkedett, rajta csak rövid ujjú zöld ing és nadrág volt. Vitóra mosolygott.

– Nos, barátom, észre sem fogod venni, és máris megszabadultál a köveidről!

Galuppi válaszul csak bizalmatlanul morgott valamit.

A műtő hirtelen megélénkült, mindenki az asztal köré csoportosult.

– Galuppi úr, egyelőre nem altatjuk el. Megkísérlem helyi érzéstelenítésben elvégezni a műtétet, hogy kíméljem a szívét – fordult

felé Terzi. – Bízom benne, nem lesz fájdalma, de ha igen, kérem, szóljon, és azonnal indítjuk a narkóvizist!

Vitóban a szavak vegyes érzelmeket váltottak ki. Első pillanatban arra gondolt, így talán még jobb is, legalább tudja, mit csinálnak vele. Ugyanakkor belehasított a félelem, hogy ezek itt turkálni fognak benne, s neki mindezt végig kell néznie.

Nos, nem egészen így történt. Az egyik asszisztens máris egy zöld színű izoláló kendőt tett az arca elé. Így nemcsak magát, de az operáló orvosokat sem láthatta. Hasfalán néhány tűszúrást érzett, ettől kezdve azonban gyakorlatilag semmit, csak azt, hogy matatnak rajta.

Néhány perc múlva Terzi adjunktus Salas felé fordult.

– Adhatod az izomrelaxánst, lent vagyok a területen.

Miután Salas főorvos a beteg bal oldalán, a feje mellett állt, Vito jól látta, hogy a belgyógyász a nadrágja zsebéből kél ampullát vesz elő, felszívja, és az oldatot a karjába kötött infúziós csőbe fecskendezi.

– Rendben van. Indulhattok! – jelezte Salas az operálóknak.

Másodpercekkal később Vito egyre erősödő szorítást érzett a mellkasában, tüdejében pedig iszonyatos égető fájdalmat. Lélegzete elakadt, forogni kezdett vele a műtő.

Elhomályosuló tekintetével még elkapta Anerio sátáni mosolyba torzult arcát, amint közel hajol hozzá. Hallotta, hogy a fülébe súgja: – Nos, barátom, isten áldjon! Mostantól kezdve megvan az új főnök! Én leszek az!

Aztán zuhant lefelé, elsötétedett előtte a világ, kimondhatatlan fájdalmat érzett, s tudta, hogy ez a vég!

Az operáló team megdöbbsent, mert Galuppi testén heves görcsös rángás futott végig, a monitoron az EKG egyenes vonalat húzott, a vérnyomást, a légzést és az agyműködést regisztráló műszerek szinte egyszerre ugrottak a nullára.

– Madonna! – ordított fel az aneszteziológus. – Syncope! Syncope! Próbáljuk gyorsan beütni!

Nyolcszor, tízszer is megkísérelték a szív működés beindítását elektromos áramütésekkel. Ugyanakkor Terzi adjunktus teljes súlyával ránehezedett Galuppi mellkasára, hogy ütemes nyomkodással lélegeztesse. Eredmény azonban semmi. Mintegy húszpercnyi fáradozás után

abbahagyták az újraélesztési kísérleteket, mert nyilvánvalóvá vált, hogy a hirtelen szívmegállás visszavonhatatlanul Galuppi halálához vezetett.

Niceta ügyvéd meglehetősen bizalmatlanul fogadta Sacchi főfelügyelőt, aki igyekezett világosan elmondani, mi készítette őt erre az útra.

– Victoria még telefonálni sem tud. Salas doktor valami gyógyszerfélét ad a feleségének – tette hozzá Berio. – Ettől az asszony gyakorlatilag egész nap alszik, és nemigen tud a világról semmit.

Az ügyvéd több keresztkérdés után végül közölte Vincenzo Tomasini argentínai szállodai címét.

– Szerencsétlen fiatalember! Már négyszer telefonált ide, de nem tudtam neki semmi biztatót mondani! Én is kerestem Victoriát a palermói lakásán, a cselédlány azonban közölte, hogy asszonya beteg, és nem tud a telefonhoz jönni. Így persze lassan már bennem is összeáll a kép! – sóhajtott az ügyvéd. – Amit öntől hallottam, arra enged következtetni, hogy Victoria el akar válni a férjétől. Szerencse, hogy ő marokkói állampolgár, és nem olasz, hiszen úgy tudom, önöknél a válás meglehetősen körülményes még ma is. Meddig marad Rabatban?

– Holnap indul a járatom Rómába, onnan pedig egyenesen Palermóba megyek. Azt szeretném – folytatta halkán a főfelügyelő – ha Vincenzónak az ügyvéd úr telefonálna, hiszen engem nem is ismer, így nem bízna bennem. Meg kell értetni vele, hogy vissza kell jönnie Palermóba. Csak így tud segíteni Victoriának és a rendőrségnek, hogy felszámoljuk a maffiát. Tény, hogy Tomasini doktornak menekülnie kellett, de ha bírósági tárgyalásra kerül sor, számos enyhítő körülmény szól majd mellette. Azt hiszem, nem járok messze az igazságtól, hogy csak így mentheti meg a saját életét is!

– Hogyan?

– Ügyvéd úr, egy szerteágazó bűnügy leleplezéséről van szó! Ha Tomasini doktor Argentínában marad, biztos vagyok benne, hogy a maffia rövid időn belül megtalálja, és nem hagyja életben. Sokat tud! Túl sokat!

– Victoriát beavatta Vincenzo?

– Erre következtetünk.

– Rendben, akkor telefonálok neki.

– Kérem, ügyvéd úr, tegye ezt meg, már Victoria kedvéért is.

Harmadik próbálkozásra sikerült Tomasinit elérniük a szállodában. Az ügyvéd röviden elmondta neki, hogy vissza kellene térnie Palermóba. Vincenzo azonban hallani sem akart erről.

– Ügyvéd úr, még csak egy hete dolgozom az új munkahelyemen a kórházban. Nem értem, miért nem jön Victoria utánam? Lehet, hogy meggondolta magát? Legyen őszinte hozzám!

– Nem, nem erről van szó! A férje fogva tartja, s magának kellene segítenie. Azonkívül az ön élete is veszélyben van Argentínában! A maffia keze ott is utoléri!

– Ha akarnék sem tudnék visszautazni, mert repülőjegyre már nincs pénzem!

– Foglalja le jegyét a legközelebbi járatra! A pénzt táviratilag feladom önnek. Azt tanácsolom magának, kedves Tomasini doktor, ne szóljon senkinek, még a kórházban sem, hogy visszamegy Palermóba. Ez nem lenne okos! Viszontlátásra! – köszönt el az ügyvéd.

Vito Galuppi szerencsétlensége nagy port vert fel. Mindenki arról suttogott, hogy nem volt véletlen halála a műtőasztalon. Ezt azonban hangosan senki nem merte kimondani. Temetésére a város összes számottevő személyisége elment. Az óriási fekete autók végtelen sora szinte elzárta a temetőhöz vezető utat. Vito Galuppit a város első emberének tartották, így Palermo apraja-nagyja részt vett a végtisztesség megadásán.

Ceciliát Mario vezette a sírhoz. A halotti tort Galuppiék házában rendezték, ahova százötven ember volt hivatalos. Solario Orso és Anerio Salas mindenben segítettek a fiatalasszonynak, de Cecilia legjobban Marióban bízott.

A temetésen Victoria Salas nem vett részt. Férje panaszkodott az érdeklődőknek.

– Szegény feleségem most kezd lábadozni. Még mindig gyenge. A szobán is alig tud végigmenni.

Mario látta Salason, hogy hazudik, mert beszéd közben állandóan körültekingetett.

Nem az én ügyem! – mondta magában. – *Nekem most csak Cecilia fontos!*

Ursula Menotti és Sacchi között lépdelt a gyászolók menetében. Az özvegy őt is meghívta a halotti torra, de a lány kimentette magát azzal, hogy ügyeletes. Egyszerűen úgy érezte, nem bírja elviselni Cecilia nyafogását és erőltetett gyászát. Mert Ursula nem hitte el, hogy a nő a szíve mélyén bánkódik férje halálán, hiszen a város leggazdagabb asszonya lett! Az emberek hallották, hogy Galuppi minden vagyonát ifjú feleségére hagyta. De nem fejezhette be gondolatait, mert a sírhoz értek, ahol a pap kenetteljes szavakkal ecsetelte Vito Galuppi nagylelkűségét, amellyel annyi embernek kenyeret adott. A gyászbeszéd után Ursula, Gilberto és Berio részvétüket nyilvánították az özvegynek és távoztak.

Siettek a repülőtérre, mert Vincenzónak a délutáni géppel kellett megérkeznie.

– Talán még az is kedvező, hogy az emberek nagy része a temetésen, no meg a halotti toron lesz – mondta Gilberto –, így biztonságosabb Vincenzo hazajövele. Két detektív már kint van a repülőtéren, s Rómából még további három beosztottam érkezik. Vincenzót az én lakásomban fogjuk elrejtetni, ahogy megbeszéltük, s te, Sacchi mellette maradsz!

A szicíliai főfelügyelő, mióta megtudta, hogy Gilberto Menotti Rómában magas rangú rendőrtiszt, alávetette magát utasításainak.

– Ne félj – zárta le a beszélgetést Gilberto –, ha a tervem szerint sikerül minden, visszahelyeztetlek a palermói rendőrséghez, s Solario Orso megy vidékre!

Ahogy kiértek a repülőtérre – megbeszélésük szerint –, elváltak útjaik. Sacchi főfelügyelő a vámosokkal kezdett beszélgetni, Gilberto a kijárat közelében helyezkedett el, emberei elvegyültek a tömegben. Ursula a váróteremben nézelődött. Keze-lába remegett, annyira izgult, hogy Vincenzo épségben érkezen meg, s mielőbb Gilberto lakásán legyenek mindannyian. Ursula a hangosbemondón keresztül hallotta, hogy a gép öt perc múlva landol. Fél órával később az utasok javában jöttek kifelé, Vincenzo alakja azonban még mindig nem tűnt fel. A lány egyre idegesebb

lett, erőt vett rajta a hisztériát súroló pánik. Szemével Sacchit és Menottit kereste, de egyiküket sem látta.

Majd megfogta a karját valaki, s a fülébe súgta: – Ülj a kocsiba, s azonnal menj a lakásomra! Vincenzót Sacchi már elvitte! – ismerte fel Gilberto hangját.

Rogyadozó léptekkel keresett egy taxit, de amikor elindultak, olyan sírógörcs jött rá, hogy az autó vezetője javasolta, álljanak meg, Ursula menjen be a gyógyszertárba valami nyugtatóért. A férfi nem tudhatta, hogy a lány maga is nővér, és a hosszú ideje tartó feszültség tört ki rajta.

Végül is megérkeztek Menotti lakásához. Ursula kifizette a taxit, és már rohant fel a lépcsőn. Mint a szélvész, száguldott a nappaliba, ahol Vincenzo nyakába ugrott, s annyira szorította, hogy a férfi alig kapott levegőt.

– Jól van, jól van! Még megfojtod Vincenzót! – ölelte át Ursulát Gilberto. – Hozok egy kis innivalót, meg szendvicseket. Utána beszéljünk, néhány ügyben sürgősen lépnünk kell! – halkult le Menotti hangja.

Egy pohár konyak Ursulában is oldotta a feszültséget. Csak nézte, nézte a bátyját, nem győzött betelni vele. Olyan boldogság töltötte el Vincenzo láttán, mintha a szerelmese lenne.

A testvéri érzés ilyen erős bennem? – kérdezte magától a lány, aki nagyon féltette, noha fogalma sem volt arról, hogy miben vett részt a fivére. Egyben azonban biztos volt: Vito valamilyen formában kényszerítette őt, hogy a piszkos ügyeiben közreműködjön!

Menotti igyekezett szabatosan fogalmazni, s az általa kinyomozott tényeket Tomasini doktor elé tárni. Amikor Gilberto befejezte a maffia tagjairól az ismertetést, rátért Victoria Salas helyzetére.

– Szerencsétlen teremtés! A férje minden bizonnyal valami nyugtatót, altatót, esetleg kábítószerrel ad neki folyamatosan, mert Victoria még a koffein injekció után is csupán néhány mondatot tudott elmondani. Éjjel-nappal őrzik, Salas nem enged be hozzá senkit. Nekünk kell megszerveznünk az elrablását. Ehhez pedig te kellesz, Vincenzo! De mielőtt ennek részleteire rátérnék, kérlek, terítsd ki te is az összes lapodat!

Vincenzo hallgatott, majd töltött magának egy nagy pohár konyakot, leült Gilbertóval szemben, és monoton hangon mesélni kezdett.

– Az egyetemi éveimről nem sokat tudok mondani, csak annyit, hogy a tandíjon kívül rendszeresen kaptam pénzt a megélhetésemhez Vito Galuppitól. Így gyakorlatilag nem szenvedtem hiányt semmiben. A diploma megszerzése után Vito javaslatára visszajöttem Palermóba, és állást kaptam a Szent Antal Kórház belgyógyászatán. Majd lettem a szakvizsgámat, és szerettem volna tudományos fokozatot is elérni. Erre azonban már nem volt időm, mert megkaptam az első megbízást!

– Mi az, hogy első megbízás?! – húzta föl a szemöldökét Gilberto, aki ezt végleg nem értette.

– Vito, már a kezdet kezdetén megmondta nekem – folytatta az orvos –, hogy az iskoláztatásom költségeit vissza kell fizetnem. Ezt én természetesnek tartottam, és arra gondoltam, hogy a jövedelmemből majd havonta félreteszek, hiszen soha nem éltünk nagy lábon. Szegény családból származunk – nézett a hűgára –, nem dúskáltunk a földi javakban. De nem így történt. Első havi bérem felét felajánlottam Galuppinak, aki ezt visszautasította. Közölte, hogy az adósság törlesztését másként gondolja. Jelentkezni fog, ha szüksége lesz rám. Elmúlt néhány év, már azt hittem, hogy elengedi a kölcsönkapott pénzt. Egy szép napon azonban jött egy telefon tőle, hogy Barelli Calo bártulajdonos hosszabb ideje tartozik neki, és utasított, hogy az operáció alatt meg kell halnia a műtőasztalon. Egy kis adag kolinészteráz-gátló anyagot adtam be neki a műtét előtt. A többit nyugodtan rábízhattam a lecsökkent enzimműködésre! Az operáció alatt váratlanul leállt a légzése. Senki nem gyanakodott gyilkosságra. Azt hittem, ezzel vége lesz, de nem így történt! A következő eset Gerini kocsmáros, a Zöld Szamár tulajdonosa volt, őt megmérgeztettem Gramoxone-nal. – Vincenzo mindent elmondott az életéből, nem szépített, és nem hagyott ki semmit. – Az igaz – folytatta –, hogy a te életedet megmentettem – fordult Gilbertóhoz, akivel még a repülőtéren összetegeződtek. – Megbízást kaptam telefonon, de nem teljesítettem! Most is a fülemben csengenek Galuppi szavai: „Azonnal cselekedj, Gilberto Menotti nem ébredhet fel az altatásból! Tedd meg, amit kell!” Nem engedelmeskedtem. Ekkor szabadult el a pokol! Tudtam, hogy előbb-utóbb menekülésre kényszerülök...

– Kivette át a helyedet a kórházban?

– Az érzésem azt súgja, hogy a fiatal Zanelli doktor a sebészetben, persze nincs bizonyítékom. A belgyógyászatban pedig Salas főorvos úr volt a legjobb barátja a megboldogultnak. Közös üzleteiket nem ismerem, s Victoria sem sejtett erről semmit.

– Nem baj, majd erre is fény derül! – vágott a szavába Menotti. – Most az a legfontosabb, hogy a szökésüket Victoriával megszervezzük! Elviszünk benneteket a Caprera-szigetre. Cinzia Saveria főnővér nagybátyjának van ott egy szőlője és préháza. Abban néhány hétig megbújhattok. Csak akkor hozunk vissza benneteket, ha az ügyvéddel, akit én Rómából szereztem, mindent tisztáztunk – folytatta Gilberto. – Remélem, megbízol bennem. Ne félj, olyan sok az enyhítő körülmény, hogy szerintem rövid büntetéssel megúszod!

– De mi lesz Victoriával, ha engem elítélnek?! – kérdezte kétségbeesetten Vincenzo.

– Bízzál bennem, holnap megszöktetjük! Ne félj, mindent elrendezünk! De most dolgozzuk ki percről percre a holnapi menekülés útját! – állt fel Gilberto, és friss sört tett az asztalra.

Anerio Salas meghívta Palermo vezetőit vacsorára. Mellette Solario Orso ült, másik oldalán a polgármester. A hosszú asztal mellett húsz férfi foglalt helyet, várták Salas nyilatkozatát. Arra gyanakodtak, hogy Vito Galuppi hatalmát a belgyógyász vette át, és ő lett Palermo capo di tutti capi, de biztosan senki nem tudott. Egyik pillanatról a másikra a kábítószerüzlet, a bankok, az építkezések, a különféle üzleti vállalkozások mind-mind Salas kezébe jutottak. A résztvevőkben nyilvánvalóan felmerült, hogy a belgyógyász ezt már hónapok óta készítgette elő, de arra nem derült fény, ki volt a fő segítsége, sőt arra sem, hogy a keresztapák, a maffiózók szerteágazó ügyeit honnan tudta meg az orvos. Most ő az úr, s Salas eszerint is viselkedett. Röviden és tömören ismertette az újabb kábítószer-szállítmány elosztásának rendjét, majd bejelentette, hogy a még nagyobb haszon érdekében Argentínában szintén kiépít egy hálózatot, s annak vezetője Rossi doktor lesz.

– Már mindent megszerveztem – fejezte be az orvos.

– Te már előre mindent megszerveztél! – szólt közbe oktanul Orso, aki végleg nem értette, hogy a Vito halála óta eltelt igen rövid idő alatt hogyan tudta a belgyógyász mindenre rátenni a kezét.

– Mondd meg őszintén, Anerio – fordult felé a polgármester –, miben halt meg Galuppi? Tudomásom szerint soha nem volt beteg, s nem hiszem, hogy egy epeműtét ma az orvostudománynak komplikált feladat lenne!

A szobára néma csend ült, a többiek nem merték feltenni ezt a kérdést, bár már mindenkiben megfogalmazódott.

– Megállt a szíve! – csattant Salas hangja. – De ha valaki többet akar tudni, forduljon a prospektúrához, ahol kiadták a halotti bizonyítványt.

A présházban kellemes, enyhe levegő volt. A tenger felől fújt a szél, az ajtót nyitva hagyták, Sandy rohangászott le-föl, mint aki életében először élvezte a szabadságot. Salas őt is zárva tartotta. Abban reménykedett, hogy az állat nem bírja ki a fogságot. Ám tévedett, mert a jószág a gazdájához kötődött, s bármilyenek voltak is a körülményei, mostoha sorsa ellenére Victoria mellett maradt.

Már jócskán estére járt az idő, amikor Vincenzo befejezte elbeszélését Argentínába érkezéséről és hazajöveteléről. Az asszony az ölében ült, átkarolta a nyakát, és úgy itta magába a férfi szavait, mint a kiszáradt föld az esőcseppeket.

– Szegénykém! Mi mindenen mentél keresztül! – ölelte szorosabban a férfit, annál is inkább, mert tudta, hogy rövidesen el kell válniuk, hiszen Vincenzót várhatóan elítélik!

De addig is az enyém, csak az enyém! – sóhajtott magában az asszony. – *Hogy fogom kibírni, amíg börtönben lesz? Várom rá! Nem is ez a legnagyobb gondom* – folytatta –, *hanem Salas... Aki megkerestet és megtalál bárhol. Hacsak...*

Vincenzo mintha kitalálta volna szerelme gondolatát.

– Ne félj a férjedtől, Menotti és Sacchi már mindent végiggondoltak! A részleteket még én sem ismerem, de mindkettőjükben megbízom. Megvédenek bennünket.

Vacsorájuk sajtból és hideg húsból állt, mert szigorúan a lelükre kötötték, hogy a kunyhót nem hagyhatják el, amíg értük nem jönnek.

Vincenzo fülébe visszacsengtek az intó szavak.

Csak engem vagy Sacchit engedjétek be! Vigyázzatok! – mondta Gilberto. – *Nem tudom, Salas keze meddig ér el!*

Az önfeledt szeretkezés rövid időre ugyan, de elűzte a rájuk váró megpróbáltatások súlyát. Mindketten úgy érezték, hogy egymás újbóli megtalálása mindent megér! Még az életüket is feláldoznák érte! Victoria ismét tapasztalta, hogy a szerelem a világ legnagyobb jótéteménye, s enélkül üres az emberi élet.

– Nem tudnék nélküled élni, drága Vincenzo! Te vagy számomra a világ! Elválok Aneriótól, és megvárom, amíg kijössz a börtönből. De még az sem biztos, hogy elítélnek! Hiszen Vito Galuppi meghalt, nincs is bizonyíték ellened!

– Ez így igaz, drága Victoriám, de ne feledd, hogy te sem szeretnél soká, ha nem segítenék a maffia leleplezésében. Ehhez pedig a bíróságon felelnem kell cselekedeteimért.

Mikor Mario kinyitotta Cecilia előtt az ajtót, nagyot dobbant a szíve!

Végre itt van az asszony! Most az enyém lesz! Nem engedem el! Lehet, hogy hozzám jön feleségül? Milyen szép pár lennénk! Vajon az öregem mennyit hagyott a csajra? – morfondírozott magában, miközben bevezette Ceciliát a virágokkal feldíszített nappaliba.

– Ül le, mit készíthetek neked? – kedveskedett a férfi. – A te állapotodban...

– Megörültél? Mi az, hogy az én állapotomban?!

– Vito azt mondta, gyereket vársz.

– Hol van már a tavalyi hó?!

Mario kiment a konyhába, narancslét és sört hozott be, egy tálon pedig különféle gyümölcsöket. Örült, hogy Cecilia már nem terhes, így még nagyobb lesz az öröm.

– Mondd csak, Cecilia, mennyi az örökséged Vito után?

– Nem tudom pontosan, Mario. Az ügyvédem az ingatlanok, a kötvények, a részvények értékét most méri fel, ezenkívül azt mondta, hogy készpénzben annyit hagyott rám Galuppi, hogy fél Palermót megvásárolhatnám. De a hagyatéki eljárást még le kell folytatni.

Mindenesetre most adott nekem tízmilliárd lírát, hogy ne maradjak egy-két hétig pénz nélkül. Azt tanácsolta, hogy az óriási vagyont fektessem be, s ezt beszéljem meg Salas doktor úrral.

– Kivel?

– Hát Anerio Salassal, aki Vito jó barátja volt. Kedvelem őt, csak a béka feleségét nem! Tegnap este is hosszasan beszélgettünk nálam, s arra célzott, hogy ilyen feleséget szeretne, mint én. Nagyon panaszkodott Victoriára, s azt is elmondta, hogy az asszony hazament Rabatba. Így már azon gondolkozik, hogy elválik tőle. Ez nem lesz nehéz, mert marokkói állampolgárok mind a ketten, s ott gyorsan le lehet bonyolítani az ilyesmit.

– Cecilia! Teljesen meghibbantál! Csak nem veszed be ezt a mesét? A pasas nyilván a pénzedre pályázik!

– Ugyan, Mario! Ő nem egy senkiházi butikos! Mi a fenéért vagy úgy oda?! Egy butikod van és kész! Csak nem akarsz te is a kérőim sorába lépni? Szegény Vitót még most temettük el! Nem akarok gondolni egy újabb házasságra!

– Te kezdtél szövegelni arról, amit az a hülye Salas mondott! Még egy öreg férjet akarsz? Nem volt elég Vitóból?

– Ne beszélj így, mert itt hagylak! Egyébként sincs sok időm, mert Aneriónak megígértem, hogy érte megyek a kórházba. Elvisz vacsorázni.

Mario érezte, hogy feje megint zúgni kezd. Szemei előtt ismét megjelentek az ezüstkarikák, a dühe fokozódott. Cecilia felállt, s az egyik ajtóhoz lépett.

– Itt mi van? Még meg sem mutattad a lakásodat!

– Oda ne menj! – lépett felé Mario. – Megtiltom!

– Miért? – nézett rá kacéran az asszony. – Csak nem a volt szeretőid emlékét őrződ itt?

Mario ránézett Ceciliára, s azonnal birtokolni akarta! A nő mintha megérezte volna a férfi hirtelen felizzó ingerültségét és erőszakosságát, hátrálni kezdett. Kezét már az előszoba ajtajára tette, amikor Mario egy nagyot kiáltott.

– Gyere csak vissza, kicsikém! Mit képzelsz?! Ezt nem úszod meg! Nem akartam tőled semmit. Feleségül vettelek volna, ha letelik a gyászidő. De látom, Salas doktor menőbb nálam! Ebből azonban nem lesz semmi!

Nagyot rántott az asszonyon, aki majdnem leesett a földre, csak az egyik székben meg tudott kapaszkodni.

– Ugyan Mario, ne butáskodj! – próbálta csitítani a férfit, akin látta, hogy egyre ingerültebb, a szeme pedig furcsán izzik.

Mario egészen szorosan Ceciliához lépett, s egyetlen mozdulattal leszakította róla a fényes selyemruhát.

– Megőrültél?! – sikoltott a nő. – Engedj el! Ezt még megbánod!

A nappaliból nyíló másik szobába próbált menekülni. Felrántotta az ajtót, amely nem is volt bezárva, s a megdöbbenéstől se lépni, se szólani nem tudott. Egyszerűen nem jött ki hang a torkán. A délutáni napfényben három próbababa állt a szoba közepén. Minden bábun olyan ruha volt, amelyet utoljára az áldozatok viseltek. Hajuk parókából készült, kettőnek a karja hiányzott, egynek pedig a lába. A megszólalásig hasonlítottak a sikátorban megölt három nőhöz.

Mikor Cecilia gondolatban idáig eljutott – amihez csak másodpercekre volt szüksége –, azonnal tudta, hogy Mario volt a tettes, s ő most egy örült karmaiba került!

A kitáruló szobaajtóban Mario már Cecilia mögött állt.

– Látod, kedvesem, te is így jársz most! Megerőszakoltam őket. Ha! Ha! Ha! Megfojtottam egy szép vékony sállal, majd levágtam a kezüket, a lábukat. Mindezt Vitóért tettem, bosszúból! Mindhárman neki dolgoztak! Galuppi előbb-utóbb lelepleződött volna, ha nem hal meg. Minden gyanút rátereltem! Nem véletlenül választottam éppen őket! – lépett közelebb a bábukhoz a férfi, és megsimogatta a fejüket. – Ugye, olyanok, mintha élnének? Nézd csak meg jól, Cecilia! Te is ide kerülsz! Most már nem engedlek el! Ne félj! Nem fog fájni, amikor levágom...

Cecilia akkorát sikoltott, hogy beleremegett a lakás. Ám a férfi öleléséből nem tudott szabadulni. Mario egyre erősebben szorította.

Mit tegyek? Hogy meneküljek? – kergetőztek agyában a gondolatok.

– Mondd, Mario! Miért utáltad úgy Galuppit, hogy három gyilkosságot akartál a nyakába akasztani?

– Ezt te nem értheted – engedte el az asszonyt Mario. – Az apám volt.

– Micsoda?!

– Erről ugye nem beszélt a szépséges kis hitvesének? Nekem kiszúrta a szemem egy butikkal, az összes pénz pedig a tied lett. Tudom, én nem

örököltem semmit! A fene ott enné meg! De most befejezem a bosszúmat! A drága kis felesége is utána megy! Előbb azonban írsz egy papírt, hogy tartozol nekem tízmilliárd lírával! Utasítod az ügyvédedet, hogy adja át mielőbb! Rendben?

– Teljesen örült vagy! – visította Cecilia. – Mielőtt megölsz, még pénzt is akarsz tőlem? Hát ebből nem eszel! Hajlandó vagyok tízmilliárd lírát adni, ha szabadon engedsz, te szemét! – sziszegte a fogai közül.

– Azt már nem! Akkor inkább nem kell a pénz! Látni akarom a félelmedet, mint a többiekét is! Tudom, mit érzel! Eljött az utolsó perced!

Az ajtó csengője élesen sivített fel. Cecilia eszeveszetten tépte ki magát Mario karmaiból, és megpróbált az előszoba felé futni. De a férfi nem engedte. Ő pedig torkaszakadtából üvöltött.

– Segítség! Segítség! Segítség!

Mario a kezével betapasztotta a száját. Erősen megragadta, s visszavitte a szobába. Ám ekkor recsent az ajtó, valaki teljes erőből belökte. Gilberto Menotti állt ott, kezében pisztollyal.

– Mario Tomasini, letartóztatlak!

Még Rómából is érkeztek a tárgyalásra elmeszakértők, akik több hetes megfigyelés után egyértelműen megállapították, hogy Mario Tomasini szexuálisan aberrált pszichopata, s tettéért nem vonható felelősségre. A bíróság elrendelte az élete végéig zárt osztályon való kezelését.

A nagyszabásúnak induló maffiaper végül is csupán három maffiózó két-kétévi büntetésével zárult, mert Gilberto Menottinak hiába volt a kezében számos bizonyíték, a maffia a legtöbb gyanúsítottat eltetette láb alól, nehogy megszegjék az omertát. Így aztán a hosszúra nyúló per nem sok eredményt hozott.

Gilberto mindenesetre leleplezte Vito Galuppit, miután azt egyértelműen sikerült bizonyítania, hogy az üzletember volt Palermo első számú ura, s az ő parancsára ölték meg a rendőrt és a csendőrt is. Az egyiket elgázoltatta, a másikat bebetonoztatta az úttestbe. Mire azonban tárgyalásra került a sor, az építőmunkások közül a három beidézett tanú is meghalt, az autó vezetője pedig Argentínába szökött...

Vincenzo Tomasini kapta a legsúlyosabb büntetést. Hiába próbálta az ügyvédje és Menotti a mentő körülményeket felsorakoztatni. A bíróság nyolcévi szabadságvesztésre ítélte. Victoria – Menotti tanácsára – hazament Rabatba, és megindította a válást, amelyet a rabati bíróság hat hét alatt ki is mondott. Salas doktornak Victoria átutalt Rabatból tíz milliárd lírát, s egyben gratulált neki, mert Ursula megírta, hogy Ceciliát veszi feleségül.

Victoria magányosan élt Sandyvel. Elhatározta, hogy beiratkozik az orvosi egyetemre, amíg Vincenzót várja. Az ügyvéd biztatta, ha megfelelő óvadékot tesznek le a bíráknak, a büntetés felét felfüggeszthetik. Victoria ebben reménykedett.

Ursula és Gilberto Rómában éltek, s nyárra várták Victoriát. Együtt készültek Capri szigetére nyaralni.

Berio a rendőrkapitányság élére került Palermóban, de rendszeresen leveleztek Gilbertóval. Egy napon megérkezett Sacchi részletes beszámolója az óriási újságról. A levelet Menotti kétszer is elolvasta.

Kedves Ursula és Gilberto!

Tegnap délelőtt 11 órakor volt a katedrálisban Anerio Salas és Cecilia Galuppi esküvője. Amint a boldog pár kilépett a hatalmas kapun, lövés dördült a magasból. Anerio fehér szmokingján a szíve tájékán vérfolt jelent meg. Egy pillanat múlva összeesett. Mesterlövész lehetett. Így vált ismét özvegyé Cecilia. A hatóságok, én is, keressük a gyilkost... De tudjátok, ez itt Szicília... Nem találtunk semmi nyomot. Gondolom, újjászervezik a maffiát. De hogy ki a capo di tutti capi? Az ég tudja! Valójában nagyon kevesen ismerik! Az embereimmel mindent megteszek, de nagy a hallgatás. A régi szicíliai mondás szerint: „Egyikfarkas nem falja fel a másikat”! Mindenesetre a Szent Antal Kórház igazgatói széke most üres. Az emberek suttoznak. De nem beszélnek! Az omerta, ma is omerta marad!

Mindkettőtöket szeretettel ölel: Berio

– Ursula! Gyere már be a konyhából! Sacchi fontos levelet írt. Victoria végleg megszabadult! A bosszú utolérte Salast is.

A történet folytatódik az *Áruló nyomok* című könyvben.